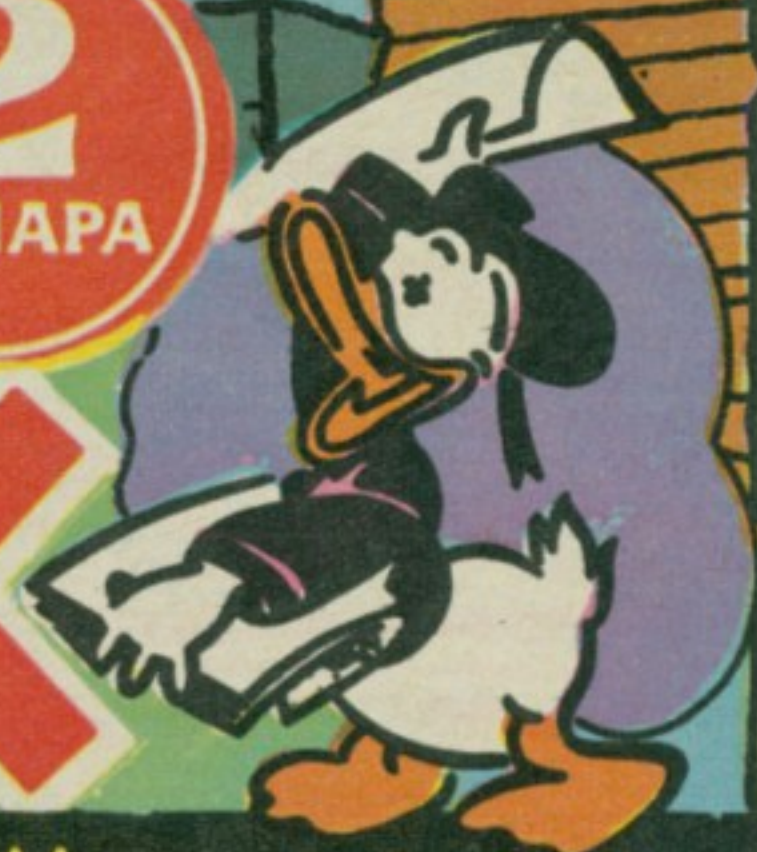

ПОЛИТИКИНИ

ЗАБОРНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXII
БРОЈ
1042
17. XII 1971.

ЛАЗИ ПЕТКОМ

УКУСНА ПОЕЗИЈА. — Недавно је у Лондону изишла трећа збирка песама младог енглеског песника Алена Фишера. Странице у књизи штампане су на обичном папиру али су корице од једне врсте теста које подсећа на кекс. „Не желим да тиме постигнем неку већу зараду већ да младе наведем да више читају поезију. Готово је сигурно да ће за време школског одмора или на излету млади, кад поједу укусне корице, завирити у стихове“ — каже песник кога видимо на снимку.

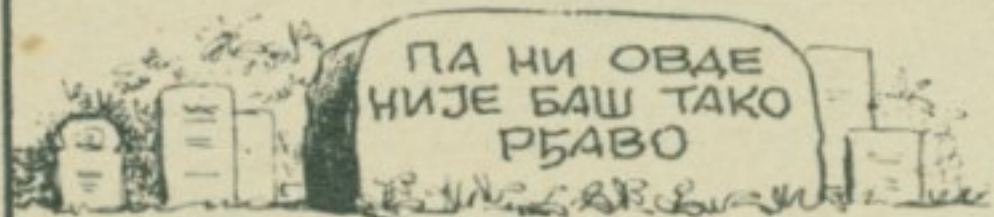
ТАКСИ ЗА ЧЕТВОРОНОШЦЕ. — Мајк Боксер, њујоршки возач таксија, основао је недавно такси-службу за превоз паса и мачака чији су господари заузети а које треба одвести на ветеринарску клинику, аеродром или просто у шетњу. Боксер, који је некад био дресер паса, тврди да му посао одлично иде.

Ripley Вероватни или не!

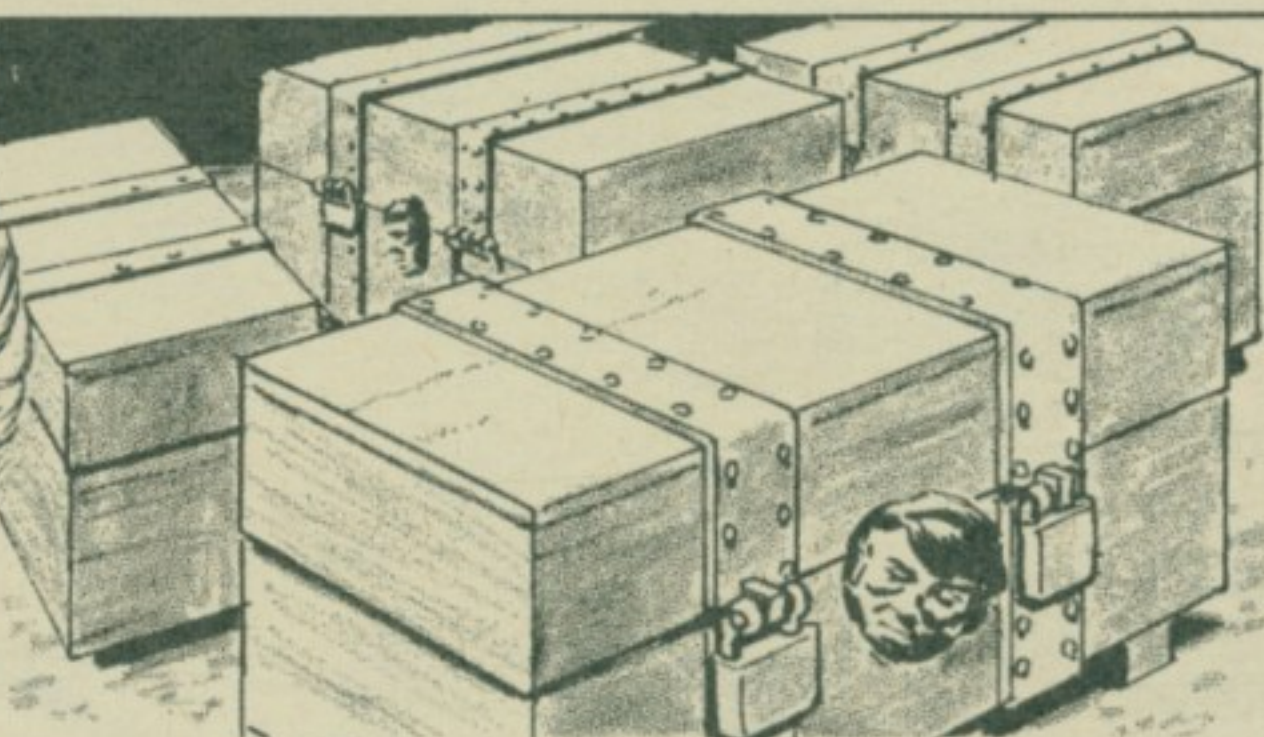
АНТОНИО ЛОНХОЗО

(1770-1870)
И ЊЕГОВА КЋЕРКА
ЛЕНОРА
(1790-1890)
ИЗ ОПОРТОА (ПОРТУГАЛ)
ОБОЈЕ РОЂЕНИ **26. МАЈА**
УМРЛИ СУ ТАКОЂЕ
26. МАЈА
НА СВОЈ
СТОТИ РОЂЕНДАН!

ЕПИТАФ

НА ГРОВУ ЦАРИСА
ПЛЕСА КОЈИ ЈЕ
УМРО 1907. У ЧИКАГУ, У
53. ГОДИНИ.

И ЗАТВОР И КОВЧЕГ

ЗАТВОРЕНИЦИ У УРГИ (МОНГОЛИЈА)
ВЕКОВИМА СУ ДРЖАНИ У ЗАКЉУЧАНИМ
САНАУЦИМА КОЈЕ НИКАД НИСУ
НАПУШТАЛИ И У КОЈИМА СУ, КАД УМРУ,
САХРАЊИВАНИ!

Минијатјурну вислицу

ОД ЕУКАЛИПТУСОВОГ
ДРЕВЕТА, СА СТРУНАМА ОД
ЉУДСКЕ КОСЕ И
ДУГАЧКУ СВЕГА 1,25 ЦМ
НАЧИНИО ЈЕ
ДЕЈВИД ДАГЕР
ИЗ
СИЈАТЛА
(САД).

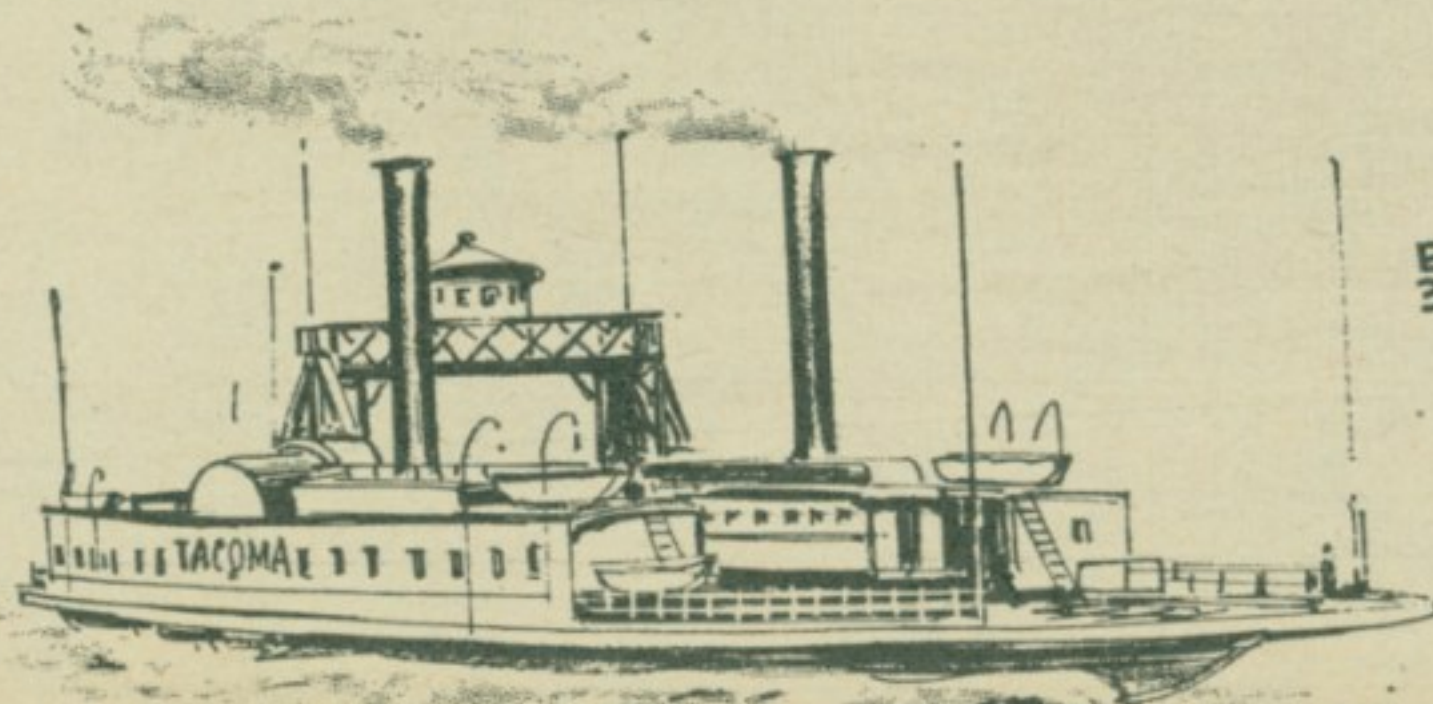

СЕЊОРА САБИНА ТОРИХОС

(1801-1871)
ИЗ ТОЛЕДА, У ШПАНИЈИ,
МОГЛА ЈЕ ДА ЧИТА КЊИГУ САМО
АКО БИ СЕ ЊЕНИ РЕДОВИ
ОГЛЕДАЛИ У ОГЛЕДАЛУ —
ПИСАЛА ЈЕ ИСКЉУЧИВО
ЛЕВОМ РУКОМ.

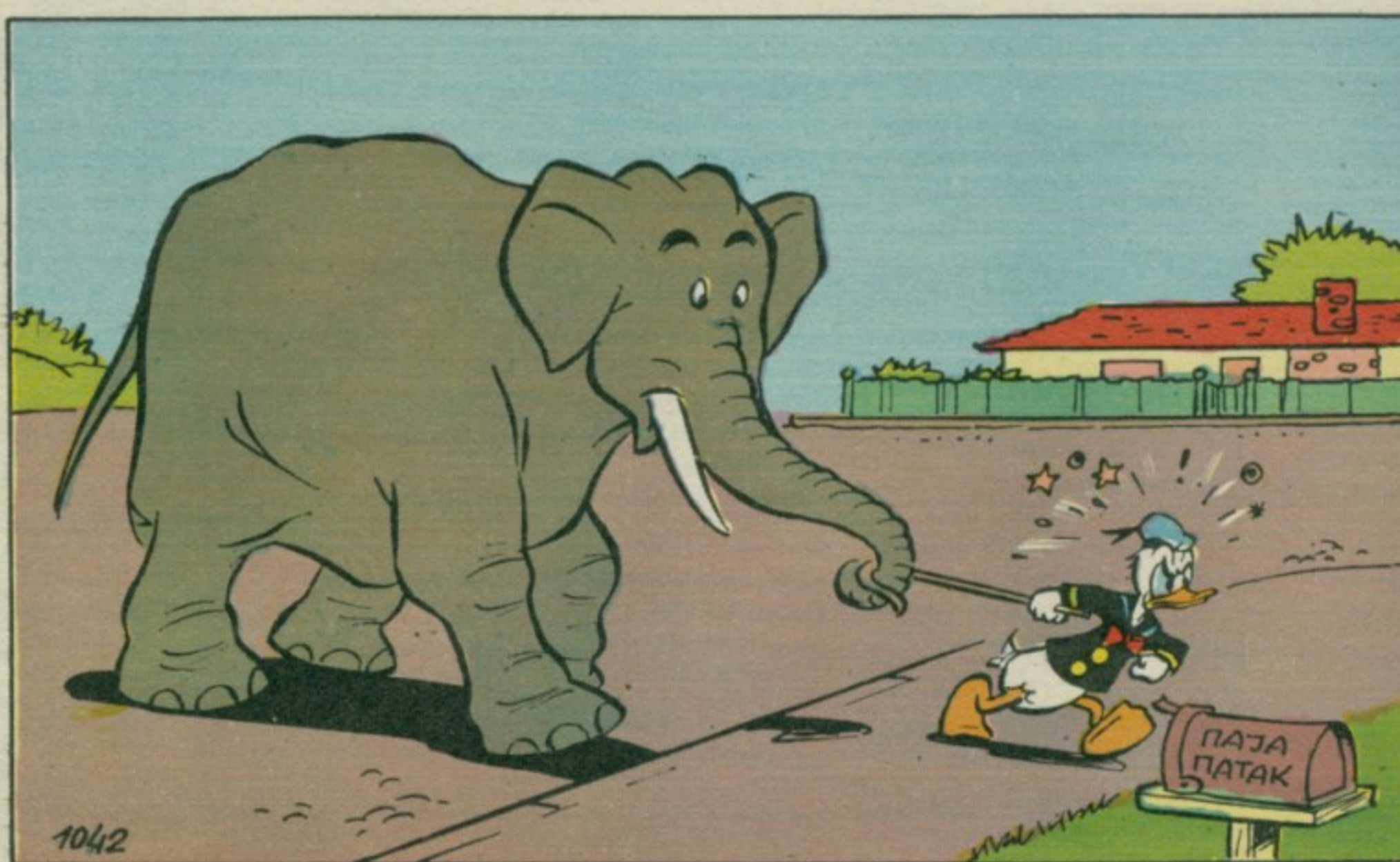
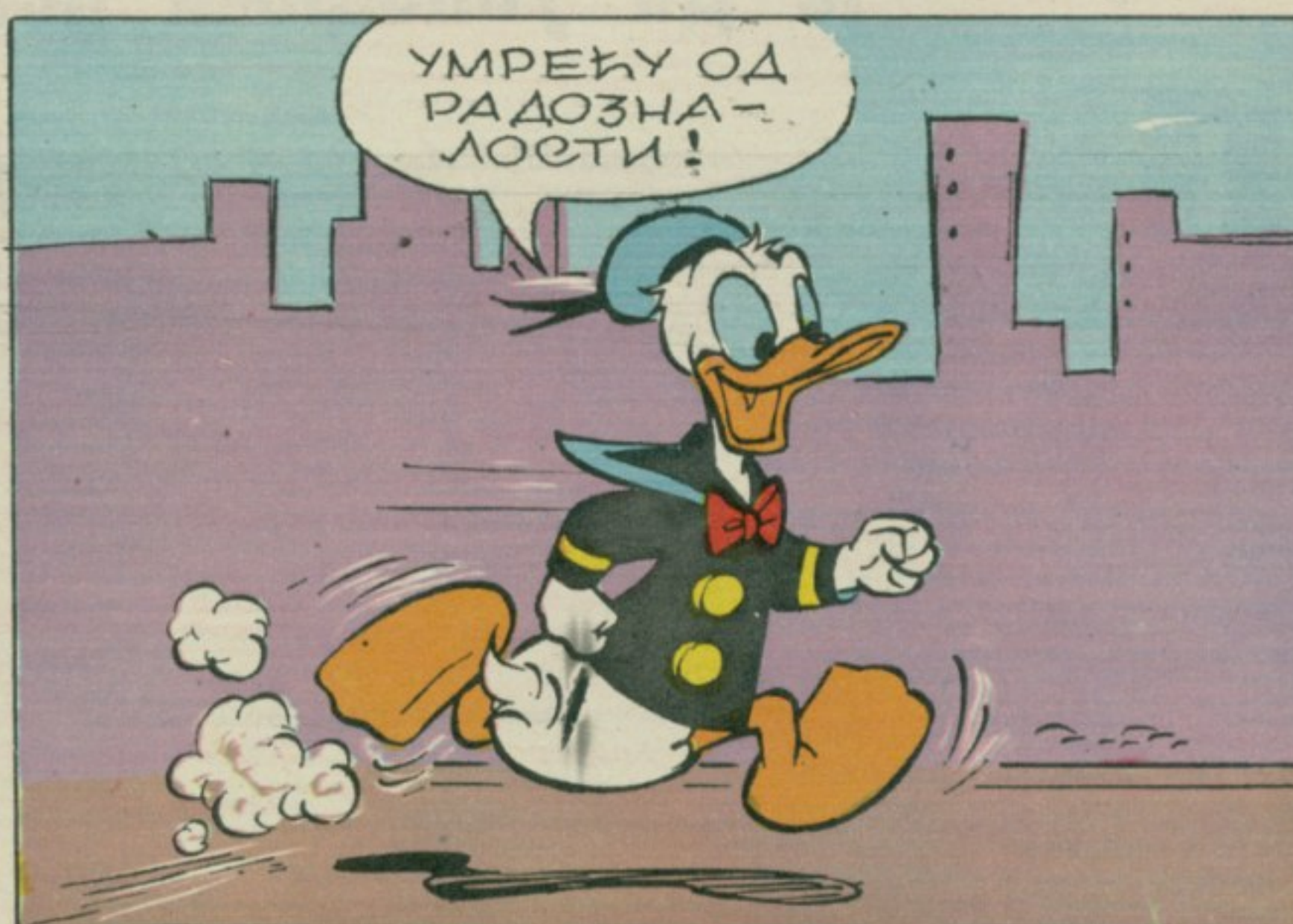
ФЕРИБОТ „ТАКОМА“

ДУГАЧАК 110 МЕТРА,
БИО ЈЕ САГРАЂЕН У ЊУЈОРКУ, А
ЗАТИМ РАСТАВЉЕН НА 57159
ДЕЛОВА И БРОДОМ ПРЕНЕТ У
ПОРТЛЕНД ГДЕ ЈЕ ПОНОВО
СКЛОПЉЕН И ПОРИНУТ 17. МАЈА
1883. ГОДИНЕ
ДА БИ ГОДИНАМА СЛУЖИО ЗА
ПРЕВОЗ ЖЕЉЕЗНИЧКИХ КОМПО-
ЗИЦИЈА ПРЕКО РЕКЕ
КОЛУМБИЈЕ.

WALT
Disney

ПАЈА ПАТАК

ИЗМЕТЉА

Млетачки бродови затварали су ускоцима пролаз према мору а пушке Турака према копну. Изгледало је да ускоцима нема спаса.

Првих топлијих дана фебруара 1598. ескадра од тридесет лаких ускочких бродова стајала је на домаћим Морским вратама у Сењу, спремна да крене на дуг пут — дуж читаве обале Јадрана до ушћа Неретве, у турске крајеве. На Нехају су се појавила два бела облачића, а онда грунеле две експлозије које су надјачале грају народа што се испустило да испрати ускоке у ратни поход. Чувени ускочки топови „Фратар“ и „Самсон“ огласили су час поласка и ескадра крете ка пучини.

Овакве походе предузимали су ускоци још од 1537. кад су пред силовом турском војском били принуђени да се повуку из свог првог упоришта Кривца и потраже ново. Нашли су га у Сењу, утврђеном граду који је у средњем веку доживео процват као трговачка лука, захваљујући томе што је једно време био једина излазна тачка хрватских земаља на море, а највише својим грађанима, вештим трговцима и одличним поморцима.

Не бојим се никога!

Показало се да је Сењ изванредно погодан за ускоке који су имали само један циљ — борбу против две велике светске силе тог времена, Турака и Млечана. Како је Сењ припадао територији хабзбуршког царства ускоци су из њега могли са доста сигурности да предузимају акције против својих непријатеља који су се често удруживали и заједнички гонили ускоке. Међутим, да баш нападну сам Сењ и уљу на туђе државно подручје нису се без велике невоље усуђивали.

Опасан тврдим зидинама, Сењ је са све четири стране био одлично заштићен. Источна страна града била је обезбеђена кулом Нехај чије име значи „не бојим се никога“. Уз помоћ „Фратара“, „Самсона“ и још неколико мањих топова, кула је са посадом од педесетак људи могла годинама да одолева нападима! Са запад-

не стране град је бранила тврђава Шабац, а са севера Папин замак. Према југу било је море — најјаче ускочко утврђење.

Крај око Сења познат је по бурама, којих се једино ускоци нису плашили. Пловили су и кад најстрашније бесни и кад јој ни највеће галије нису могле да одоле. Млечани су чак веровали да сењски ускоци могу изазвати буру кад год то захеле и тако што у пећинама Биокова пале велике ватре, па угрејан ваздух подземним каналима излази на површину земље таквом силином да се од ветра који тада настаје ствара чувена сењска бура!

Највише захваљујући тим бурама ускоци, којих никада није било више од хиљаду, „ускакали“ су из Сења на турску и млетачку територију дуж јадранске обале, нападали бродове и насеља, узнемиравали Турке и стално подсећали Венецију — Млечане да нису једини господари Јадрана. Мада су били плаћени војници аустријског цара који их је држао јер су били једини браник пред турском силом, ускоци су у ствари били осветници поробљеног народа. Чинили су их људи из свих крајева са словенске обале Јадрана и из залеђине приморја који су у Сењу потражили уточиште од турског и млетачког угњетавања, али је највише било Хрвата.

Као абеџи

Ескадра осветника заплочила је 22. фебруара из Сења према југоистоку. Под снажним замасима весала ускочки бродови секли су глатку површину Јадрана брзином од преко двадесет километара на час. Пловили су ближе обали, бирајући најуже канале и пролазе познате само њима, не избегавајући ни плићаке јер су њихови лаки бродови плитко газили. Веслало се на смену: док је десет ускока веслало, петнаест се одмарало.

Спуштао се први сумрак. Ескадра је већ била близу

Рогозничког залива код Шибеника. Одједном, са прве лаћице угледаше како према њима, као авети, под пуним једрима плови млетачка ескадра од 9 ратних галија и 18 мањих наоружаних бродова.

— У Рогозницу, брзо! — заповедио је истог часа Никола Хрељановић, који је командовао овим ускочким подухватом.

На свим бродовима цела посада од 25 ускока прилег-

ла је на весла. Чуло се слободно:

— Оп! Ха-а-а! — Оп! Ха-а-а!

ДВЕ ВАТРЕ

Дајући такт узвицима, највећом брзином упловише у залив. Овде су били безбедни од галија које нису могле у плићак.

У клојци

Премда топови са млетачких бродова нису могли да добаце до бродина, ускоци нису били у завидном положају. Мрак само што није пао и они кренуше према копну, што даље од млетачких галија. Али на пе-

десетак метара од обале о-су се прозрли пушачи.

— Назад, назад! То су Турци! — повикаше с првог бродина.

Упали су у клопку. Никада се до пада није догодило да толико ускока буде опкољено, на тако незгодном месту. Турцима и Млечанима, који су то годи нама прижељкивали, сада се пружиша прилика да униште већи број ускока.

Прошла је ноћ. Дан није донео ништа ново. Ускоци су били укотвљени у пли-

НА УГОВОРЕНИ ЗНАК УСКОЦИ КАО ЛАВОВИ НАВАЛИШЕ НА МЛЕТАЧКЕ БРДОВЕ. НАСТАДЕ ПРАВИ ПАКАО

ћак, једра млетачког бродовља затварала су им пролаз према мору а мушкете Турака излаз према копну. Прошла је и друга ноћ, па још један дан. На срећу, сувог меса и вина било је довољно.

Трећег дана ускочке старешине окупиле су се на броду Николе Хрељановића.

— Шта ћемо радити? — упита један млађи ускок.

— А шта ћемо радити! Чекаћемо! Неће нас, ваљда, издати стара ускочка срећа. И чекали су пуних тринаест дана и четрнаест ноћи, док није стигла стара ускочка срећа — бура. Дигао се такав јуло да су галије биле принуђене да се повуку у Примостен, четири миље од Рогознице. А ускоци су то и чекали. Само још да се спусти ноћ. Била је то четрнаеста ноћ њиховог заточеништва. Док је југо урлао а таласи бесно грували у јубалу, ускоци су извукли сидра, легли на весла и ишчезли према Сењу.

У близини Сења ускочки извиђачи приметили су да је један врх Велебита обавијен паперјастим облацима. Извежбано око одмах је у њима препознало димне сигнале. Чим су на видјек угледали ускочку ескадру, пријатељи су им димним сигнаlima послали обавештење:

У П-Р-И-С-Т-А-Н-И-Ш-Т-У К-Р-К-А Г-Р-А-Д-А У-С-И-Д-Р-Е-Н-Е С-У Д-В-Е Г-А-Л-И-Ј-Е „КА-Н-А-Л-Е“ И „М-О-Р-О-С-И-Н-И“ И Ј-О-Ш П-Е-Т Н-А-О-Р-У-Ж-А-Н-И-Х Б-Р-Ю-Д-О-В-А А О-Ф-И-Ц-И-Р-И С-У Н-А О-Б-А-Л-И-З-Б-О-Г Б-У-Р-Е.

На ускочким бродинама настаде весеље. Пружа им се прилика да се освете Млечанима за муке претрпљене у четрнаестодневној опсади у Рогозничком заливу.

— Крећемо у напад кад падне мрак, рече Никола Хрељановић ускочким вођама, а његов брат Вицко додаде:

— До мрака је довољно времена да сигнемо у близину Крка!

— Сви на своја места и правац — Крк! зачула се заповест и цела ускочка ескадра промени правац и пође према Крку.

Кад су дошли близу града, југо је још увек снажно дувао. У близини обале, на згодном месту, ускоци се бацише на необичан посао. Било је то лукавство коме су прибегавали кад нису хтели да им бродови сметају и да на њима остављају отпак већ да сви могу у борбу: повадити су чепове,

бродина се напунише водом и потонуше у плићак! Ускоци са засуканим новгавицама прегазише плићак и пешице кренуше према Крку.

Сваки од њих био је наоружан до зуба. Обавезно је сваки имао лаку пушку мушкету, оштру сабљу или лаку секиру и буздован. Сем тога није било ускока без ножа у пасу.

Ускочка освета

Пред зору ускоци су као сенке пришли пристаништу у коме су укотвљене стајале галије и бродови. На уговорени знак, као лавови јурнуше на млетачке бродове.

— Напред, браћо!

— Удри! Сеци Млечане!

Оно мало страже брзо је савладано. После тога настаде пакао. Пушке су праштале и сабље фијукале а од удара буздована пробуђише се посаде бродова и безгласно се дадоше у бекство скачући у море. Само се мали број одупро налету ускока. Јауци и тапкање бојних ногу млетачких војника који су се чули пре но што настаде потпуна тишина.

Све је било готово за десет минута. Бродови су били у ускочким рукама.

— Ово им је за Рогозницу — први је прекинуо тишину Вицко Хрељановић и похитао према галијама — окованим веслачима. Међу њима било је и десетак ускока који су чамчили у млетачком ројству приковани за веслачке клупе.

Покупивши се бродова све што је могло да им буде од користи, ускоци се с ратним пленом упутише према месту где су им били бродина. Вешто их, један за другим, извукше са морског дна. При том су гуљари имали највише посла док нису извукли прва два бродина. После је ишло лакше: везујући конопце за остале потопљене бродове, убрзо је цела ескадра била на површини.

Натоварени ратним пленом освојеним на Крку, ускоци су се, двадесет дана по поласку, ватали пред Морским вратима, на оном истом месту са кога су и пошли. „Фратар“ и „Самсон“ пуцњевима оплакише њихов долазак. Сви су били задовољни јер није изгубљен ни један једини човек, а плен је био богат.

М. Т.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

У ЗЕМЉИ
ГЕПИДА

РУЖЕ

ЗА ЖИРАФУ

На двору француског краља Шарла X завладало је велико узбуђење када је 1826. године примљена порука од египатског кедива Мехмеда Алије који је, уз знаке дужног поштовања, скромно јављао да пресветлом француском владару шаље на поклон — живу жираву! Узбуђење је било утолико веће што скоро нико на двору није тачно знао шта је то жирафа, мада се из поруке видело да је реч о некој животињи.

Ниједан Француз није до тада видео живу жираву у својој земљи а мали број њих могао се похвалити да зна како жирафа уопште изгледа. Можда се понеки примерак ове ретке животиње, испуњен сламом и покривен прашином, и могао наћи у каквом природњачком кабинету где су га донели и поставили пустиловни прекоморски путници, и то је углавном било све. Не може се, зато, ни неким озбиљним научницима замерити што су у то време давали нетачне описе ове животиње дугачког врата и што су је називали „камелеопард“, верујући да је настала укрштањем камиле и леопарда.

На високом нивоу

Лепа двогодишња жирафа висока четири метра, намењена француском краљу, ухваћена је у Судану и доведена у александријску луку где је укрцана на брод који је имао да је доведе до Марсеља. Морнари су морали да пробуже рупу на палуби да би животиња, смештена у трпу брода, могла кроз њу да провуче главу и некако се исправи. Али, то нису биле једине муке које су морнари мучили с њом. Због свог осетљивог стомака жирафа је морала да се храни искључиво млеком. Зато су на лађу укрцане и три краве које су свакодневно давале 25 литара млека. И три момка приде који су се о њима старали и музели их. Читавом експедицијом управљао је лично француски конзул у Каиру — јер, то је била краљевска жирафа која није могла да путује без пратње на високом дипломатском нивоу!

Одело по мери

Брод са жирафом срећно је упловио у марсељску луку 14. новембра 1826. године.

ДА НЕ БИ НА ПУТУ ОЗЕБЛА, ЖИРАФИ ЈЕ НАЈБОЉИ МАРСЕЉСКИ КРОЈАЧ САШИО ЕЛЕГАНТНО ОДЕЛО.

Марсељци, који се иначе не узбуђују лако, приредили су јој буран дочек с поздравним говорима и ватрометом. Ту се дуговрата лепотица одмарала од напорног пута читава четири месеца. А тада је искрсло важно питање: како жираву одвести краљу? Железница у то доба још није постојала а превалити тако дугачак пут неким обичним колима било би за нежну и драгоцену животињу изувише опасно. Није преостало ништа друго него кренути — пешице! и уз пут се одмарати.

Како је жирафи предстојало напорно путовање пуно неизвесности, конзул се уп-

лашио изненадних киша и захлађења па је предузео одговарајуће мере: код најбољег кројача у Марсељу жирафи је по мери сашивено одело! За кројача је то, наравно, била особита част. Одело је било непромочиво, у ствари, премазано катраном, и закопчавао се високо уз врат. За заштиту главе скројена је капуљача од мекане чоје.

Двадесетог маја 1827. жирафа је у свом свечаном руху кренула за Париз. Пратили су је послужитељи, је дан ветеринар, један преводилац за египатске чуваре, њене три верне краве, двоја кола са сточном храном и житом и, најзад, један одред жандарма на коњима ко-

ји су се бринули о безбедности каравана.

Одушевљење у Паризу

Читав тај скуп преваљивао је дневно двадесет до тридесет километара тако да је до престонице ваљало путовати читавих четрдесет дана. Уз пут, у селима и градовима, караван је изазивао неописиво узбуђење. Сви су желели да виде жираву и по желе јој срећан пут. Свуда славуци, цвеће, распуштене школе, радознали грађани — тако све до престонице!

ФРАНЦУЗИ, КОЈИ НИСУ ИМАЛИ ПОЈМА КАКО ИЗГЛЕДА ОВА АФРИЧКА ЖИВОТИЊА, ПРИРЕЂИВАЛИ СУ ЈОЈ ОД МАРСЕЉА ДО ПАРИЗА БУРНЕ ДОЧЕКЕ С ВАТРОМЕТОМ И ПОЗДРАВНИМ ГОВОРИМА

Најзад је караван стигао у предграђе Париза. На самом улазу у Фонтенбло жираву је дочекала одушевљена маса Парижана међу којима и неколико учених чланова Академије наука. Остало је још само да се организује сусрет „жирафе од Судана“ и француског краља. Животиња је свечано доведена до замка Сен Клу где јој је краљ својеручно предао букет црвених ружа који је жирафа са задовољством појела. Војвоткиња од Берија ставила јој је венчац свежих цвећа око врата. Затим се животиња настанила у зоолошком врту и захваљујући својој питоми нарави и лепоти стекла много пријатеља, нарочито међу децом.

Мода «а ла жирафа»

Више од годину дана у Паризу је владала мода „а ла жирафа“. Дугоногој животињи посвећене су многобројне приче и шансоне, чак и један позоришни комад. Даме су носиле хаљине „а ла жирафа“, шешире „а ла жирафа“, фризури „а ла жирафа“... У граду Неверу израђиван је порцалан са утиснутом сликом жираве а у Епиналу правили су предмети носили су знак овог највишег животињског представника.

Али, мода пролази и мало помало све се заборавља. Тако је жирафина смрт 1845. остала потпуно незапажена. Од срца су је ожалили само париска деца. Славна жирафа угинула је у двадесетој години живота што је за жирафе лепа старост. Тврди се да је затим испуњена сламом, препарирана и однесена у Верденски музеј. Ту јој се изгубио сваки траг.

НЕЗАБОРАВНИ ЈУНАЦИ ИЗ ФИЛМОВА ВОЛТА ДИЗНИЈА

специјални
попуст

20%

ПОКЛОН КОЈИ ТРАЈЕ ЦЕО ЖИВОТ!

У ЧЕТИРИ ИЗВАНРЕДНО ИЛУСТРОВАНЕ КЊИГЕ СА ПРЕКО 60 ПРИ-
ПОВЕДАКА ПОНОВО ЋЕТЕ УЖИВАТИ У ЧУДЕСНОМ СВЕТУ МАШТЕ
ВОЛТА ДИЗНИЈА, СА ДИЗНИЈЕВИМ ЛИКОВИМА ПОСЕТИЋЕТЕ ДАЛЕ-
КЕ ЗЕМЉЕ И УПОЗНАТИ ТАЈНЕ ПРИРОДЕ.
КОМПЛЕТ ОД 4 КЊИГЕ СА УКРАСНОМ КУТИЈОМ СТАЈЕ 200 ДИНАРА.

КУПЦИ ЗА ГОТОВО уживају попуст од 20% тако да добијају
по повлашћеној цени од 160 динара цео комплет. Уплату ћете
извршити приликом пријема пакета од поштару — поужећем.

КУПЦИ НА ОТПЛАТУ добиће комплет по цени од 200 динара.
Уплатиће у 10 редовних месечних рата по 20 динара, после при-
јема књига (рачуна и уплатнице) почев од дана пријема књига.
ПРВУ РАТУ ПЛАТИЋЕТЕ ПОШТАРУ.

КУПЦИ ИЗ БЕОГРАДА МОГУ ПОДИЋИ КОМПЛЕТ У ПРЕ-
ДУЗЕЋУ СВАКОГ РАДНОГ ДАНА ДО 15 ЧАСОВА.

ПОРУЏБЕНИЦА

Издавачком предузећу ВУК КАРАЏИЋ, 11001 Београд, Краљева Марка 9
Овим НЕОПОЗИВО купујем комплет од 4 књиге ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА.
ЗА ГОТОВО — по цени од 160 динара. Платићу поужећем.
НА ОТПЛАТУ — по цени од 200 динара. Прву рату платићу поштару.
(непотребно прецртати)

Купац _____ Место и пошт. бр. _____

улица и бр. _____ Радна организација _____
Овера о запослењу _____

(печат и потпис овлашћеног лица)

Купац _____

Поруџбеница се оверава само при куповини на отплату.
Пензионери уместо овере прилажу одрезак чека од пензије.
(У случају спора признајем надлежност II општинског суда у Београду)

КОСТУР УЈЕО ПРОВАЛНИКА!

ДОК НИСУ ИЗМИШЉЕНИ ФИЛМОВИ СТРАВЕ И УЖАСА ЉУДИ СУ С УЖИВАЊЕМ СЛУШАЛИ ПРИЧЕ О СКЕЛЕТИМА И МРТВАЧКИМ ГЛАВАМА

Године 1870. у популарном лондонском листу „Илустроване полицијске новине“, у рубрици „Догодило се у иностранству“, појавио се чланак од кога се читаоцима дигла коса на глави:

„Враћајући се касно у ноћи с посла ложач Тери из града Гринсберга, САД, спазео је пред неосветљеним улазом једне двоспратнице неке чудне сенке. Премда се не би могло рећи да је кукавица, срце је почело јаче да му удара. Ипак, прикупио је храброст и наставио даље шуњајући се уза зид. Стигавши до оног улаза опрезно је повирео унутра кад се одједном кроз ноћ проломно језив врисак и низ степенице се скотрљало једно тело које је остало да лежи непомично крај његових ногу. Тери је неколико часака стајао као скамењен а онда престрављено заурлао колико га грло носи. Узбунила се цела улица, неко је позвао и полицију. Инспектор је у угуваној несрећници препознао опасног провалника Алека званог Крака.

На сва питања овај окорео разбојник само је муцао и показивао руком навише:

— Т-т-т-а-а-м-о г-о-р-р-е!

ЗВЕКЕТ КОСТИЈУ

Даља истрага је утврдила да су поменуте ноћи, негде пре но што ће откуцати дванаест сати, два чувена разбојника — Крака и Риђи — кренули да опљачкају стан доктора Алберта Моргстерна за кога се причало да има злата. У мртвој тишини искусни лопови пели су се на прстима дрвеним степеницама које би с времена на време језиво зашкрипале. Најзад су стигли до улазних врата. Крака је држао фењер док је Риђи вешто обии браву. Обрели су се у пространом стану који је био сав у белом. Просторија је била подељена белим параваном који се лелујао на промаји.

Провалници су се упутили према једној витрини и управо кад је Риђи пружио руку да отвори врата на једном је заурлао од бола: по већи скелет ујео га је за прсте!

Шта се у ствари догодило? У вилицама скелета налазила се опруга која је држала вилице разјепљене. Опруга је била повезана са коном који се прекинуо кад је провалник покушао да отвори орман. Опруга је попустила, вилице су нагло шкљоцнуле као кљусе и шчепале руку провалника. Мислећи да га је сама смрт шчепала за руку Риђи се обезнанио и стрпоштао на земљу повукавши на себе костур.

Његов саучесник видећи при светлости фењера шта се догодило, и чувши језив звекет костију — потрчао је низ степенице... што га је довело до ногу ложача Терија а у руке зајона. Тако је полиција града Гринсберга имала лак посао — њено је било само да покупи провалнике“ —

завршио је енглески лист помало пакосно.

Сличне приче у којима су се појављивали разни скелети и мртвачке главе могле су се крајем 19. века прочитати не само у новинама већ и у драмама и романима. При том су цртачи имали веома важну улогу. Тако су они скелетима давали нека обележја која ови у стварности немају представљајући их као духове или слична ванземаљска бића. Стављали су их у немогуће положаје и удахњивали им снагу коју не може имати обична гомила костију. Али, откуд толико интересовање за мртваци и језиве сусрете с њима?

ДРАКУЛА ПРИВЛАЧИ ГЛЕДАОЦЕ

У средњем веку Европом су харале болести, нарочито куга која је односила хиљаде жртава, па су језиви прикази на улицама ионако прљавих градова били свакодневна појава. Међутим, већ почетком 19. века медицина је тако нагло напредовала да су стравичне сцене у градовима постале много ређе. У дуге зимске ноћи, седећи у топлој соби, иза затворених врата људи су с угодном језом волели да слушају страшне приче. Нашироко и надугачко распредало се о томе како су се тамо неки несрећници срили с костурима. Наравно, такви догађаји нису били чешћи него данас, али им се придавао огроман значај.

Изгледа да и данас људи воле да се плаше. Милиони гледалаца широм света пуне дворане до последњег места кад се дају филмови о Франкенштајну, Дракули, доктору Мабuzeу и док посматрају какву узбудљиву сцену из филма „Кабинет др Калигарија“ или ужасна лица из „Доктора Цекила и мистера Хајда“ прожима их угодна језа, баш као њихове прадеде и прабабе док су читали причу о костуру који је спасао злато Алберта Моргстерна.

В. С.

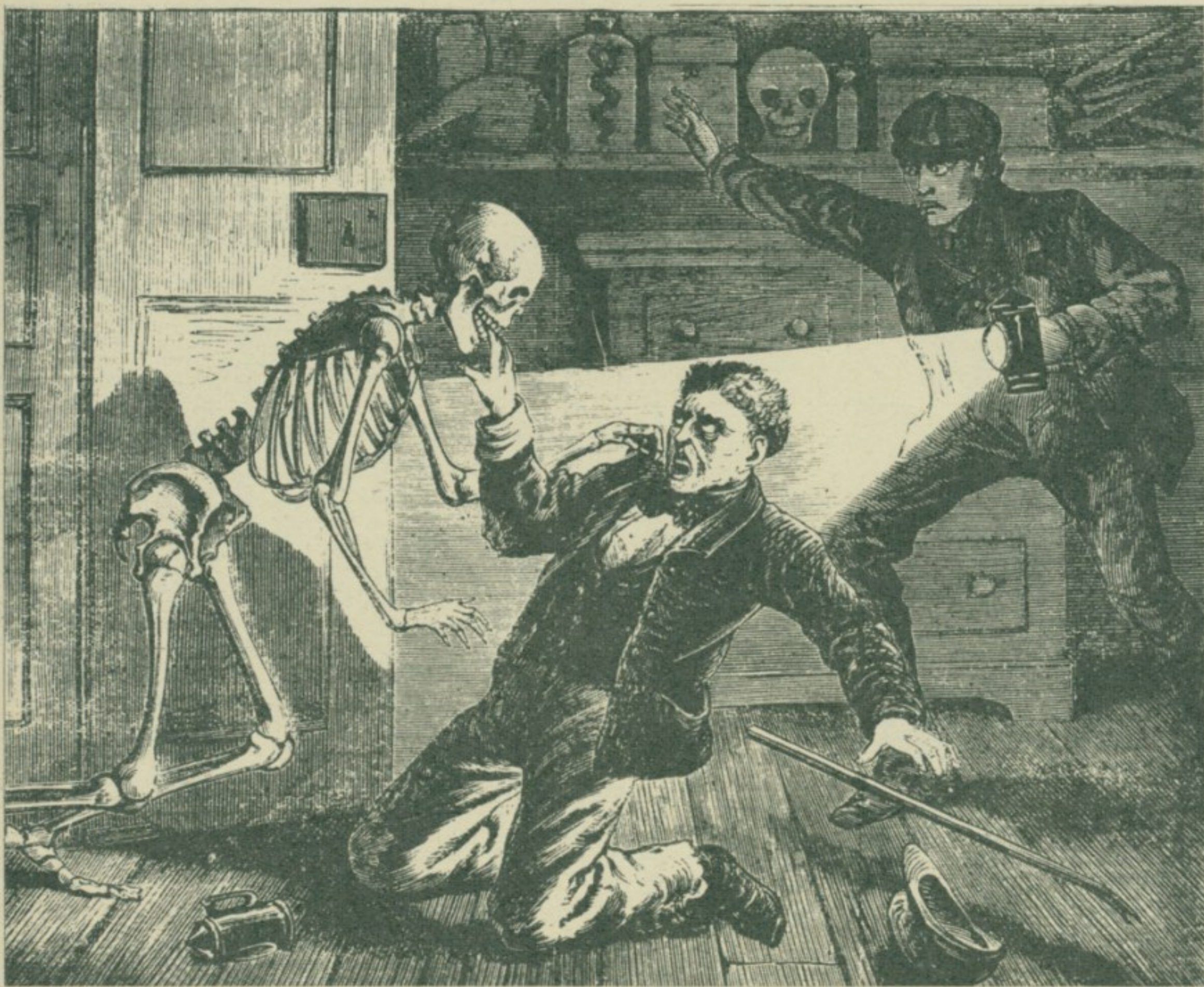
ЖИВА ЗАЗИДАНА. — У подруму једног самостана на југу Италије калуђери су пронашли посмртне остатке монахиње која је, очигледно, жива зазидана. Скелет је лежао на каменом кревету у полуниспруженом положају као да се одмара.

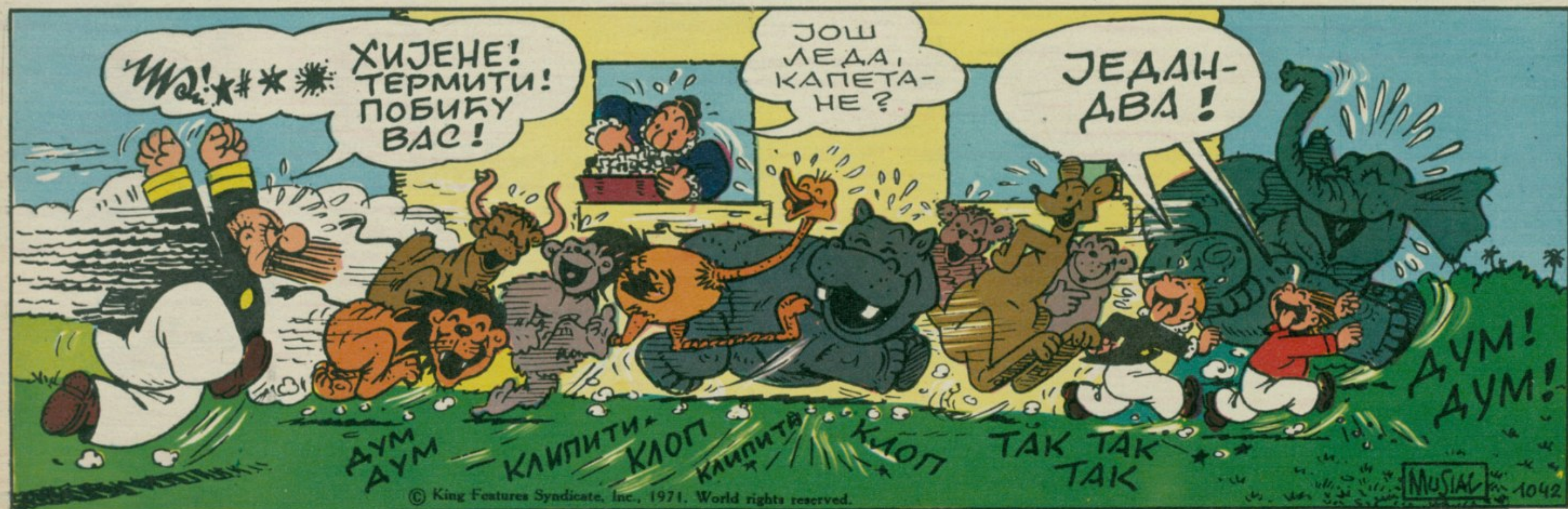
ДВОБОЈ С ИНДИЈАНЦЕМ. — У Стеновитим планинама ловци су пронашли два људска бића спојена у борби на живот и смрт. Био је то војник који се бајонетом бранио од напада Индијанца, али је овај успео да му ножем зада смртни ударац.

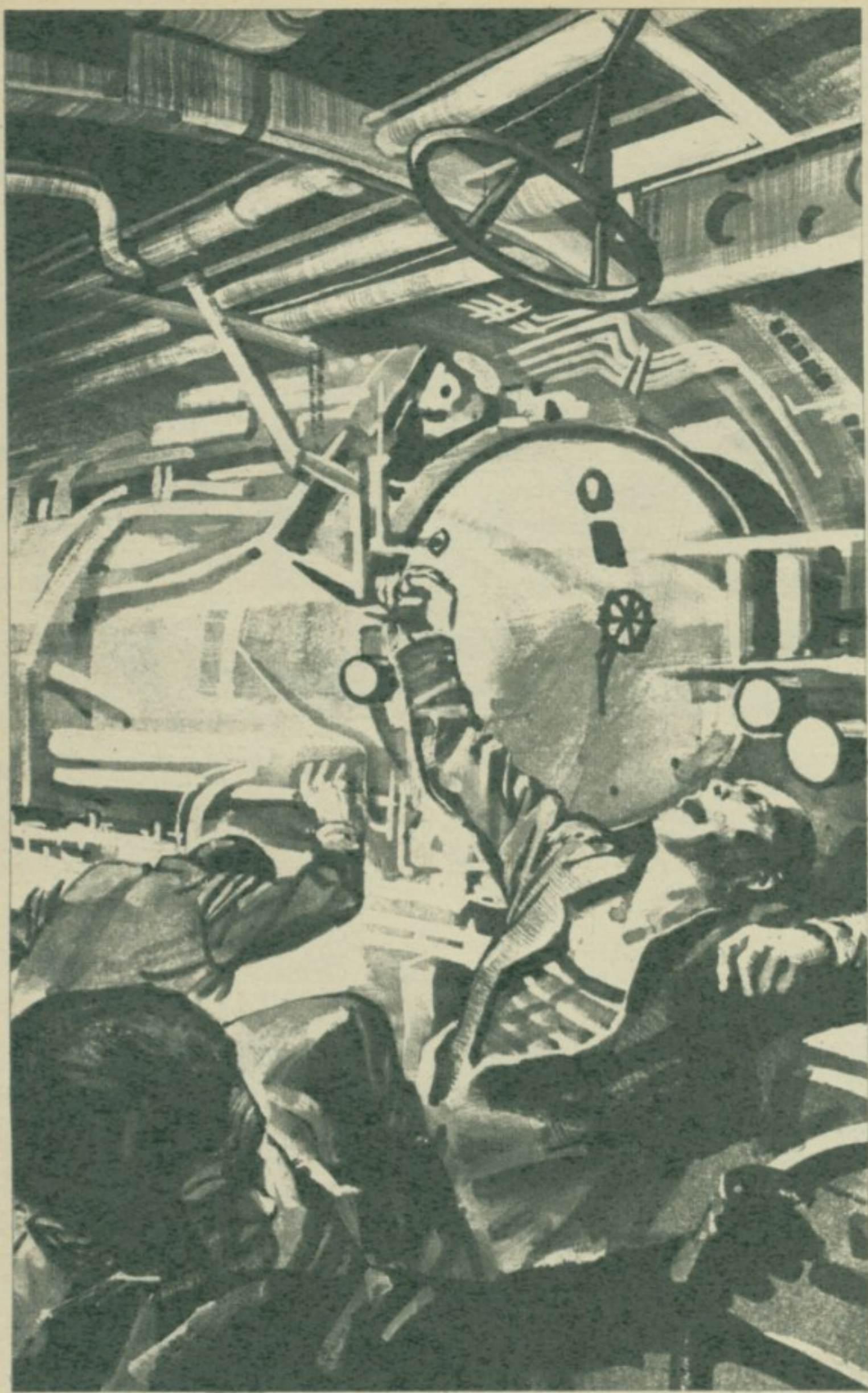

ЗЛАТО У ПЛАНИНИ. — Неки пут су костури доносили срећу. Тако је у јесен 1878. један алпски овчар набасао на скелет који је ко зна како доспео на висину од преко 3000 м поред кога је лежала кеса пуна златника.

10 МИСЛЕЋИ ДА ГА ЈЕ САМА СМРТ ШЧЕПАЛА ЗА РУКУ, РИЂИ СЕ ОНЕСВЕСТИО И СТРОПОШТАО НА ЗЕМЉУ ПОВУКАВШИ НА СЕБЕ КОСТУР

Непријатељска подморница на видику! — На палуби британског разараача завладало је узбуђење, тобзије су пожуриле на своја места. На 4 миље од разараача видела се црна купола подморнице како поиграва на таласима Северног мора. Био је фебруар 1915, друга година I светског рата.

— Лако ћемо је погодити ако нас одмах не торпедује! — говориле су нишанчије.

Али, капетану се изгледало није журило да нареди палуку. Гледао је подморницу кроз дурбин и размишљао. За то време разараач јој се све више приближавао: 3 миље, 2 миље, неколико стотина метара... Немачка подморница сада се видела голим оком. Ни њен командант, за дивно чудо, није започињао палуку.

Колективно привиђење

А тада је британски капетан учинио нешто невероватно: наредио је да се разараач окрене на север и настави пут! „Или је стари по лудео, или је рат завршен!“ говорили су морнари тихо коментаришући необичну капетанову одлуку. Јер, не догађа се сваког дана да се два непријатељска бро-

да нађу један поред другог и да то прође без пуцњава и смрти! За то време капетан је у својој кабини прегледао књигу цртежа свих постојећих бродова и задовољно мрмљао: „То је та подморница, нисам се преварио!“

По доласку у базу морнари су необичан доживљај испричали својим друговима. Ови су им се смејали у лице: „Постоје само два објашњења за ту глупу причу: или сте имали колективно привиђење, или сте неку од наших подморница заменили са непријатељском!“ Недељу дана касније још један британски разараач наишао је на тајанствену подморницу. После 2 минута палуке која са подморнице није узвраћена, капетан је наредио да се пуцњава прекине, разараач оплови подморницу и — удаљи се! Ову посаду већ је било теже убедити да подморница коју су гађали није подморница, већ привиђење!

Најзад се умешао и Британски адмиралитет и свим заповедницима ратних бродова послао упозорење: „Схватимо узбуђење посада али приморани смо да чувамо тајну. И немачки шпијуни покушавају да са знају истину. Будите спрљиви и хладнокрвни: ова подморница не сме бити потопљена!“

А онда је наступило замишљење које је Адмиралитет бацило у још већу бригу. Пролазили су дани а из-

УКРАДИ ЦЕ

вештаја да је неко сусрео чудновату подморницу није било. Послати су бродови да је траже и извештају о њеном кретању, али без успеха. Једнога дана у Адмиралитету је, као гром из ведра неба, стигао извештај капетана великог белгијског пароброда који је на пучини испред Јармута, у Ламаншу, сreo непријатељску подморницу. Капетан је поносно изјавио да је вештим маневрисањем успео да избегне њена торпеда.

У Адмиралитету је завладала паника. Да ли је капетан сигуран да су са подморнице испаљена торпеда и да није он случајно узвратио палуку и потопио подморницу? Белгијанац је одговорио да је, на жалост, био предалеко да би могао ефикасно да гађа а што се торпеда тиче он их, истини за вољу, није видео али нема разлога да верује да би једна немачка подморница пропустила да торпедује белгијски пароброд! Адмиралитет је одахнуо мада је и даље било сасвим неразумљиво зашто подморница толико лута и појављује се на најнеочекиванијим местима.

Неко је у заблуди!

У међувремену, Немци су 15. фебруара приметили да се на пучини испред хамбуршке луке налази непозната подморница и једна пловна јединица ратне морнарице испловила је да је нађе и уништи. У последњем тренутку капетан флотиле угледао је знаке распознавања немачке подморнице и послао јој сигнал. Није добио никакав одговор. Капетан је закључио да је подморница вероватно у тајној мисији и наредио је повратак у луку.

Неко, је очигледно, био у заблуди, али ко? Немци су веровали да је подморница њихова. Британци су, очигледно, у то сумњали. Према књизи бродова то је заиста била немачка подморница, направљена у бродоградилшту у Вилхелмсхафену. Што се њене посаде тиче прича је вић била компликованија...

Два месеца пре ових чудноватих догађаја, децембра 1914, Британски адмиралитет сазнао је преко својих шпијуна да Немци располажу новим усавршеним типом подморнице. Од нај-

већег значаја било је сазнати о каквом се усавршавању ради. Сви покушаји шпијуна да прибаве потребне податке завршили су се неуспехом: технички проблеми конструкције једне такве подморнице превазилазили су моћи обичних обавештајаца. Ту је био неопходан стручњак. Адмиралитет је морао да дела брзо и решење је нађено.

Нестали у ноћи

Четири машинска инжењера, одлични стручњаци за подморнице који су притом савршено говорили немачки, добили су задатак да оду у Вилхелмсхафен и — украду подморницу! „Нико вас при повратку неће напасти, речено им је. Немци ће мислити да је подморница њихова, а нашим бродовима даћемо наређење да вас не дирају!“ Обавештај на службу организовала је искрцавање ове четворнице у неутралној Холандији, немачку границу прешли су сакривени у врећама с брашном на колима сеоског мли нара.

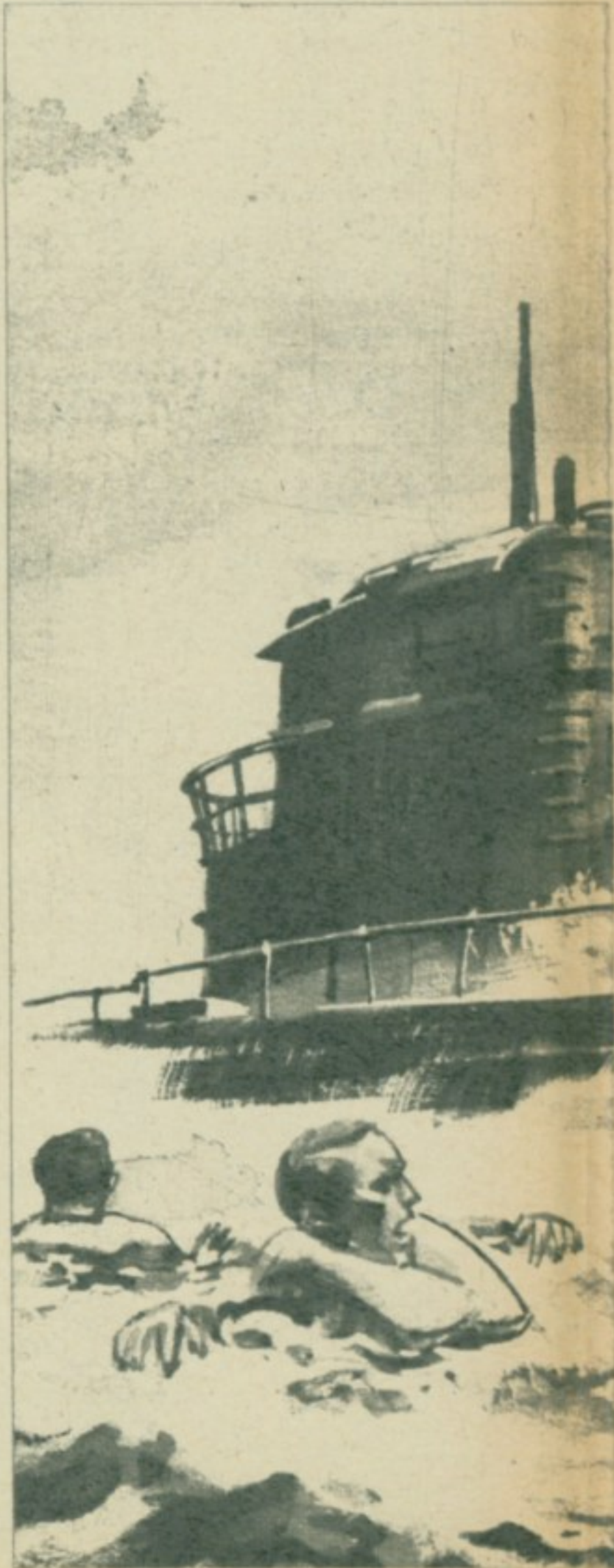
У Немачкој их је прихватила британска шпијунска веза и својим каналима пребацила у Вилхелмсхафен. Тамо их је чекало спремно скровиште и 4 униформе официра немачке ратне морнарице. Сваког дана њих четворица помно су пратили кретање подморница U-31, како јој је гласно званичан назив. Подморница се пренутно налазила у арсеналу ради реглаже мотора. Ту нису могли да је се дочепују али, када мотори буду сређени, U-31 ће морати да се пребаци у луку где ће се извршити укрцавање оружја и муниције. Отмица се морала извршити или те ноћи, или никада! Британски шпијун који је на извесном растојању пратио четворицу храбрих када су кренули у акцију, могао их је видети како прилазе доку, одговарају на поздрав стражару и нестају у помрчини.

Тровање гасом

После извештаја белгијског капетана о подморници се дуго ништа није чуло. У Адмиралитету су већ били убеђени да су Немци

на неки тајанствен начин успели да је се дочепују, када су једног дана неки рибари донели вест да се на енглеској обали, близу Јармута, налази насукан необичан брод црне боје. Неколико часова касније екипа стручњака установила је да је реч о подморници U-31. Купола подморнице била је нетакнута. Унутра није било никога. Никога у командној кабини, никога у машинској просторији. Али, поред перископа лежала су 4 леша а крај њих празне боце с кисеоником. Обдукцијом је утврђено да се ради о инжењерима који су послати да украду подморницу и да су мртви већ недељу дана.

Тек 1919, после завршетка рата, спроведена је потпуна истрага о судбини ових несрећника. Установљено је да су оне ноћи, када су ушли у луку преобучени у немачке официре, лако успели да убеду јединог стражара који је чувао подморницу да их пусти унутра. Узбуна је дата тек у подне следећег дана када су U-31 увелико налазила у холандским територијалним водама. Холандска

КУ ПОДМОРНИЦУ!

Поред ђерискоја лежала су чешири леша у немачким униформама а крај њих ђразне боце с кисеоником...

алада упутила је оштар про-
тест влади у Берлину због
повреде територијалних во-
да; немачка влада је про-
тест одбила тврдећи да се
ниједна њихова подморница
не налази у том сектору.

Већ сутрадан подигли су
се велики таласи па су бри-
тански инжењери морали да
затворе све отворе и по-
вуку се у унутрашњост. Из
гледа да је у међувремену
дошло до загађивања ваз-
духа па су покушали да га
пречисте кисеоником. Како,
по свој прилици, нису до-
бро одмерили количину, до-
шло је до тровања овим га-
сом и сва четворица су
страдали. Али, мотори су и
даље радили а када је го-
риво потрошено, U-31 на-
тавила је да се креће по
шени струјама па су је због
тога бродови сретали на раз-
ним местима. Како се ба-
ласт полако празнио, под-
морница се све више изди-
жала на површину. Оног тре-

нутка када је притисак ки-
сеоника постао већи од ба-
ласта, U-31 је изронила и
насукала се на обалу Јар-
мута.

Дочепати се шифре!

Двадесет девет година
касније, 4. јуна 1944. око
11 часова пре подне, аме-
рички китоловац „Пилсба-
ри“ намерио се на око 150
миља од рта Бланко у
француској западној Афри-
ци на немачку подморницу
U-505 коју је пратио чита-
ва 2 месеца. Осим тога, ки-
толовац није био обичан ки-
толовац а и посада му је
била сасвим изузетна...

Немачке подморнице на
носиле су савезницима то-
ком II светског рата страхо-
вите губитке и биле апсо-
лутни господари мора. Је-

дини начин да се њиховим
гусарским нападима стане
на пут био је докопати се
књиге шифара, опреме и у-
ређаја са неке од њих и
Немцима вратити ударац истим
оружјем. План је на-
правио капетан америчке
ратне морнарице Гелери,
прекаљен поморац и ратни
ветеран. Он је знао да под-
морнице обично, чак и ако
су лакше оштећене, изра-
ђају на површину и поса-
да их на брзину напушта
пре но што потону. Циљ
његовог плана био је да
се на такву подморницу у-
падне, демонтирају уређаје,
украду шифре и све преба-
ци на неки од савезничких
бродова.

За овај подухват Гелери
је изабрао екипу доброво-
љаца и почео да је обуча-
ва у руковању подморни-
цом, демонтирању уређаја,
затварању палубског вентил-
а, обављању свих радњи
које је било нужно изврши-

ти да би једна таква акција
успела. Вежбе су извођене
на китоловцу „Пилсбари“ а
поручник Дејвид одређен
је за вођу екипе од 3 чла-
на која ће извршити дивер-
зију. Изабрана је и под-
морница — U-505.

Редак ратни трофеј

Командант U-505 и њего-
ва посада нису ни сањали
шта им се спрема на дома-
мак афричке обале. Командант
је управо ручао када су под-
морницу затресе дубинске
бомбе. Убеђен да је подмор-
ница тешко оштећена, што
уопште није било тачно, он
је одмах наредио да се из-
рони и испусти гориво. По-
сада је изишла кроз отвор
на куполи и поскакала у
море. „Пилсбари“ је сма-
њио брзину и стао тик уз

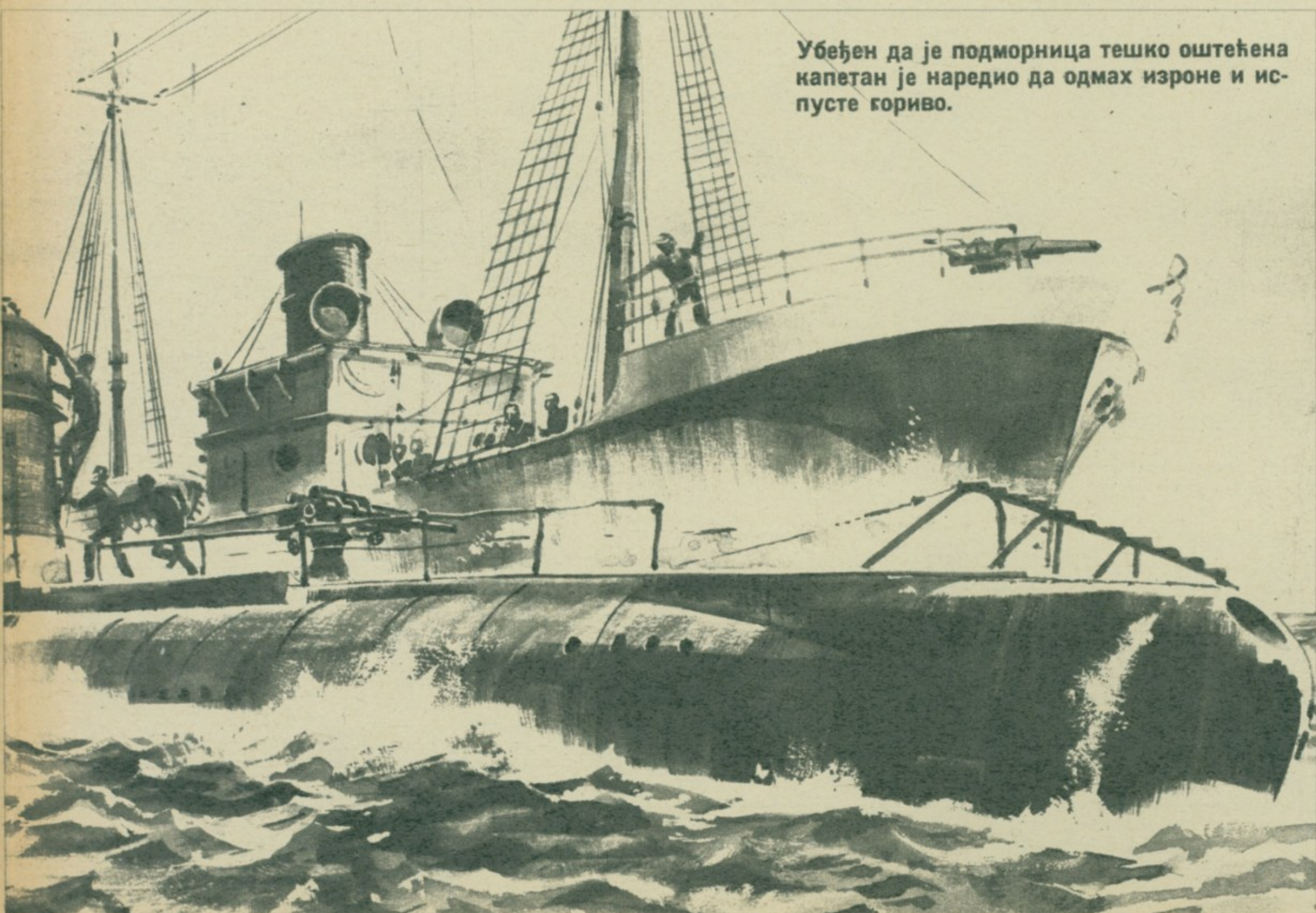
подморницу која се лагано
њихала на таласима Атлан-
тика. Поручник Дејвид и
2 члана његове екипе хитро
су искочили и кроз отвор
на куполи подморнице спу-
стили се у радио-кабину.
Брзо су демонтирали уре-
ђаје и узели опрему коју
су месецима раније прижељ-
кивали сви савезници —
књигу текуће шифре нема-
чких ратних подморница,
додатну супер-шифру, спи-
сак кључева за дешифрова-
ње и стотине текстова ши-
фрованих телеграма. Чла-
нови екипе пребацили су
драгоцени терет на палубу
китоловца. Читав подухват
трајао је само 15 минута.

Капетан Гелери који је
на свом броду пратио
„Пилсбари“ и убрзо стигао
на поприште, донео је му-
њевиту одлуку: заробити
подморницу! Иста екипа по
ново се вратила на U-505
и за следећих 15 минута
отклонила кварове, затвори-
ла резервоаре за гориво и
воду. Подморница је челич-
ним ужетом привезана за
брод који је после дуге пло-
видбе преко Атлантика по-
носно упловио у Сједиње-
не Америчке Државе. Да-
нас се подморница U-505
налази у Музеју за науку
и индустрију у Чикагу и
представља један од нај-
чуднијих ратних трофеја.

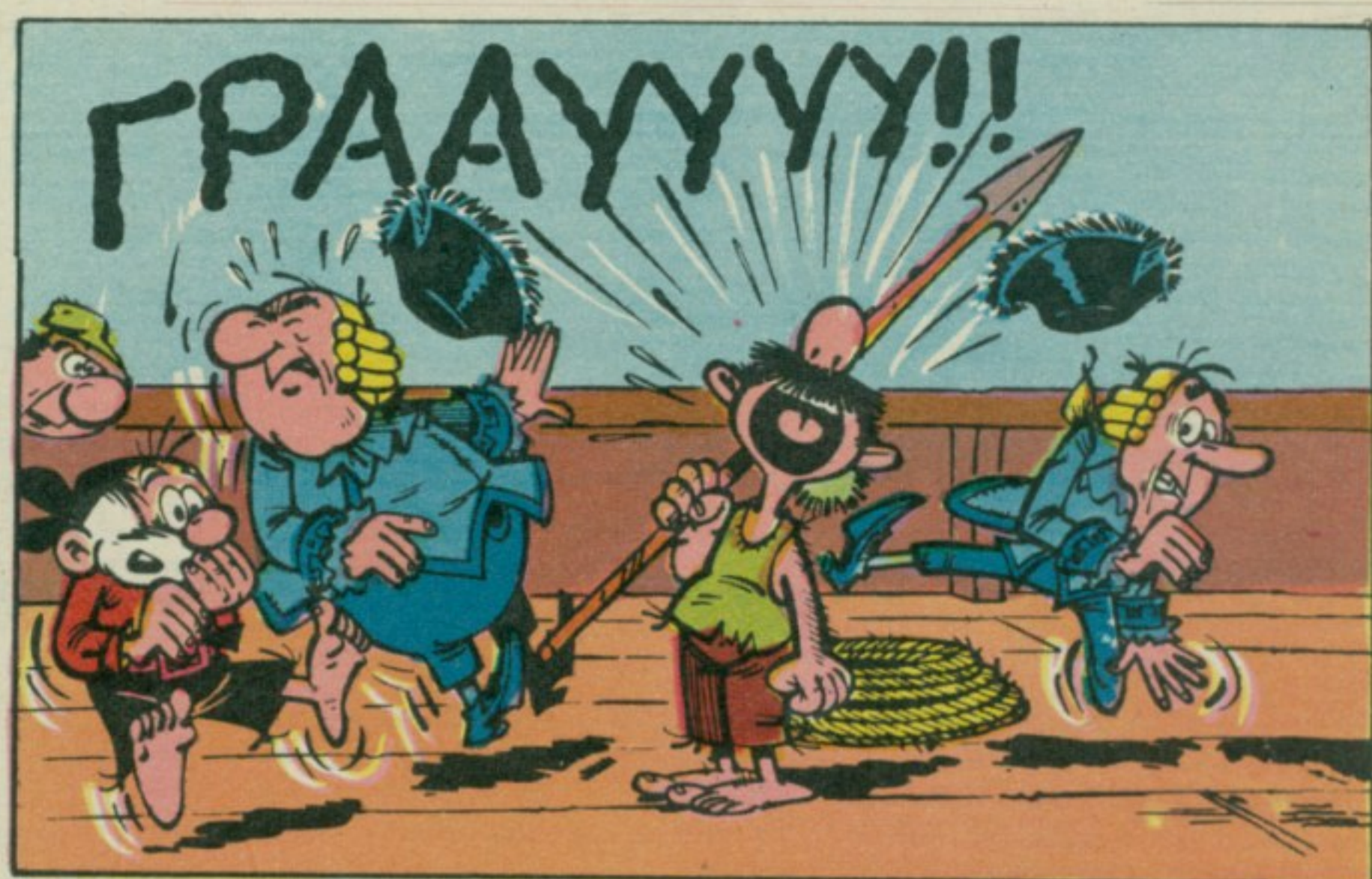
Последице ове необичне
крађе биле су за Немце ка-
тастрофалне. Мислећи да је
U-505 потопљена а посада
„херојски пала“, они нису
предузели никакве мере пре-
дострожности и чудом су
се чудили како се то сав-
езнички авиони појављују
и избацују бомбе баш у
тренутку када њихове под-
морнице узимају гориво,
као да дешифрују наређе-
ња и поруке из Команде
подморничке флоте адмира-
ла Деница у Берлину. Нису
ни сањали да је управо та-
ко и било.

Отада су у борби против
гусарских подморница не-
мачке ратне морнарице по-
стигнули изванредни резул-
тати: за 11 месеци, колико
је преостало до завршетка
II светског рата у Европи,
савезници су потопили пре-
ко 300 немачких подмор-
ница, сваког дана по једну,
и добили битку и на мору!

М. Л. 13

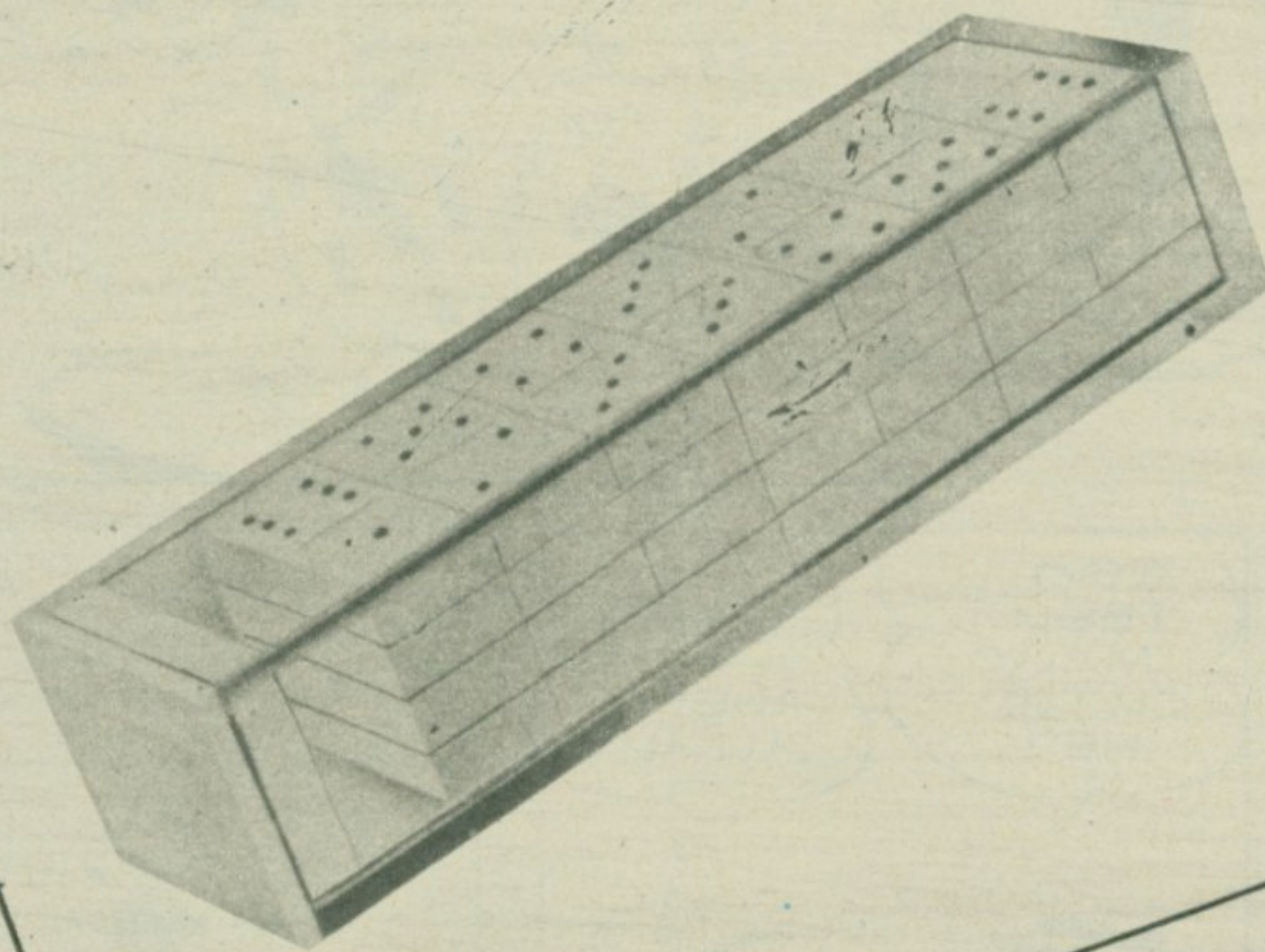
У ЧЕЉУСТИМА ЗМАЈА

PEPERMINT

Уживајте у ПЕПЕРМИНТУ, играјте ДОМИНО!
 Купујте Пливин ПЕПЕРМИНТ, скупљајте плочице ДОМИНА!
 Реч је о ПЕПЕРМИНТ бомбонама у новом паковању, у пластичној кутији. Квалитет бом-
 бона је исти као у паковању без кутијице, али уз задовољство које вам пружа укус ПЕПЕР-
 МИНТА, уживаћете и у ДОМИНО игри!
 Све је тако једноставно. Када купујете ПЕПЕРМИНТ, захтевајте од продавца ПЕПЕРМИНТ
 Пливе у пластичној прозирној кутији. У поклопу је и плочица ДОМИНА: извадите
 плочицу и имаћете убрзо свих 28 разних плочица (0:0, 0:1, 0:2, 0:3, 0:4, 0:5, 0:6, 1:1, 1:2,
 1:3, 1:4, 1:5, 1:6, 2:2, 2:3, 2:4, 2:5, 2:6, 3:3, 3:4, 3:5, 3:6, 4:4, 4:5, 4:6, 5:5, 5:6, 6:6) бићете
 сопственик целог ДОМИНА. А шта са плочицама? Сачувајте једну од пластичних кути-
 јица! ... Да вам олакшамо, ево како:

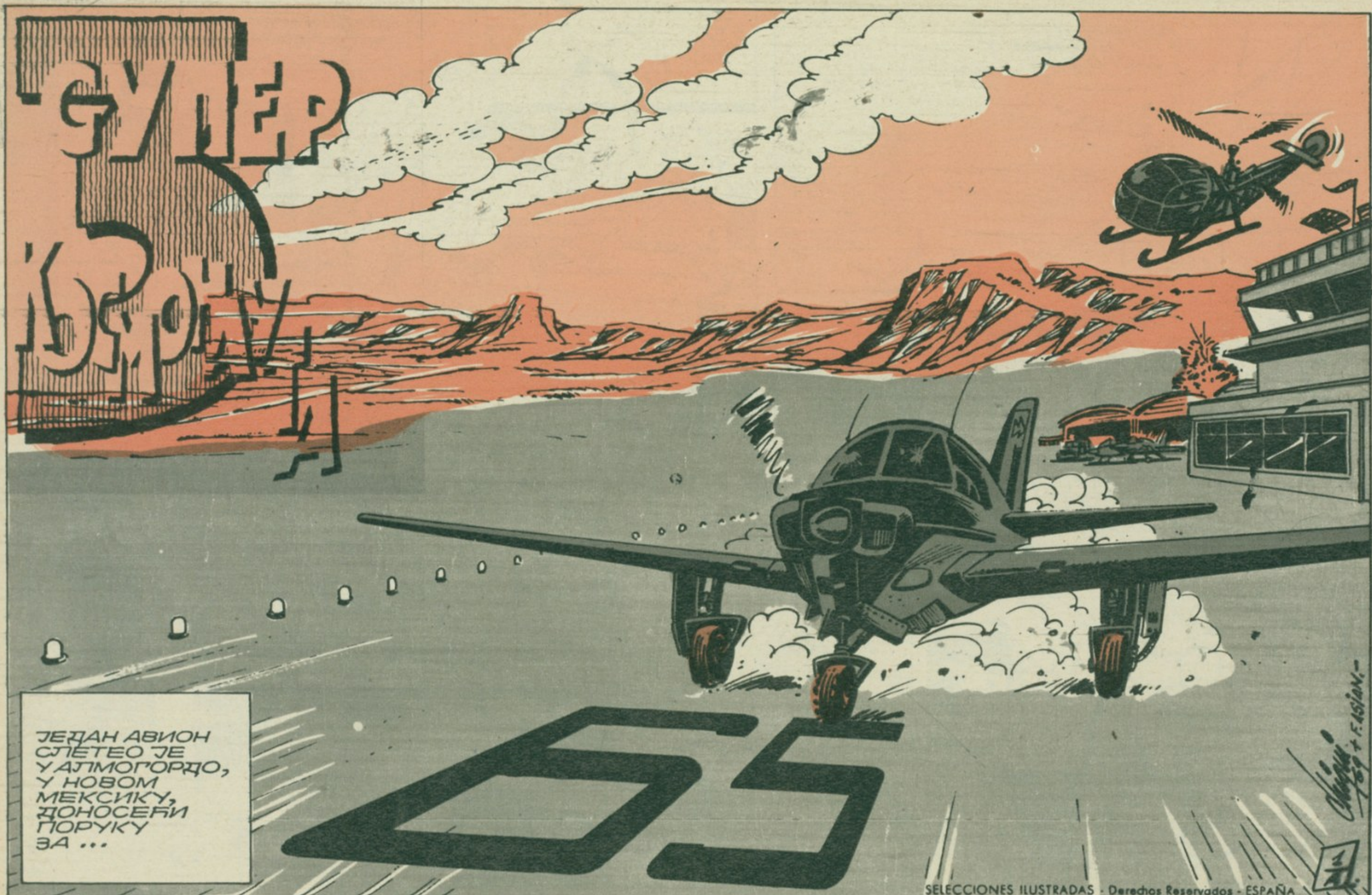
СА ДОМИНОМ

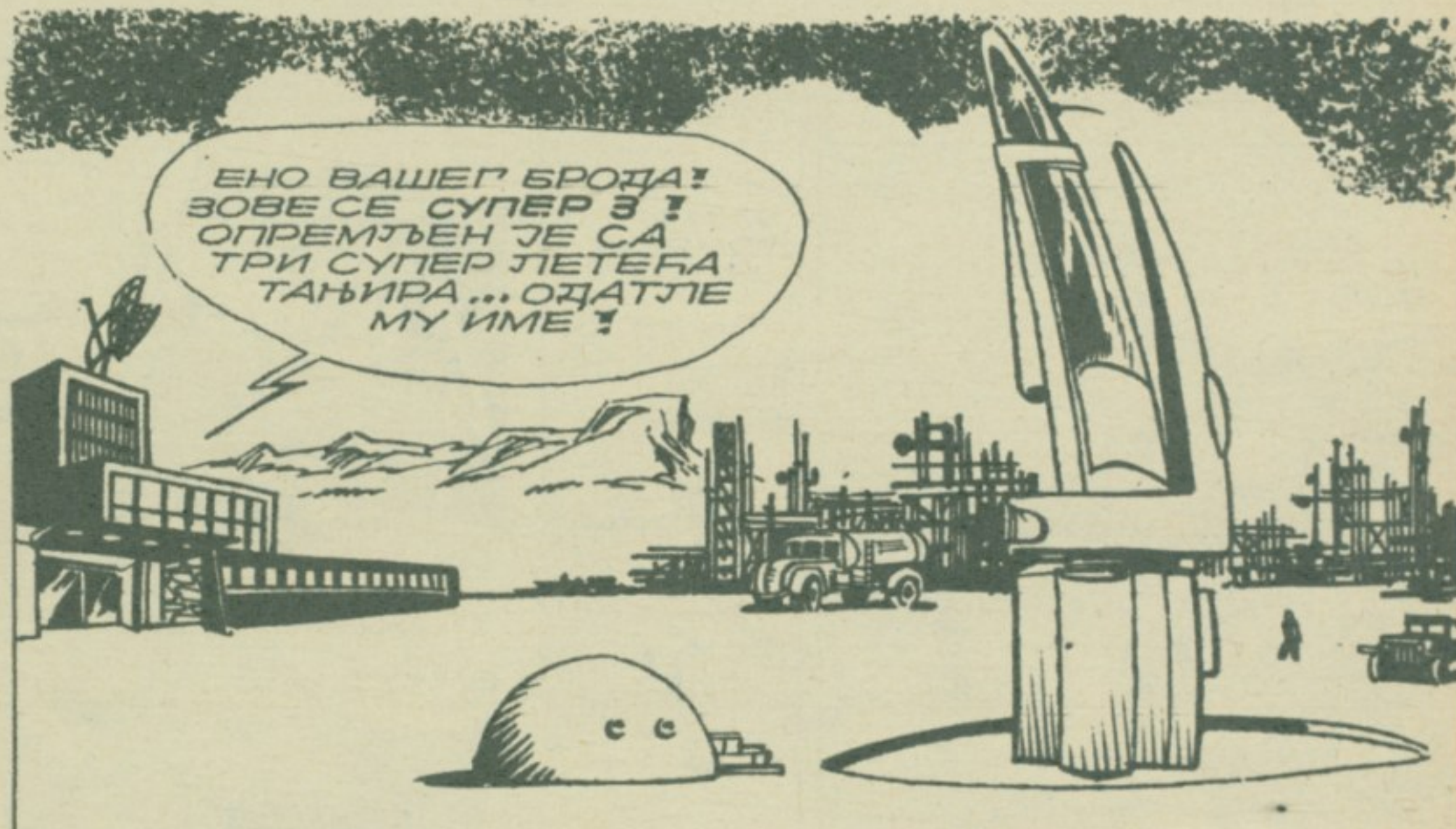
PEPERMINT

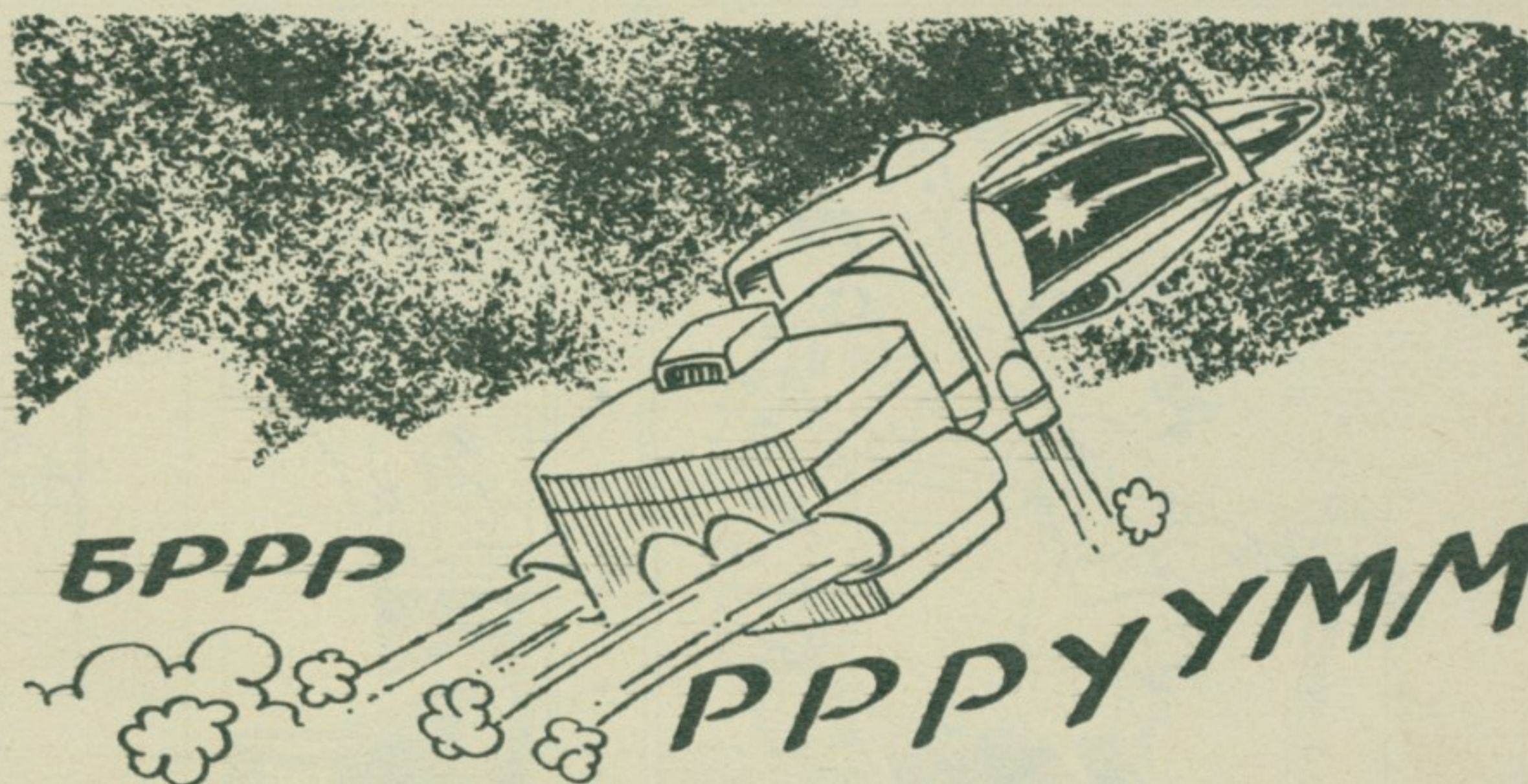
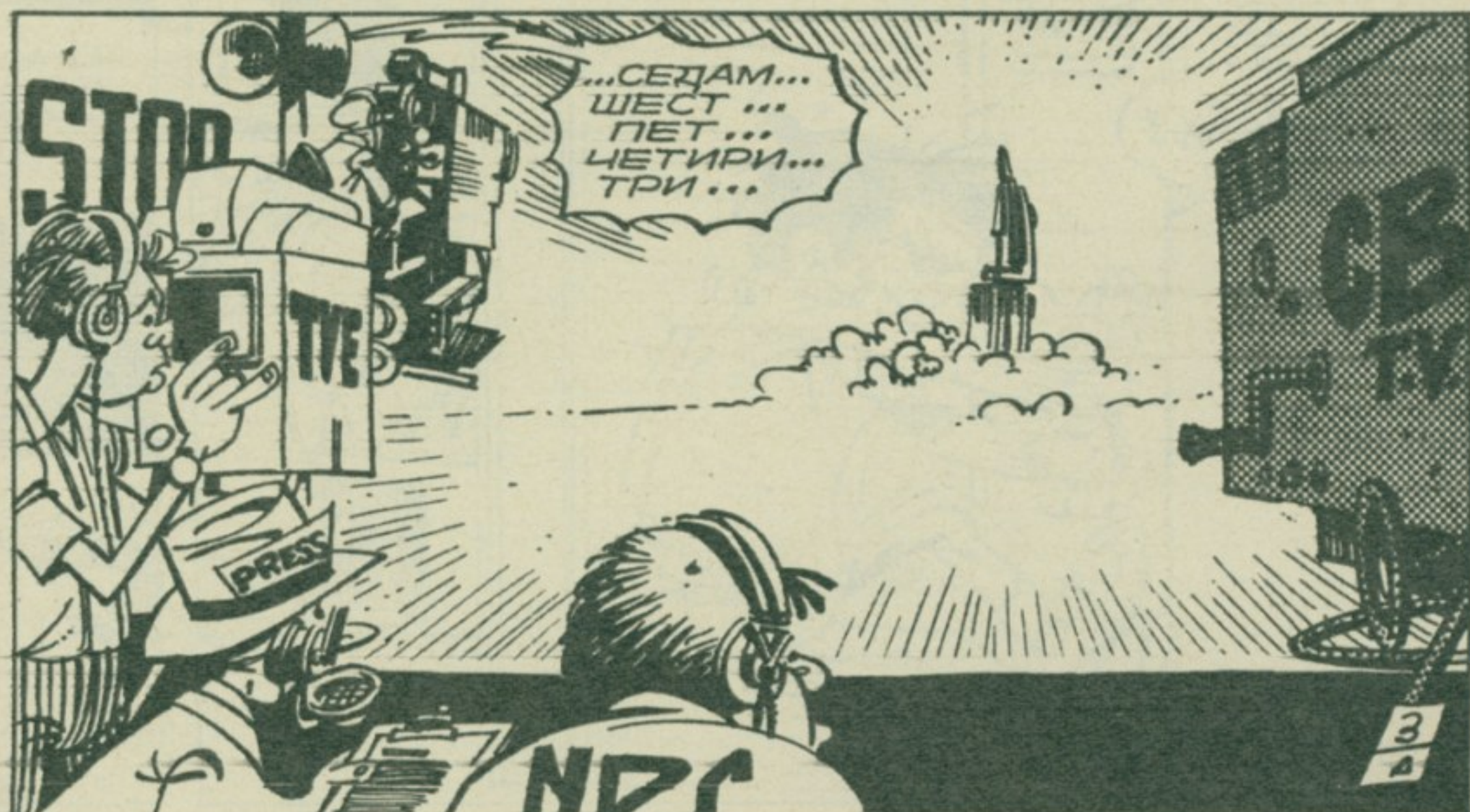
Ваш је задатак, заправо, необично једноставан. Купујте ПЕПЕРМИНТ у пластичним
 кутијицама и скупљајте плочице, слажите их у кутију ...
 Цепни је ДОМИНО разонода у свакој прилици, ма где били, јер га собом увек можете
 понети. Цепни је ДОМИНО и вредан дар сваком љубитељу те лепе игре.
 Тражите ПЕПЕРМИНТ са ДОМИНОМ! Уживаћете двоструко: и у укусу бомбона и у
 лепоти игре!
 ПЕПЕРМИНТ вас освежава, ПЕПЕРМИНТ вас забавља!

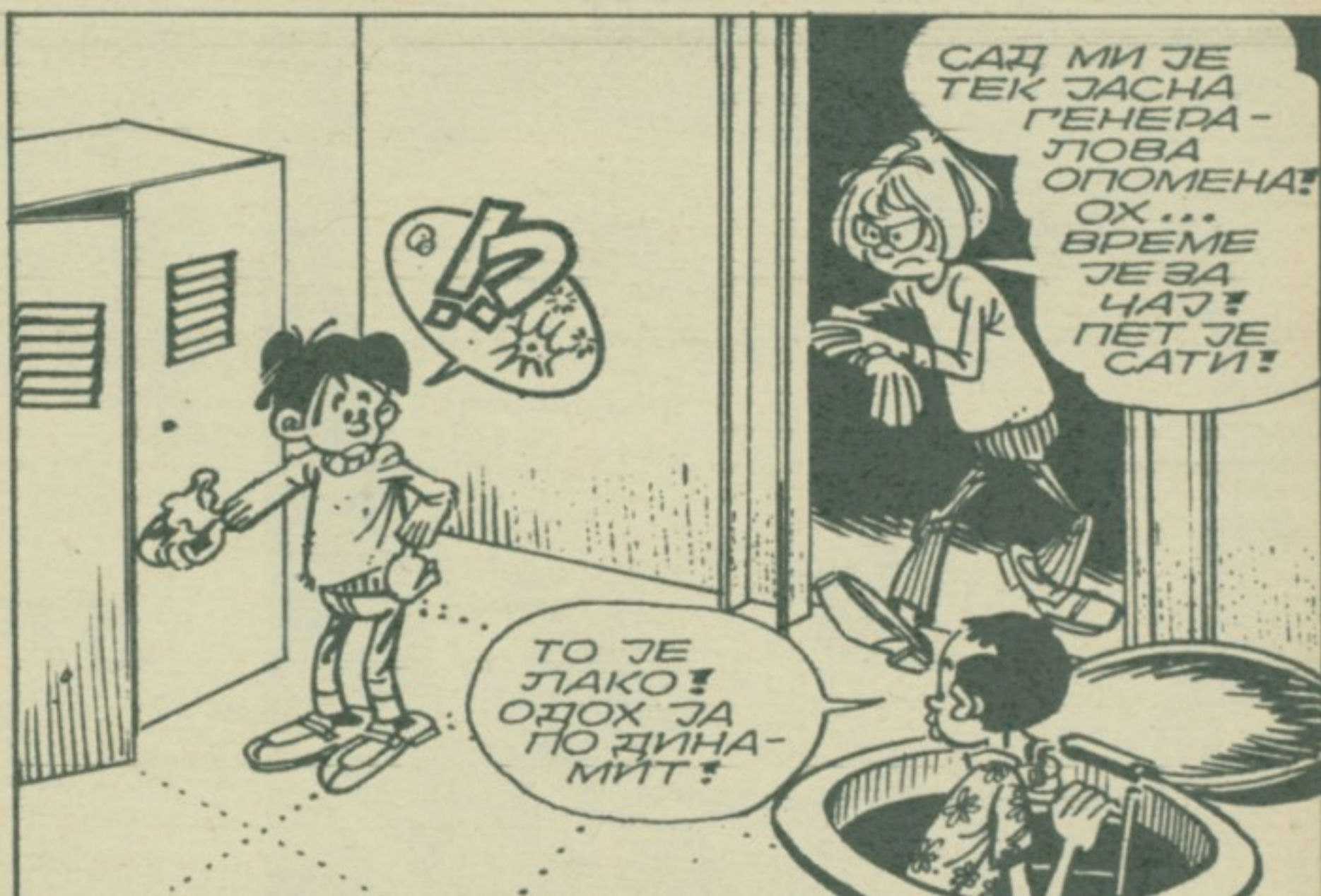
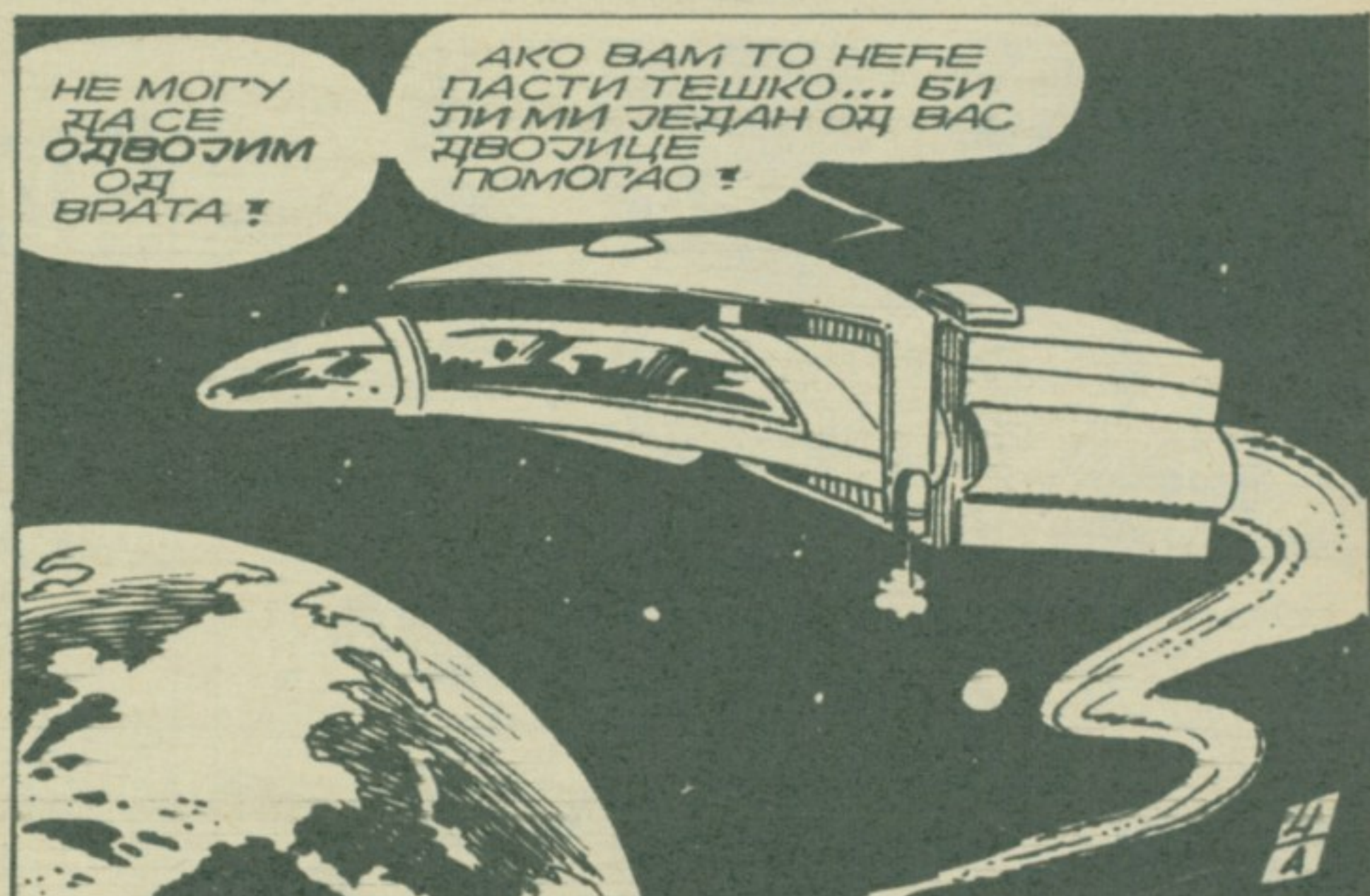
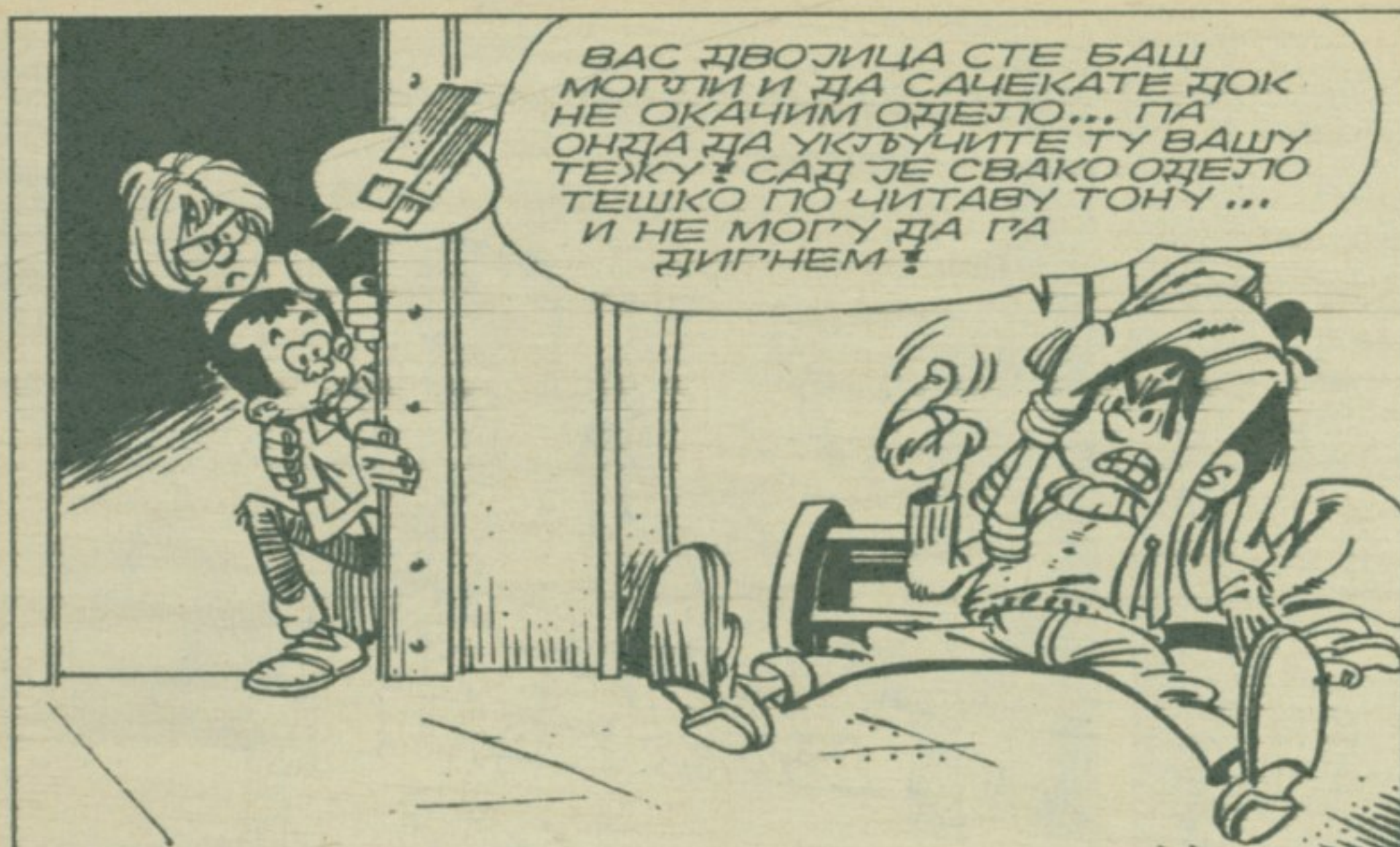

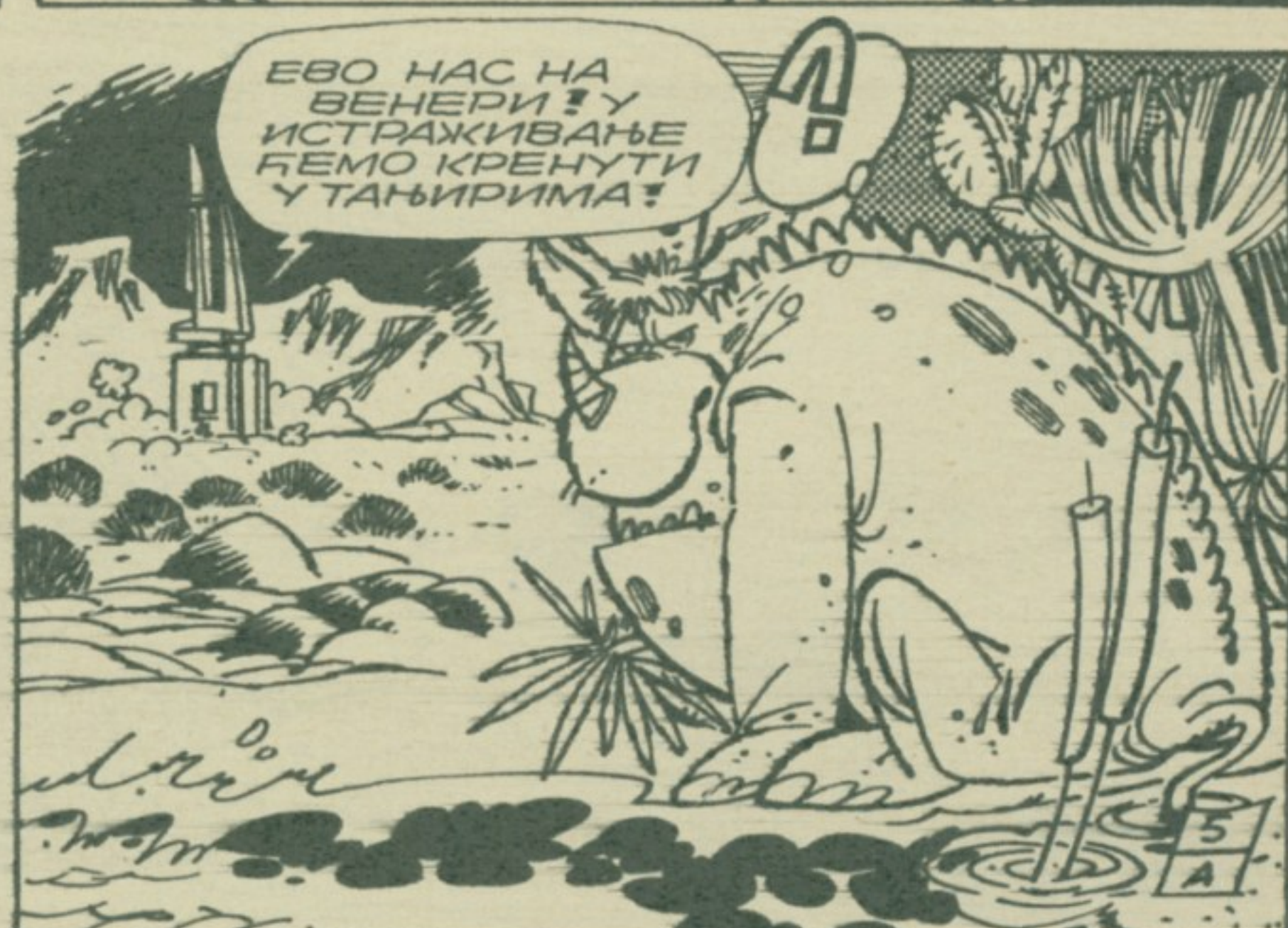
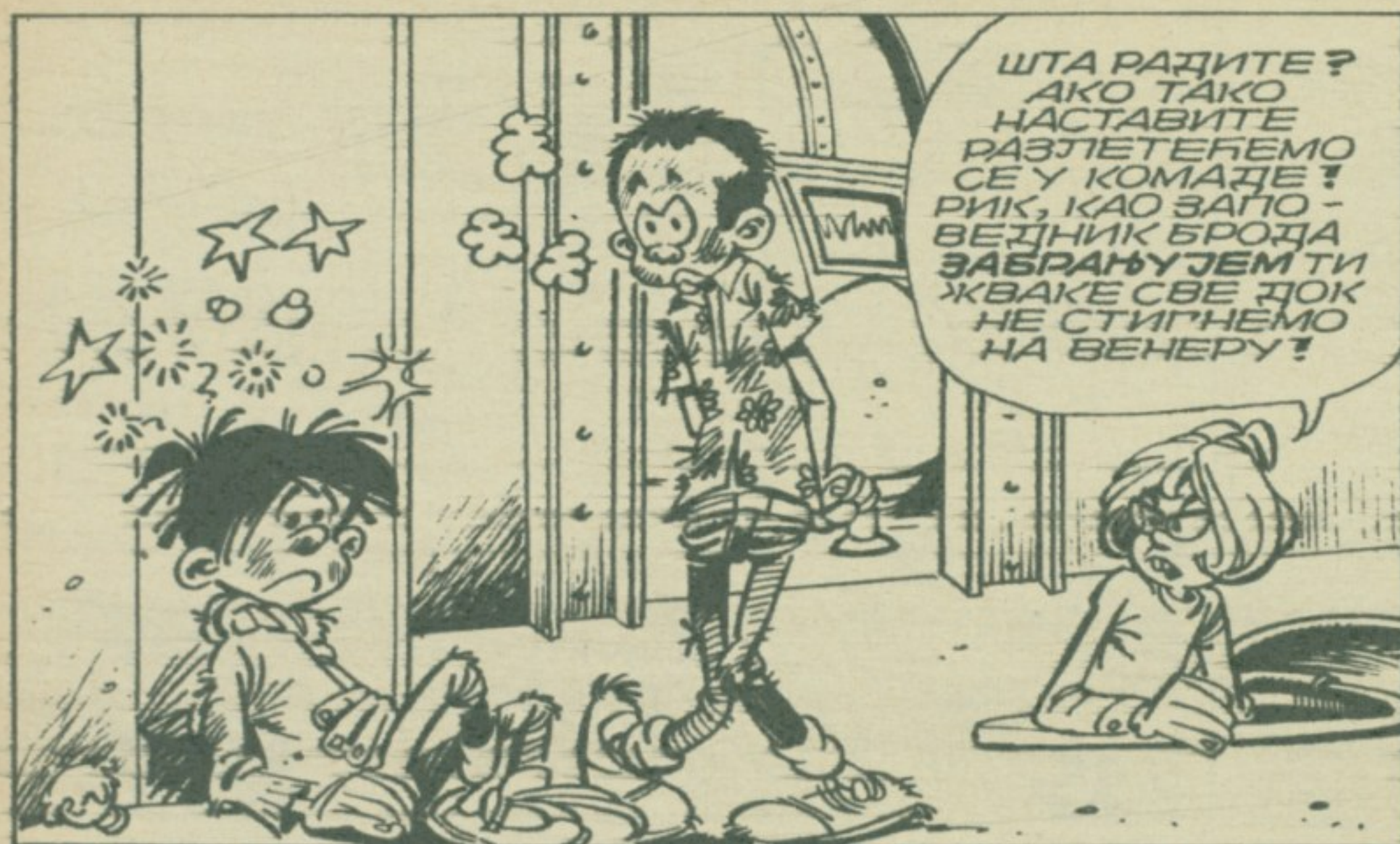
PLIVA

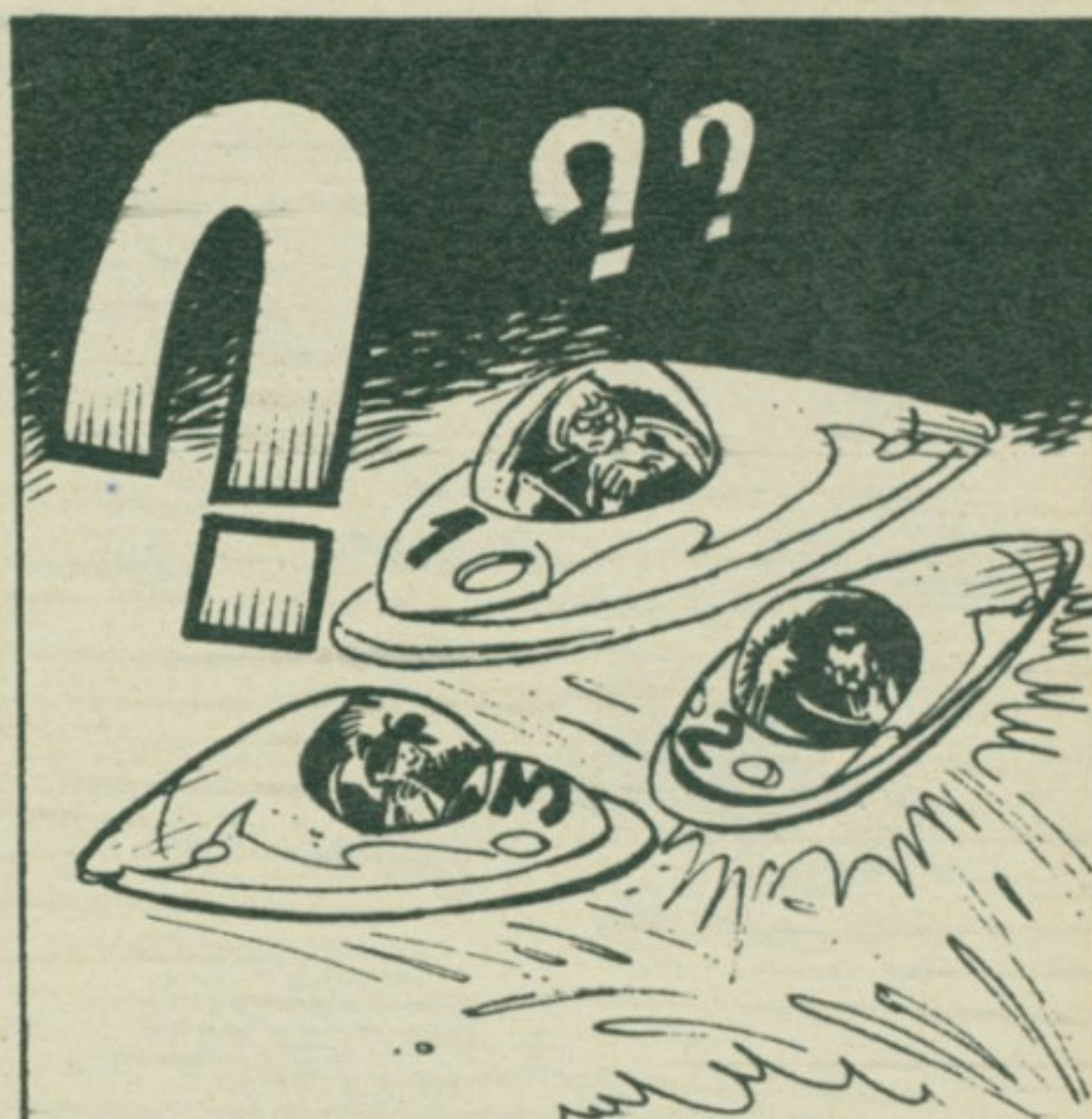
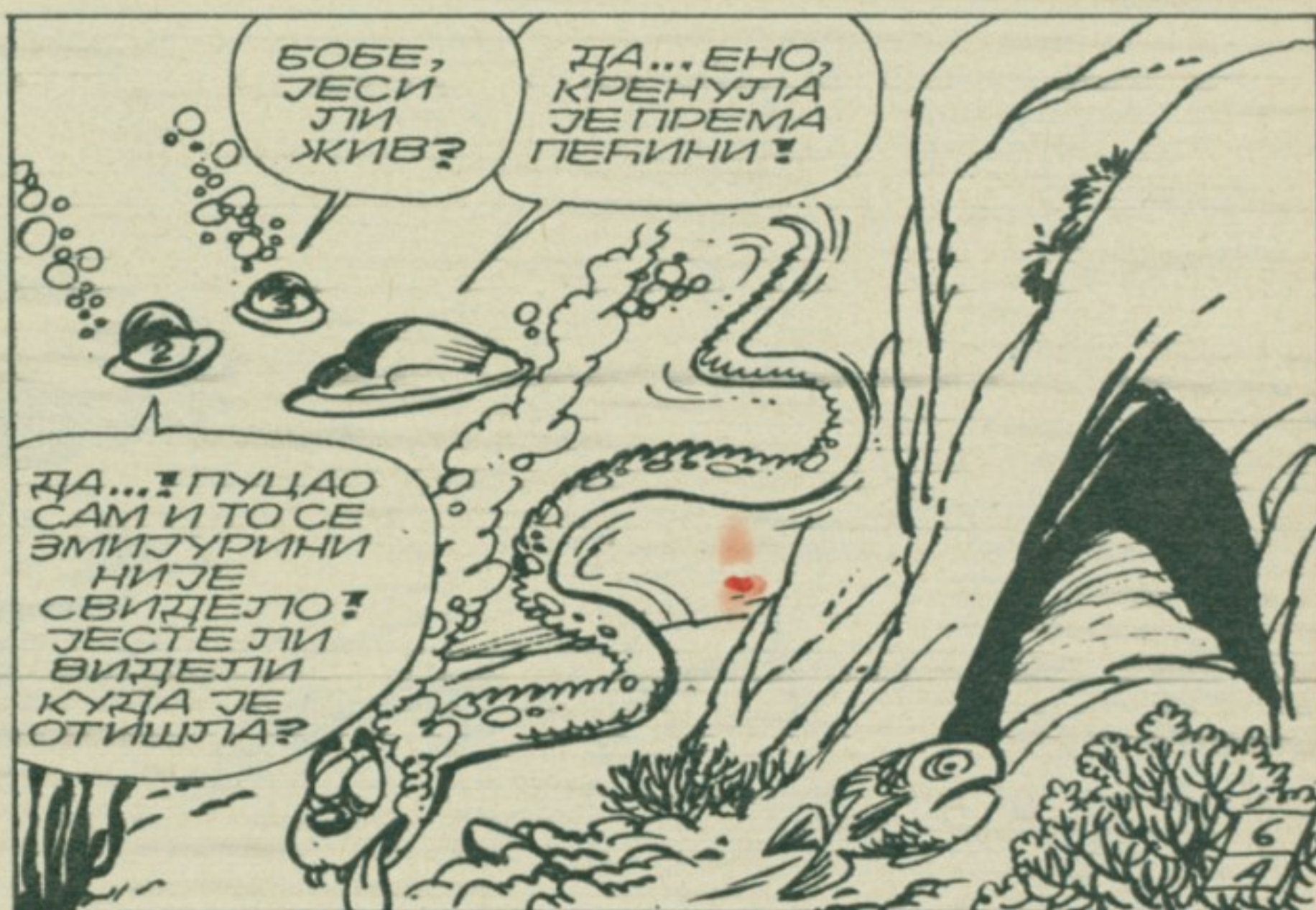
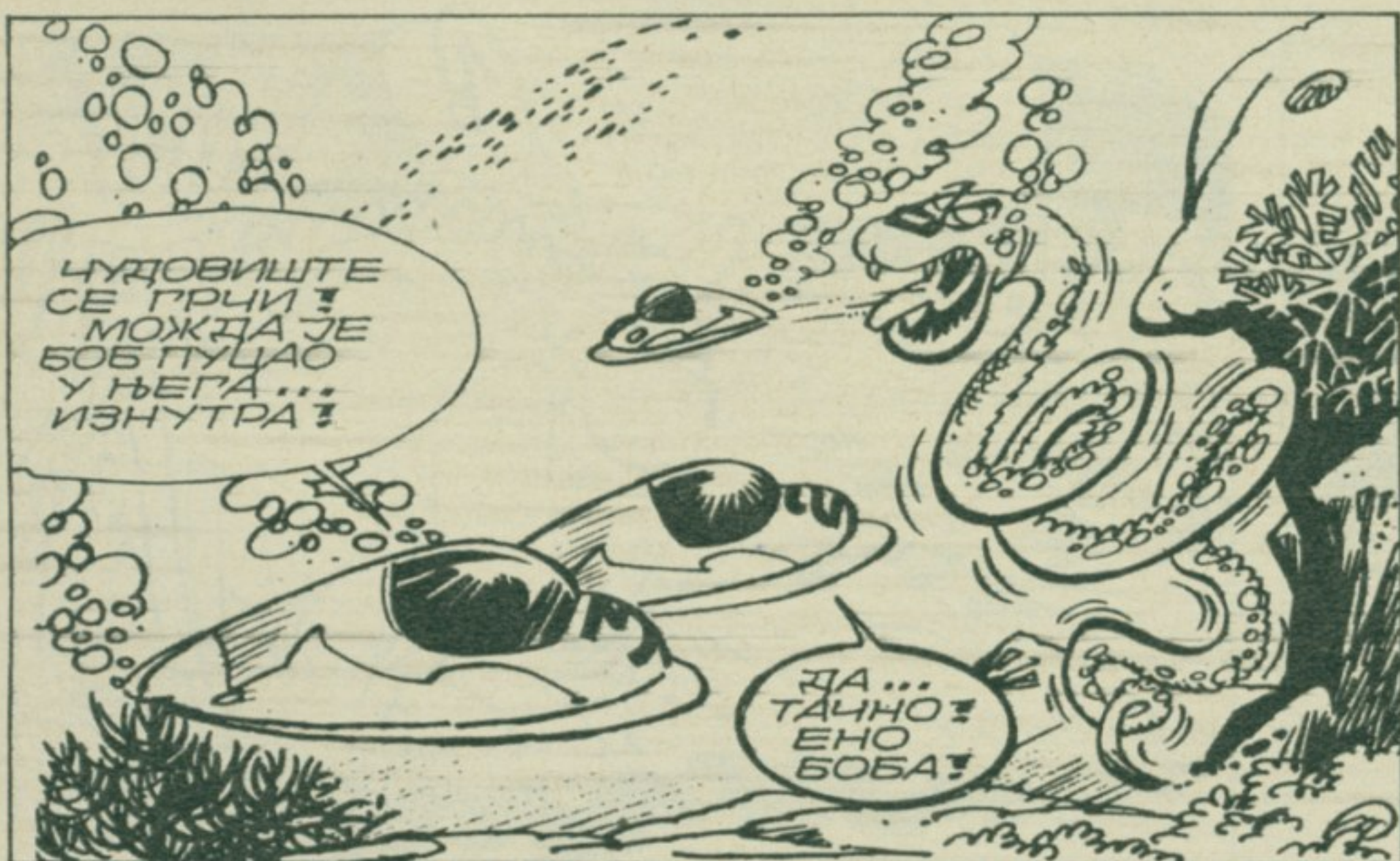
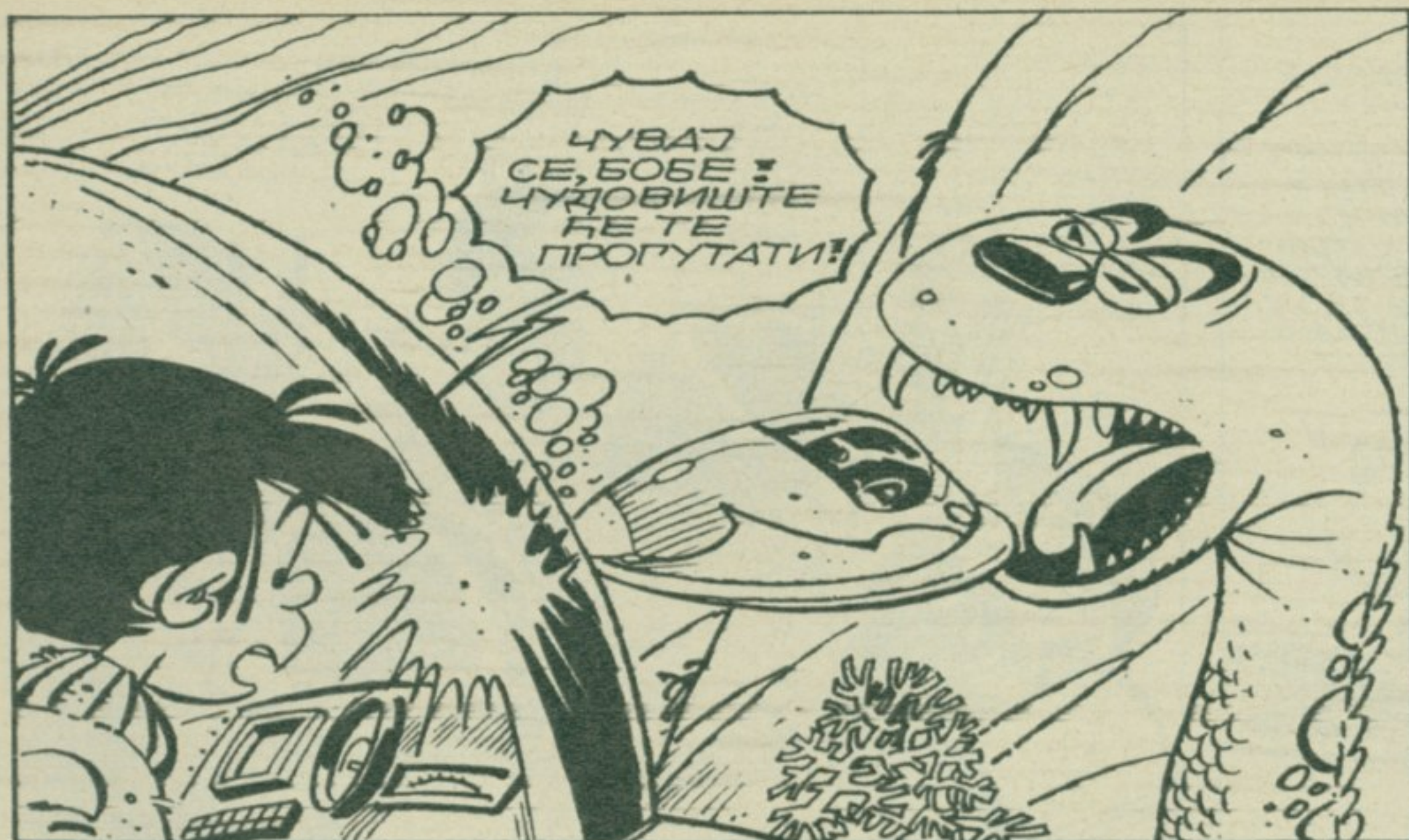

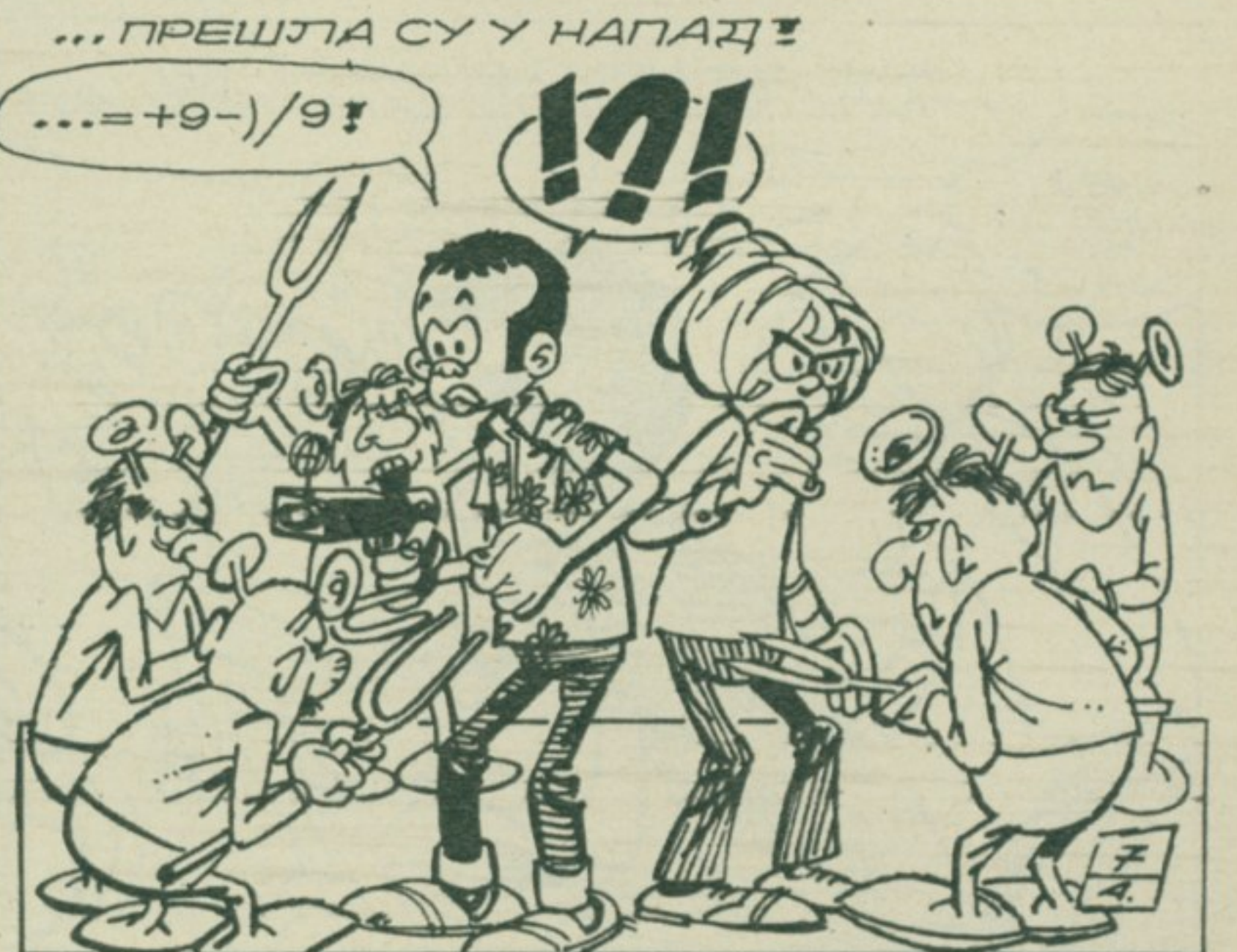

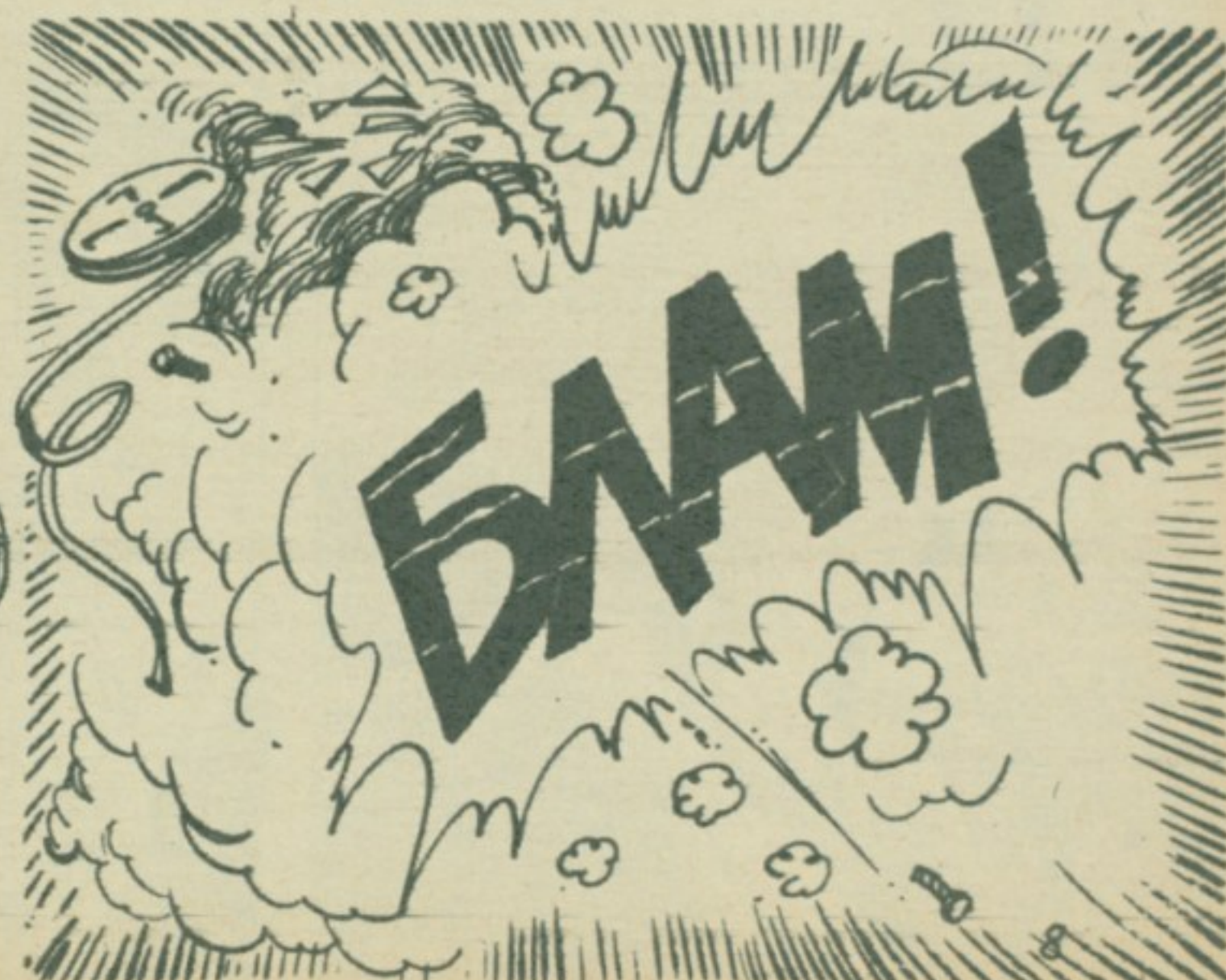

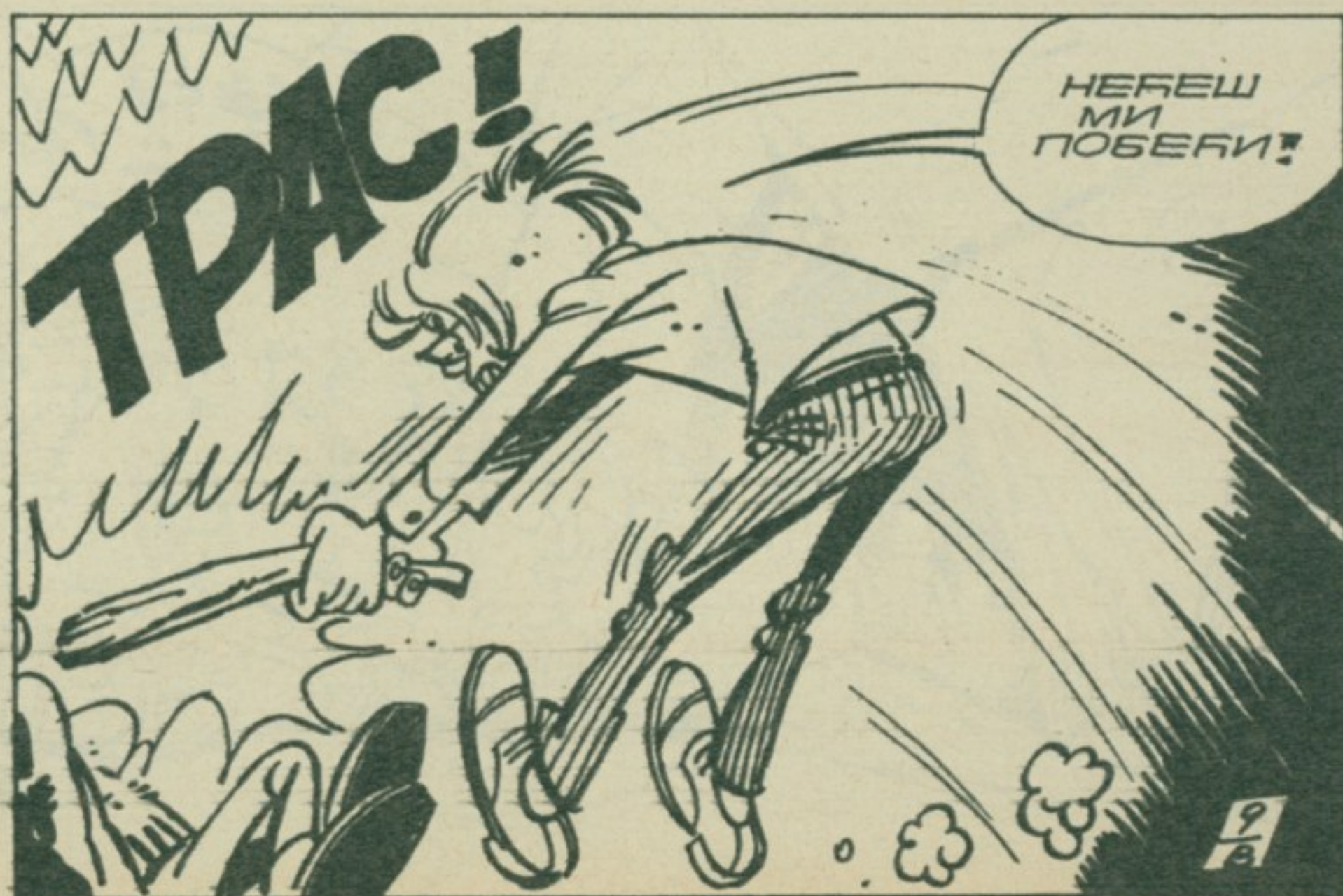
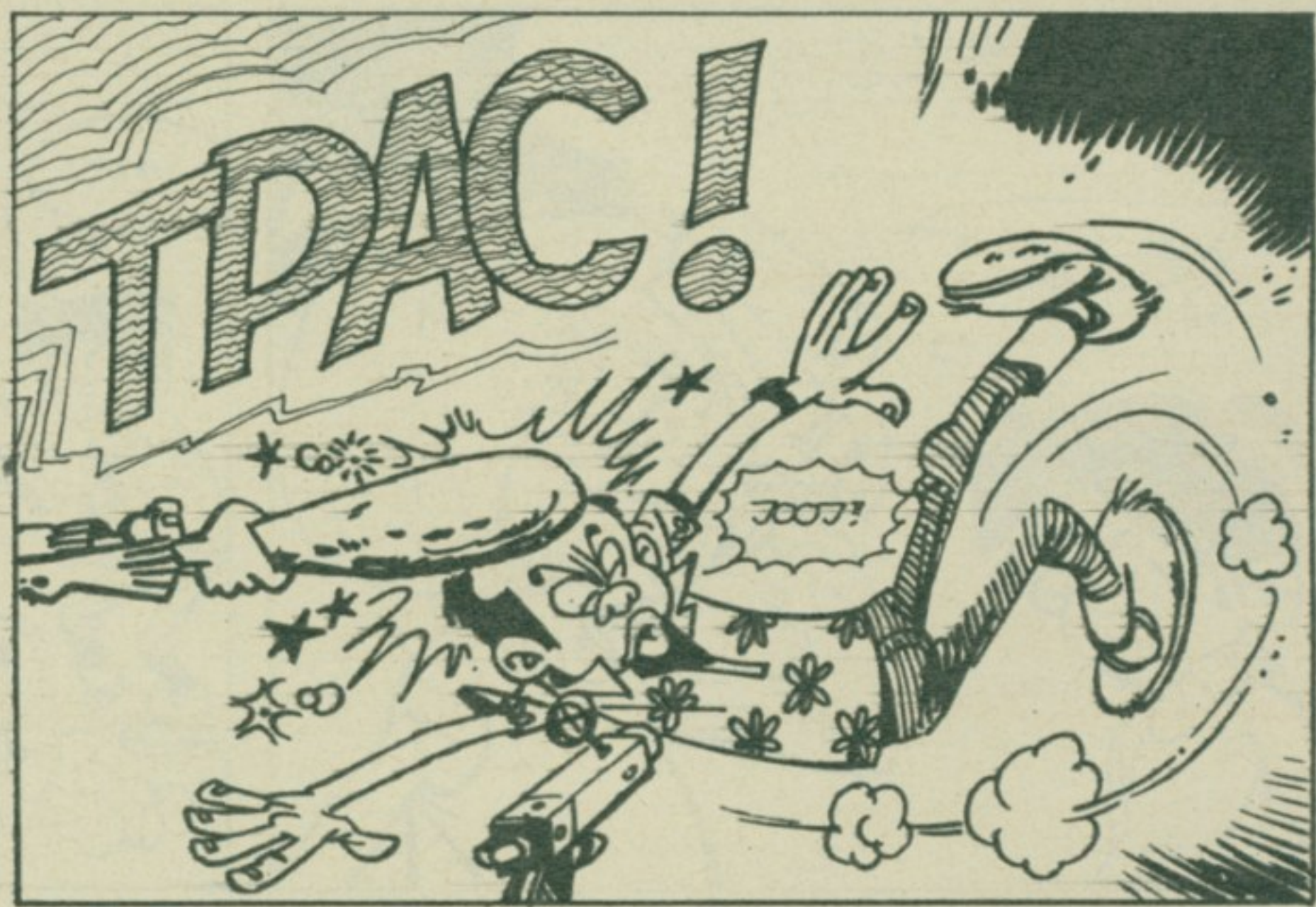

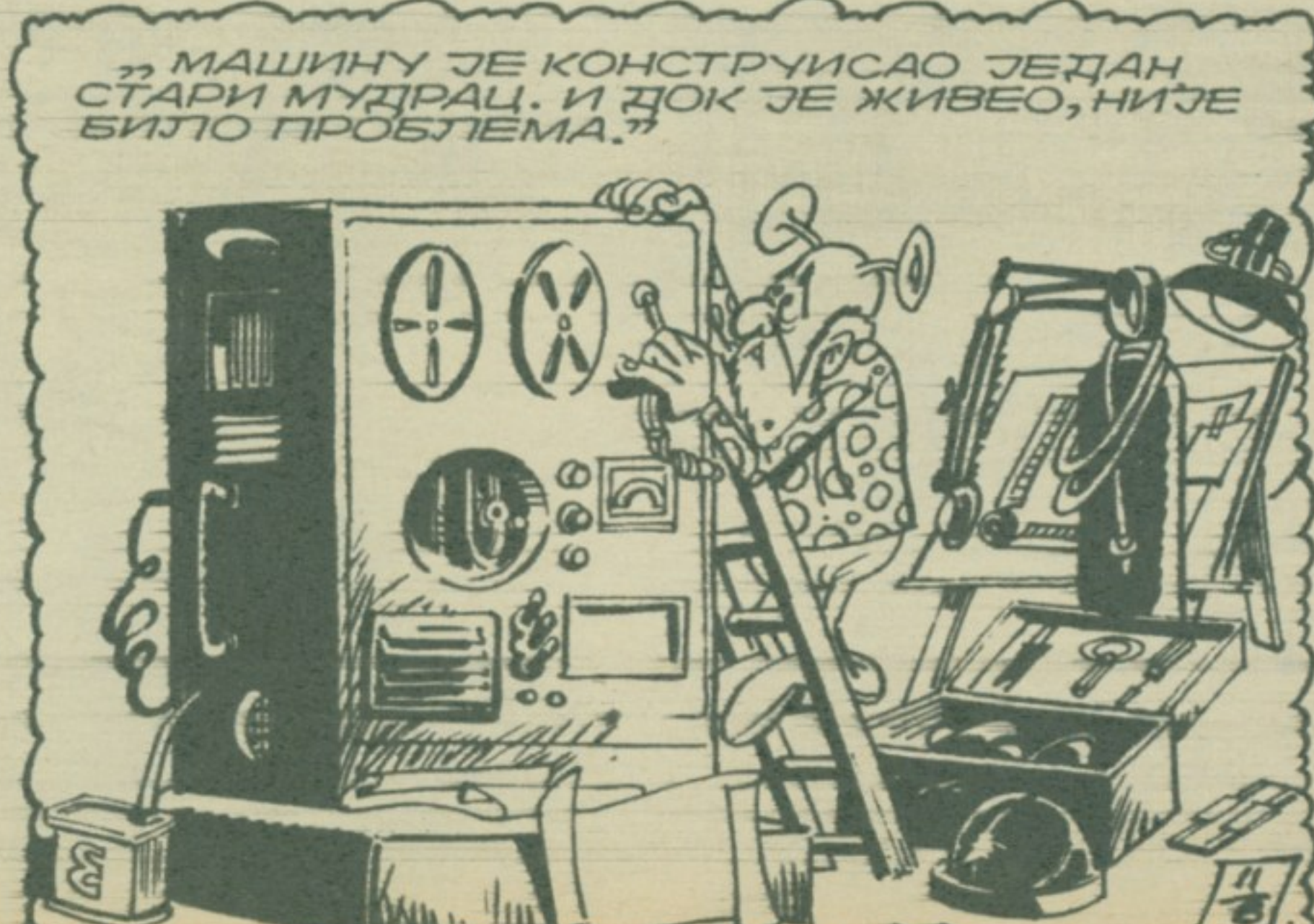
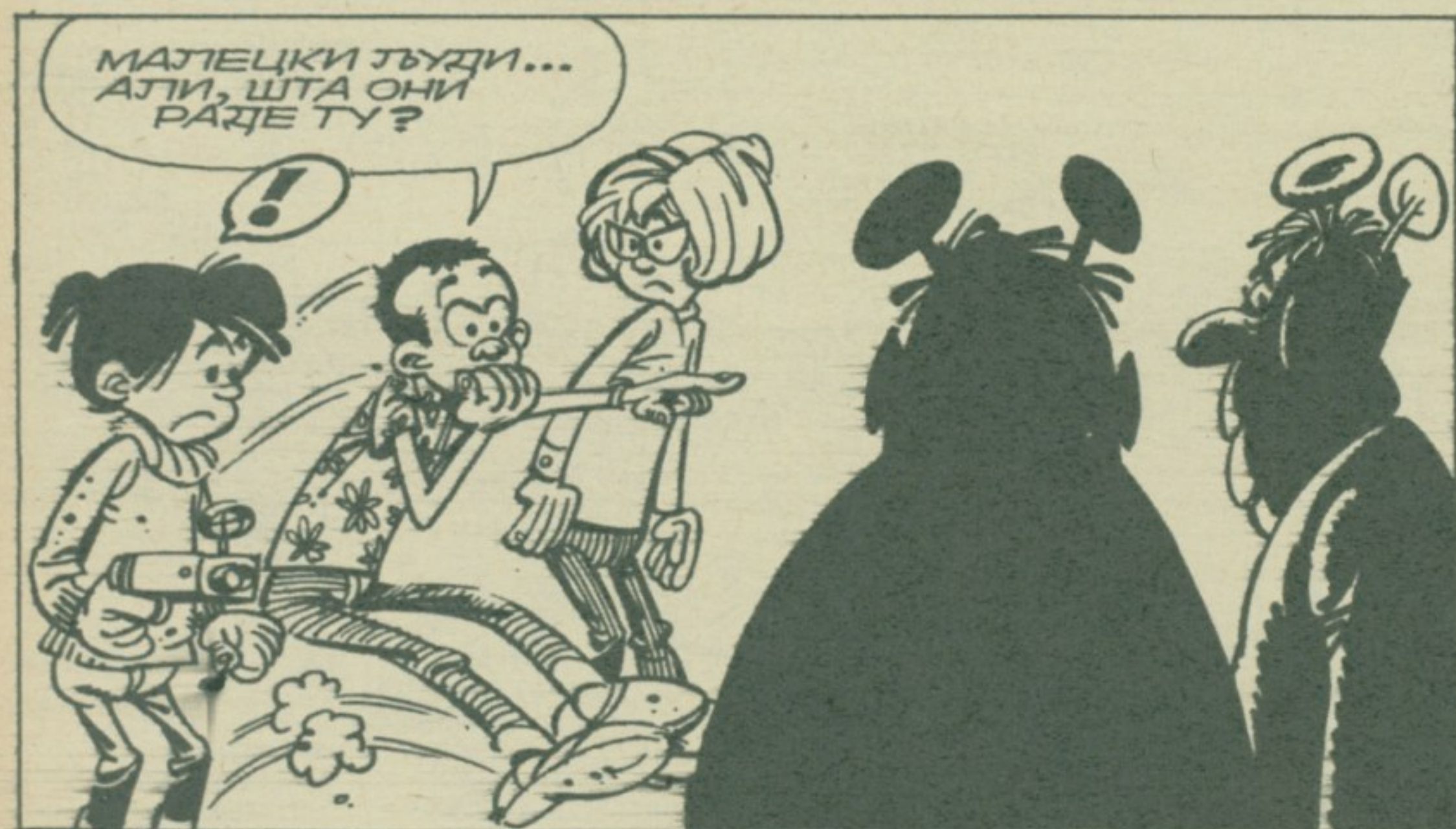

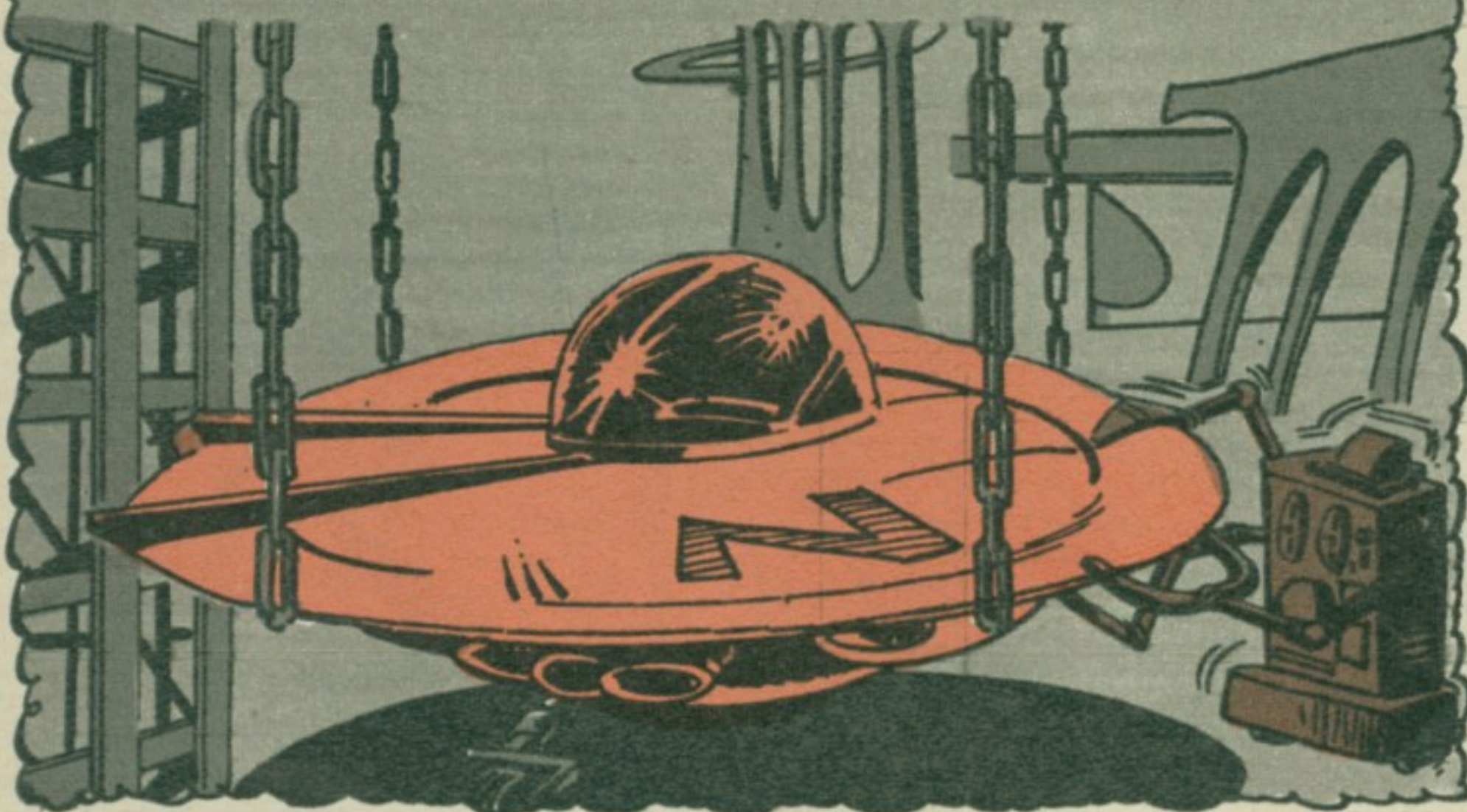

„МАШИНА ЈЕ СВЕ РАДИЛА. И РАДИЛА ЈЕ ДОБРО. ЧАК ЈЕ ПРАВИЛА БРОДОВЕ ЗА ПУТОВАЊА КОСМОСОМ...“

ТИМ БРОДОВИМА МОГЛИ СМО ДА СТИГНЕМО ЧАК ДО ЗЕМЉЕ. НЕКИ ЗЕМЉАНИ СУ НАС ВИДЕЛИ И ПОЧЕЛИ СУ ДА НАС ЗОВУ МЭЉ... МАЉИ ЗЕЛЕНИ ЛЉДИ

АЛИ, КАД ЈЕ СТАРИ МУДРАЦ УМРО, МАШИНА СЕ ПОБУНИЛА! ЗА СВЕГА НЕКОЛИКО ГОДИНА УНИШТИЛА ЈЕ НАШУ ЦИВИЛИЗАЦИЈУ!

И ШТА СЕ САД ДОГОДИЛО?

НИШТА! САМО СМО ДОШЛИ ДА ВАМ ЗАХВАЛИМО ШТО СТЕ УНИШТИЛИ МАШИНУ!

ХИП! ХИП! УРА!

КАСНИЈЕ, У ГРАДУ МАЉИХ ЗЕЛЕНИХ ЛЉДИ...

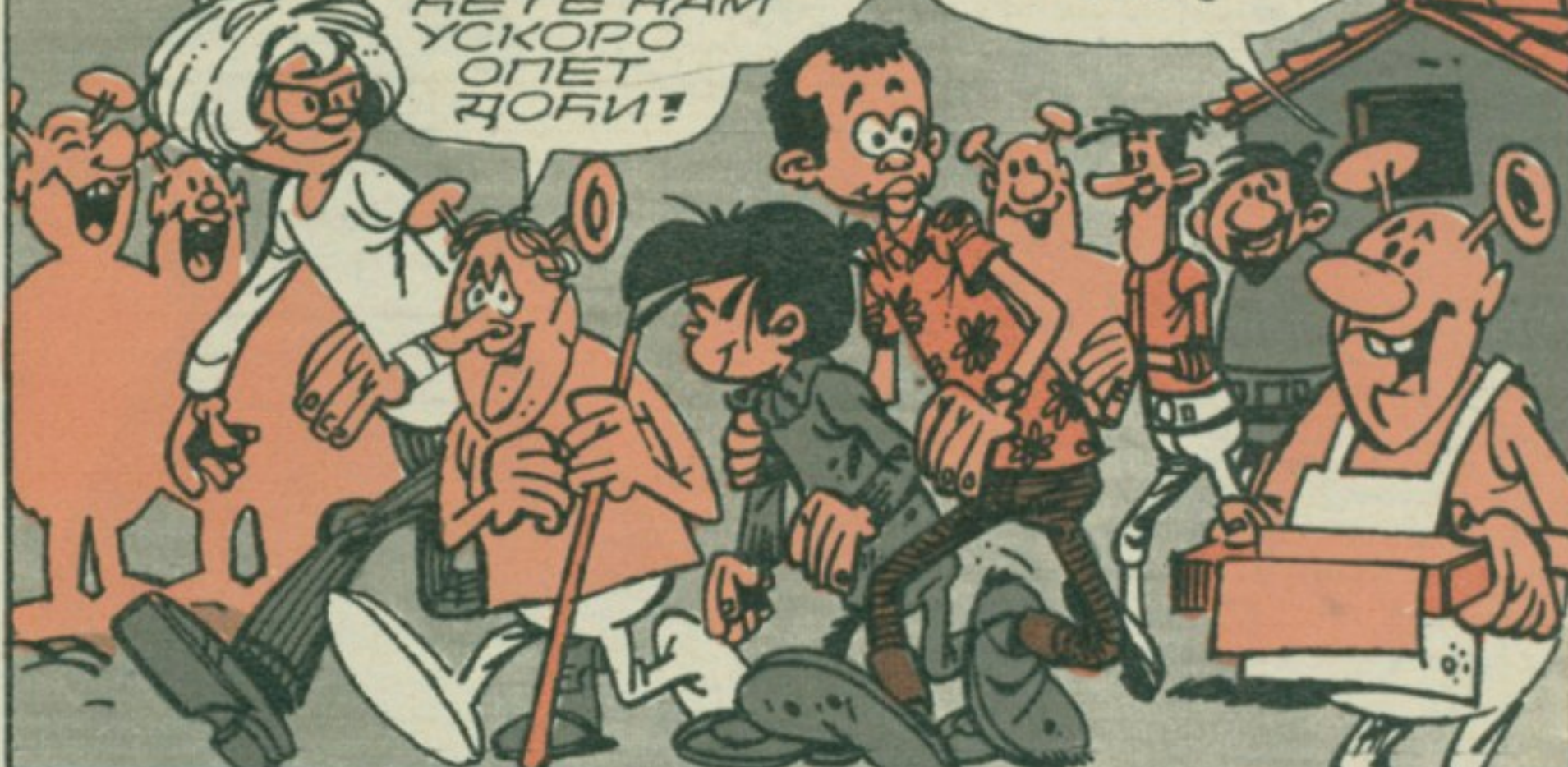
ЖЕЛИМО ДА ВАМ ЗАХВАТИМО НА ВАШОЈ ЗАХВАТНОСТИ! ПОМОГИ БЕМО ВАМ ДА ПОНОВО ИЗГРАДИТЕ СВОЈУ ЦИВИЛИЗАЦИЈУ!

И ТАКО, ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ДАНА...

СТРАШНО СМО ВАМ ЗАХВАТИЛИ! НАДАМО СЕ ДА БЕТЕ НАМ УСКОРО ОПЕТ ДОБИ!

ЖВАКЕ! СВЕЖЕ, ОДЛИЧНЕ ЖВАКЕ! КО ЖЕЛИ ЖВАКЕ? РИК?

И ТАКО СУ СЕ НАШИ ПРИЈАТЕЉИ ВРАТИЛИ НА ЗЕМЉУ. ОПРОШТАЈ СА МАЉИМ ЗЕЛЕНИМ ЛЉДИМА БИО ЈЕ ТУЖАН АЛИ ИСТО-ВРЕМЕНО ИСПУЊЕН СРЕЊНИМ САЗНАЊЕМ ДА ИЗА СЕБЕ ОСТАВЉАЈУ МЛАДУ ПЛАНЕТУ СПРЕМНУ ДА СЕ БОРИ ЗА БУДУЋНОСТ...

КРАЈ

УЗБУДЛИВИ ВИКЕНД ЕЛОДИ ДИПОН

ПОСЛЕ ПУТОВАЊА
ПО ПРОВИНЦИЈИ ГДЕ ЈЕ
ПРИКУПЉАЛА МАТЕРИЈАЛ
ЗА РЕПОРТАЖЕ, НОВИНАРКА
ЕЛОДИ ДИПОН ВЕЋ ЈЕ БИЛА
НАДОМАК ЦИЉУ КАД ЈОЈ
СЕ УСРЕД НОЋИ ДОГОДИО
КВАР...

ШТА ДА УЧИНИ, КОМЕ ДА СЕ ОБРА-
ТИ? ОХ... ТАМО ЈЕ НЕКА МАЛА ГА-
РАЖА... САМО АКО НЕКОГ БУДЕ
УНУТРА...

МАЈО
КАСНИЈЕ...

БАШ САМ У СОСУ...
АЛИ, НЕ СМЕМ
ДА ГУБИМ ГЛАВУ...
ВРАТИЋУ СЕ У СВОЈА
КОЛА И У ЊИМА
ПРЕСПАВАТИ НОћ!

ОБИЋИ БУ ОКО КУЋЕ...
ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ
НА ОВОМ ПУТУ
МАЊЕ ВОДЕ...

ДА БИ ШТО МАЊЕ ГАЦАЛА ПО ВОДИ, МЛАДА
НОВИНАРКА ЈЕ ИШЛА ПОРЕД САМИХ КУЋА. ИЗНЕНАДА...

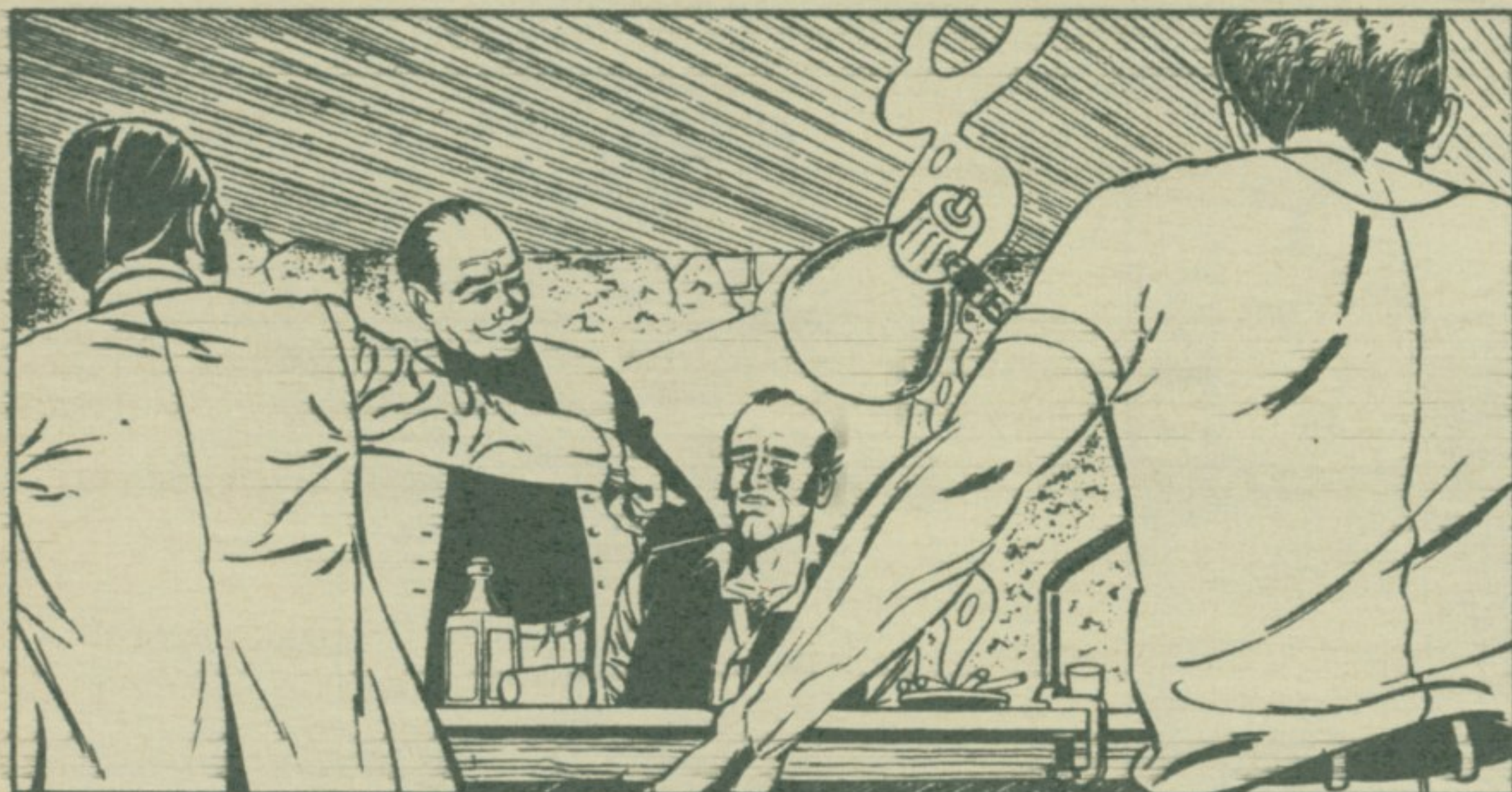
ГЛЕ... СВЕТОСТ
СЕ ПРОБИЈА
КРОЗ КАПКЕ...
ПА ТИ ЗВУЦИ...

МОЖДА БУ ОВДЕ
НАЈИ НЕКОГ
ДА МИ ПОМОГНЕ?
ОХ, НЕ... ШТА СЕ
ТО ДОГАЂА!

ТО ЛИЦЕ...
ТО ЛИЦЕ...
ГДЕ САМ ГА
ВЕЋ ВИДЕЛА!

ОХ... ПА ДА?
СВАКАКО!
ЛАСЛО ПЕЧ!
ОДБЕГЛИ РОБИЈАШ
О КОМЕ ПИШУ СВЕ
НОВИНЕ!

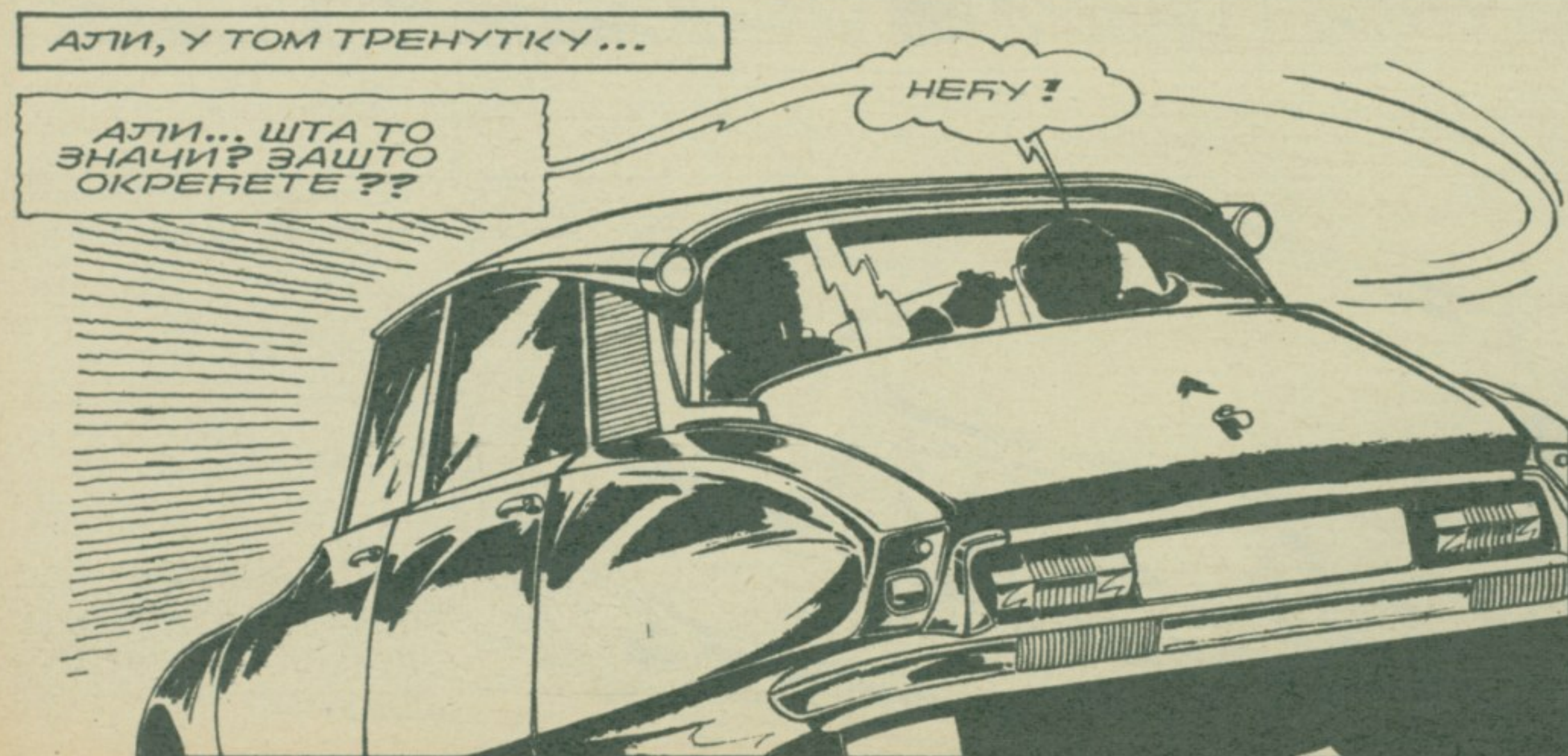

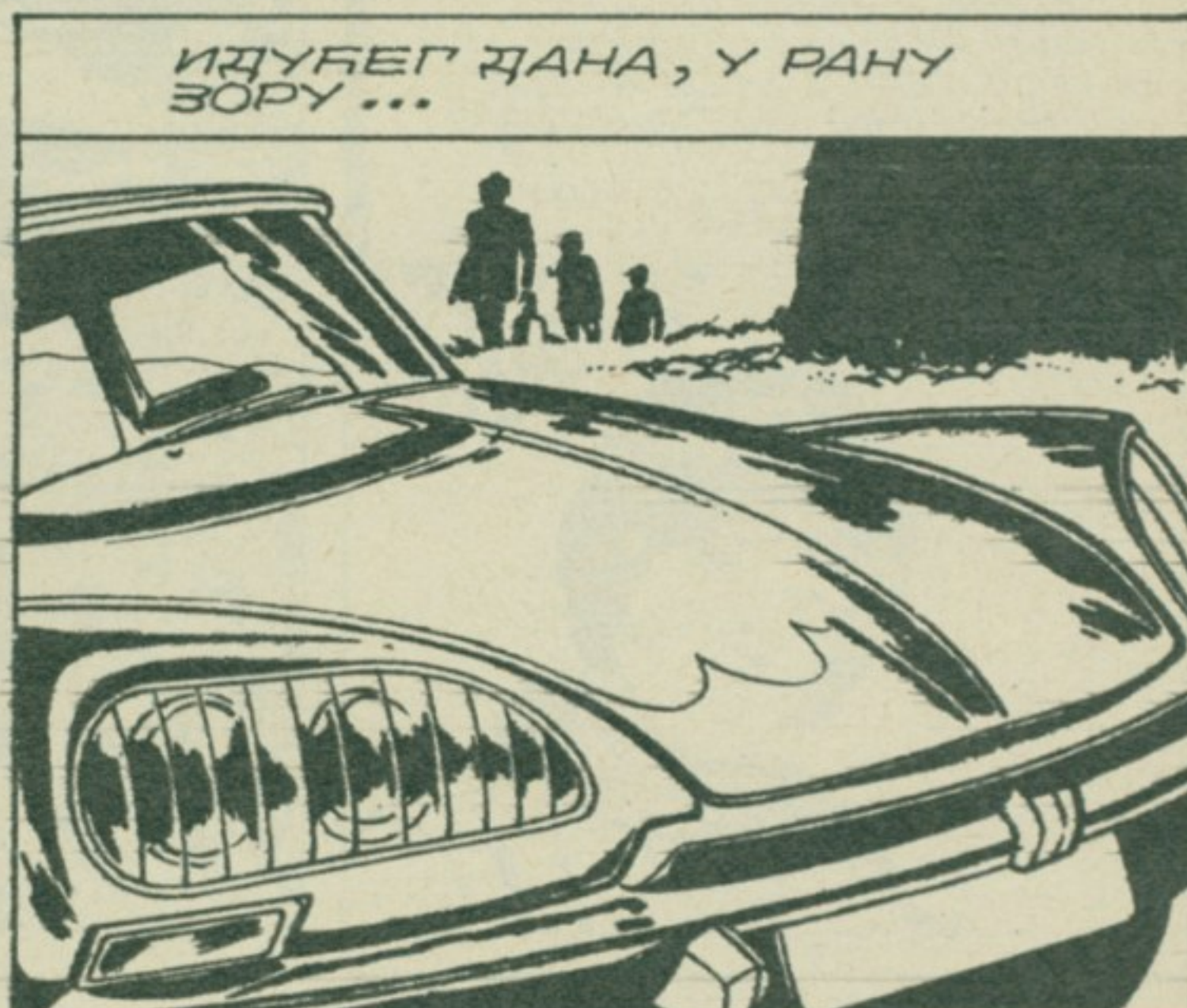
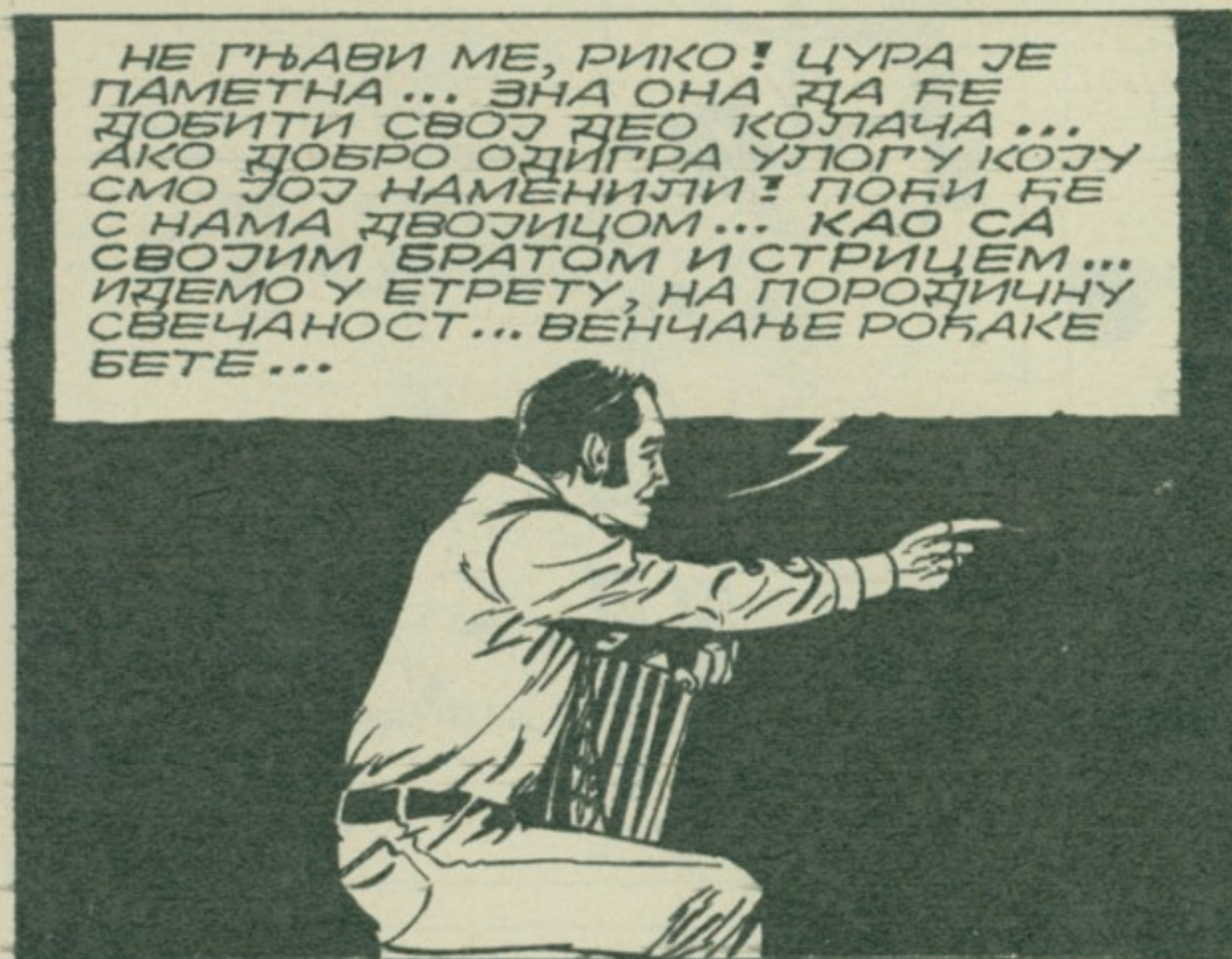
НЕВЕРОВАТНО! И БАШ
ДА ЈА НАЈЕТИМ НА
ЊЕГА? СЛУЖИ МЕ
НОВИНАРСКА СРЕЋА!

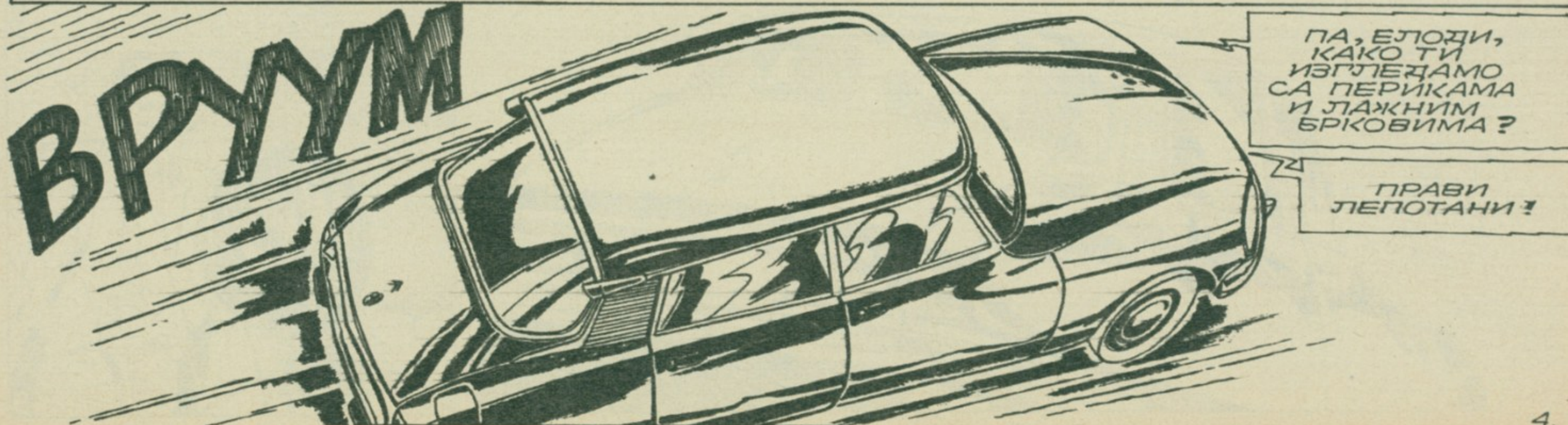
НЕПОГОДА ЈЕ
ПОСТАЈАЛА СВЕ ЈАЧА.
ЕЛОДИ ЈЕ ИСКОРИСТИЛА
БЛЕСАК МУЊЕ И...

... ПУНА НАДЕ ДА ЋЕ СЕ ТОК ДОГАЂАЈА ОКРЕНУТИ У ЊЕНУ КОРИСТ, ЕЛОДИ ЈЕ, ЗА ВОЈАНОМ ЈЕДНОГ СИТРОЕНА, ВОЗИЛА ПРЕМА ЕТРЕТИ...

ГРАДИЋ ИВЕТО, У НОРМАНДИЈИ.
8 ЈЕ ЧАСОВА. ВЕЋ СУ ПРЕШЛИ
250 КИЛОМЕТАРА. ТРЕБАЛО ЈЕ
УЗЕТИ БЕНЗИН ...

НЕ ВАДИ
НОВЧАНИК, СТРИЧЕ!
ПУСТИ, ЈА ЋУ
ПЛАТИТИ ...

ПЛАЋАЈ... И ТАКО
ТИ УСКОРО
НИШТА ВИШЕ
НЕЋЕ ТРЕБАТИ !

ЕВО,
ГОСПОДИНЕ !

СЕРИЈА К
025450-17 Б.П.Ф. 60 Ф.
ПАРИСКА БАНКА - Ц.Ф.Ц.Б
ИСПЛАТИТИ ШЕЗДЕСЕТ ФРАНКА
БЕНЗИНСКОЈ СТАНИЦИ
ПО НАЛОГУ ЕЛОДИ ДИПОН
10.25/4470
E 0370-3

АКО НАМ
ТАЈ ТВОЈ ЧЕК
НАВУЧЕ
ПАЖАНЕ НА
БРАТ,
ЧУВАЈ
СЕ ...

НИСАМ
НА ТО НИ
ПОМИСЛИ-
ЛА... НАВИК-
ЛА САМ ДА
ПЛАЋАМ
ЧЕКОМ...

МАЈО КАСНИЈЕ, ПРЕД
УЛАСКОМ У ЕТРЕТУ...

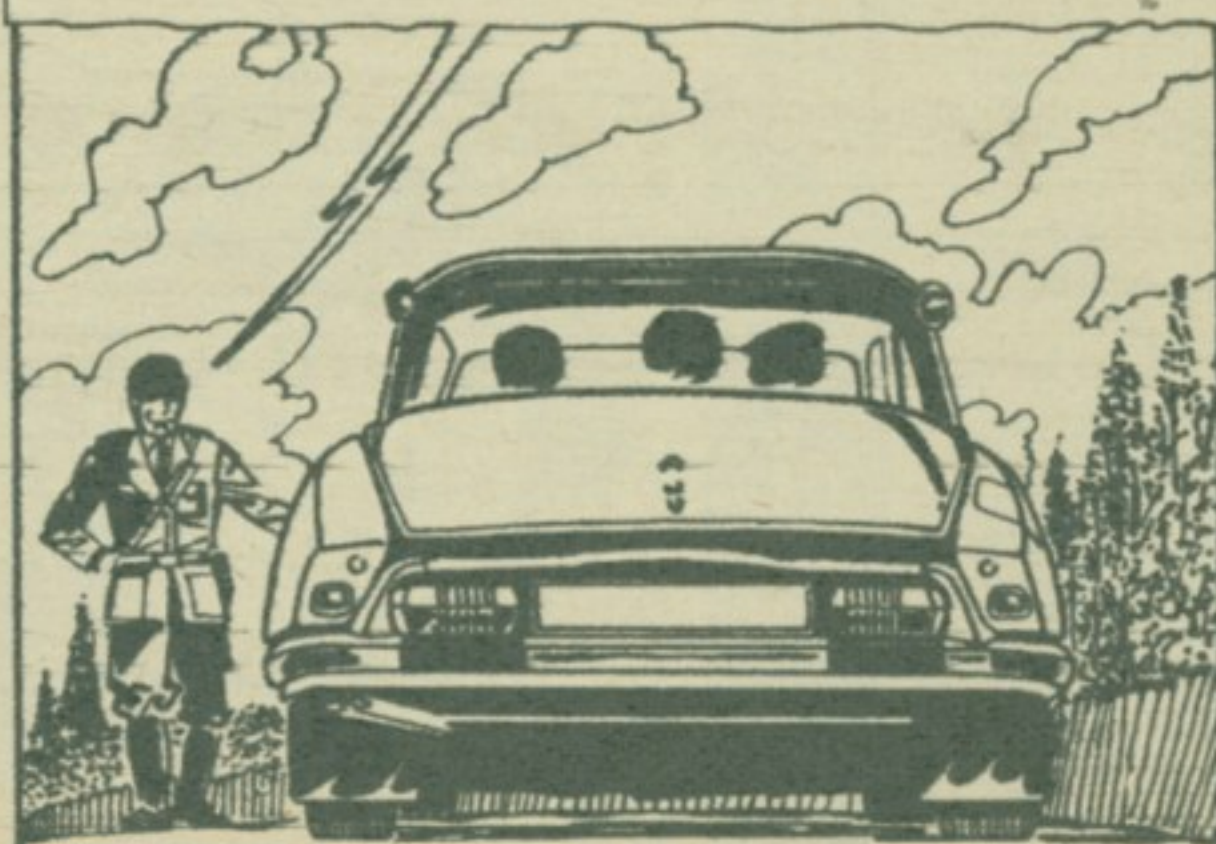
ЖИВЛЕНЕ !
ПАЖАНИ !

ПАЗИ, ЦУРО!
АКО НЕ
ИЗРЕЦИТУЈЕШ
ПЕСМИЦУ
КОЈУ СМО ТЕ
НАУЧИЛИ...

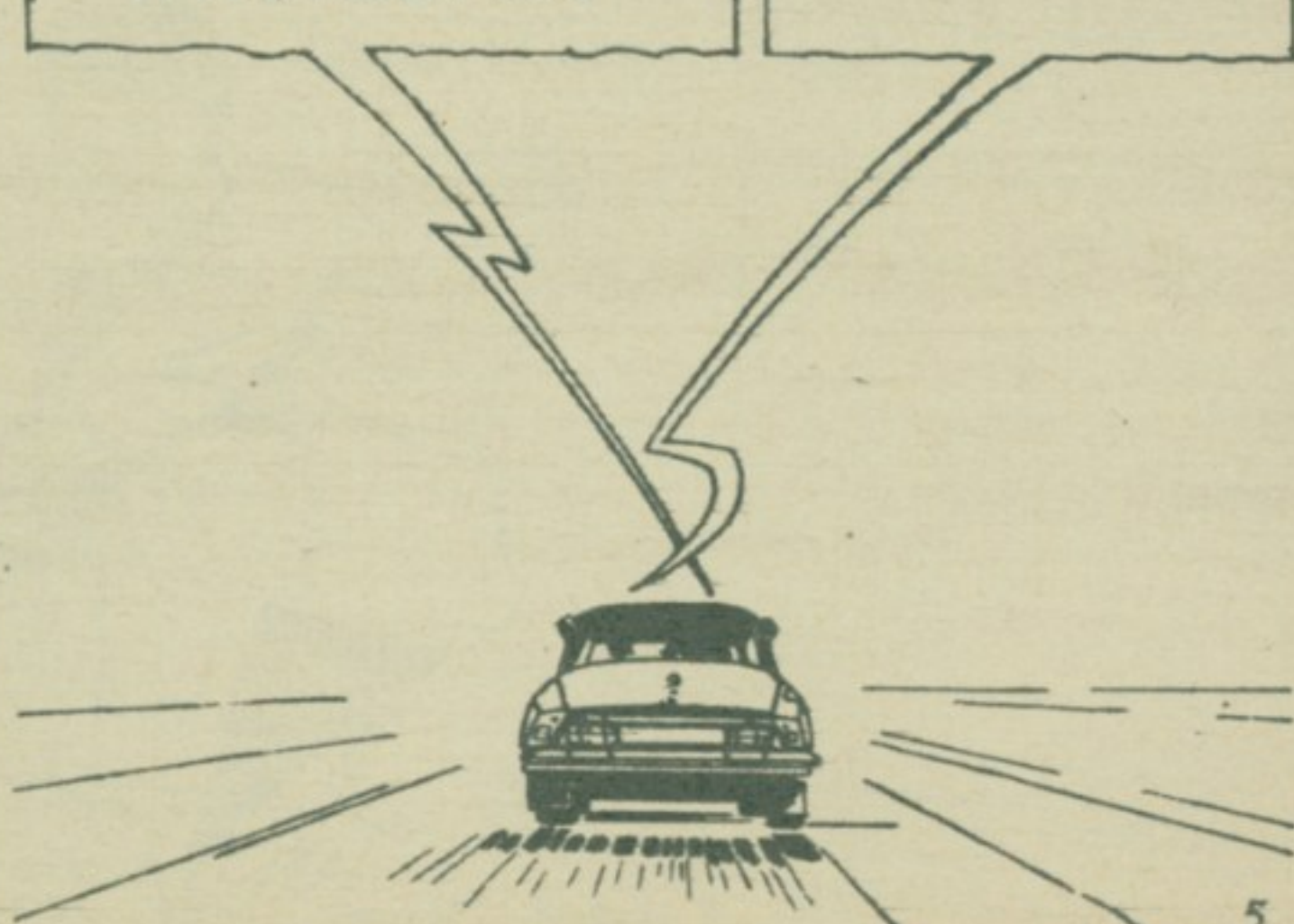

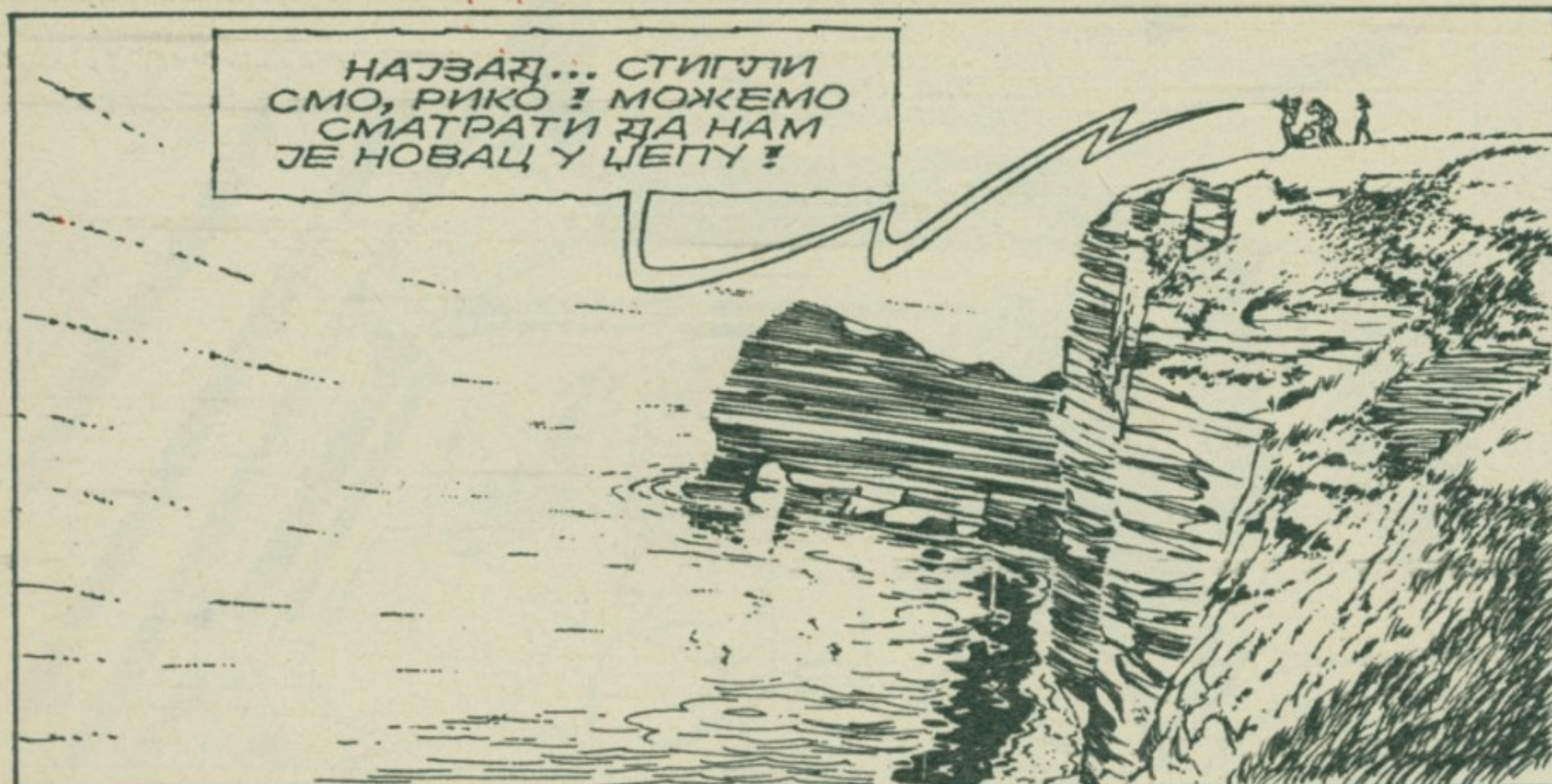
БУДИТЕ СТАЛОЖЕНИЦИ
КАД СТЕ ЗА ВОЛАНОМ,
ГОСПОДИЦЕ ! АКО НЕ
ПАЗИТЕ, ЗАРАДИЋЕТЕ
КАЗНУ ЗБОГ ПРЕБРЗЕ
ВОЖЊЕ ! ЗАСАД ВАС САМО
ОПОМИЊЕМ...
СРЕЋАН ПУТ !

ХА ? ХА ? ХА ?
ДА ЗНАШ,
РИКО, КАКО
ИЗГЛЕДАШ
УПЛАШЕНО !

АТИ...
БЕО СИ
К'О КРЕЧ !

ЗА ТО ВРЕМЕ НА
БЕНЗИНСКОЈ ПУМПИ...

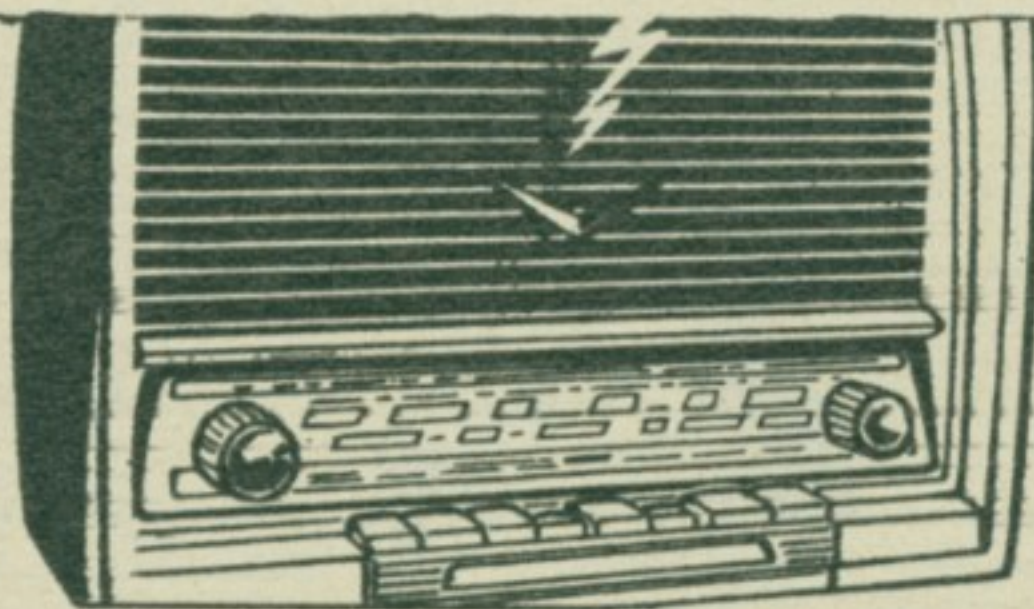
...ЈЕДИТЕ
И ВИ САМО
ЧОКОЛАДЕ
"БАМБИ"
"ЈЕР СУ..."

КАКО ТЕ НЕ МРЗИ ДА
СЛУШАШ ТЕ РЕКЛАМЕ ??

ПСТ! ПОЧИЊУ ВЕСТИ!

... ЕЛОДИ ДИПОН... У
ЈЕДНОМ МИНИУТУ 1000... НЕСТА-
ЛА ЈЕ ПРЕ 24 ЧАСА... ИЗМЕЂУ
РЕМСА И ЕПЕРНЕЈА ...
СВАКО КО ЗНА ..."

ЖЕРМЕН! ДОДАЈ МИ
ИЗ ФИОКЕ ЧЕК...
ОНАЈ КОЈИ МИ ЈЕ
ЈУТРОС ДАЈА
ОНА ДЕВОЈКА

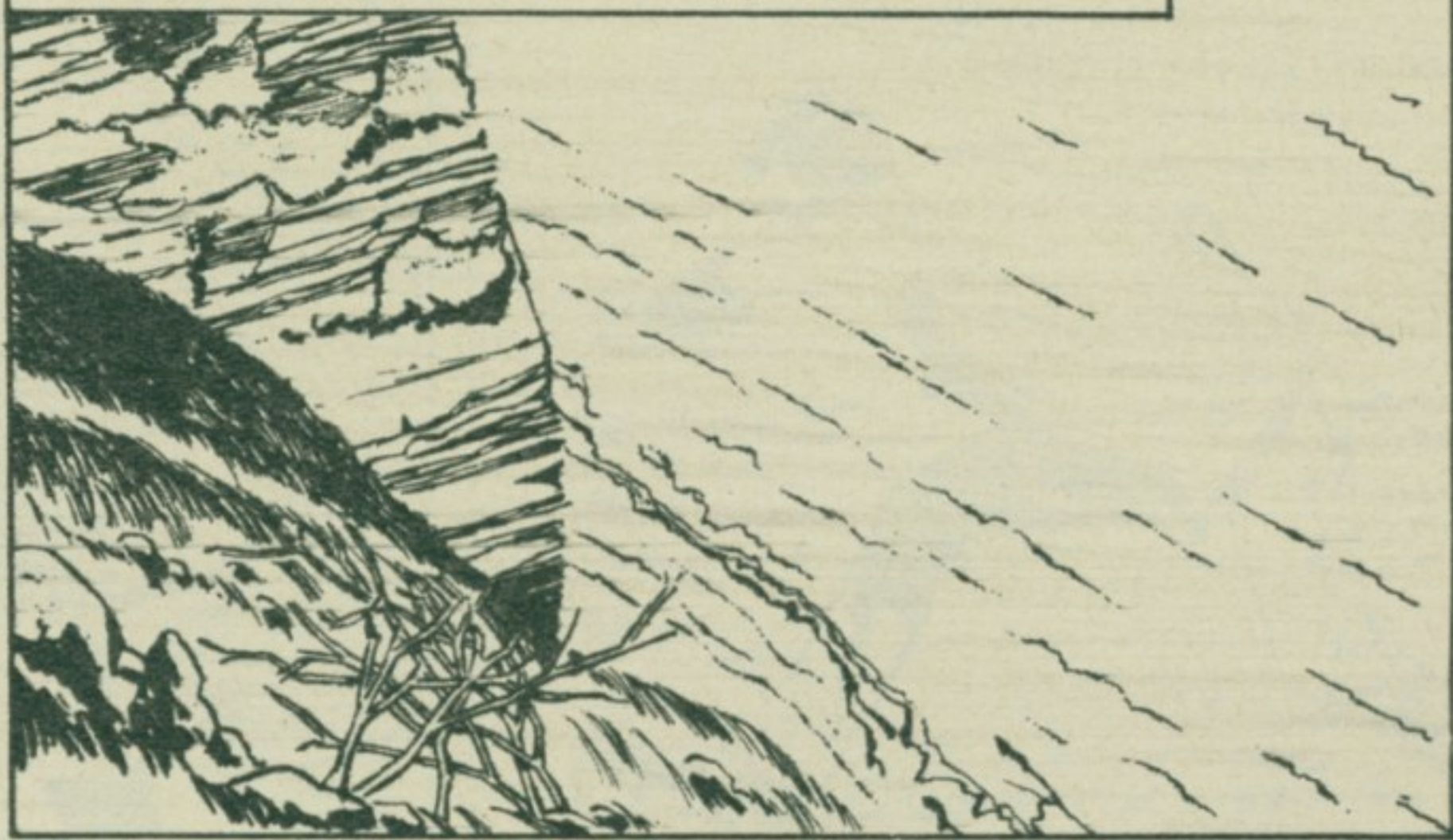
ТАЧНО! ЕЛОДИ ДИПОН!
ОВО ЋЕ ЗАНИМАТИ
ПОЛИЦИЈУ! ОТИШЛА ЈЕ
ПРЕМА ЕТРЕТИ СА ДВО-
ЈИЦОМ МУШКАРАЦА...
АЛИ У СИТРОЕНУ!

ЗА ТО
ВРЕМЕ У
БУНКЕРУ
ДВОЈИЦА
БАНДИТА
ИЗМОРЕНА
КОПАЊЕМ,
ЧВРСТО СУ
СПАВАЛА!

НЕДЕЉНО ЈУТРО СВАНУЛО
ЈЕ ТМУРНО И ХЛАДНО ...

ЕЛОДИ, МЕЂУТИМ,
НИЈЕ СПАВАЛА ...

РИКО! ПСССТ!
РИКО! ПРИБИТЕ
ДА ВАМ НЕШТО
КАЖЕМ ...

РИКО, НЕ БУДИТЕ ЖИБЛЕНА...
И ПОГЛЕДАЈТЕ КРОЗ ПРОЗОР... ВИДИТЕ
ЛИ ЦРКВИЦУ? СИГУРНА САМ ДА ЈЕ
НОВАЦ ТАМО! НАС ДВОЈЕ БИСМО
МОГЛИ ДА СЕ ДОГОВОРИМО...
ДА НЕ ДЕЛИМО СА ЖИБЛЕНОМ ...

© EDITIONS LOMBARD

ДА! ПОГЛЕДАЈТЕ
КРОЗ ПРОЗОР...

ДОК СУ БАНДИТИ „СПАВАЛИ“
ЕЛОДИ ЈЕ УСПЕЛА ДА
ОСЛОБОДИ ВЕЗАНЕ РУКЕ.
ТО ЈЕ БИО ТРЕНУТАК...
ИСКОЧИЛА ЈЕ КРОЗ
ПРОЗОР И...

7.

ДВА БАНДИТА ЈУРНУЛА СУ
ЗА ЊОМ... ИАКО ЈЕ ОНА УЗЕ-
ЛА ЊИХОВО ОРУЖЈЕ...

РИКО...
ПАЈКАНИ!

НА ТАЈ ТРИК СЕ
НЕЋУ УХВАТИ-
ТИ... НЕЋУ ВАМ
ОКРЕНУТИ
ЛЕЂА...

ПРОКЛЈЕТА ЦУРА!
НАЈАМ СЕ
САМО ДА НЕ
УМЕ ДА ПУЦА!

ДА СЕ НИСТЕ МАКЛИ...
ИНАЧЕ НЕ ОДГОВАРАМ
ЗА СВОЈЕ ПОСТУПКЕ!

АЛИ... ЈА... ШТА
МИ ЈЕ... СВЕ МИ
СЕ ОКРЕФЕ У
ГЛАВИ... РИКО...
АХ!

ЖИБЛЕН СЕ СРУШИО КАО
ОНЕСВЕШЋЕН А ОНДА ЈЕ
ХИТРО СКОЧИО...

ЈААААА!!

ДУМ!

ОХ... НЕБЕСА... КАКО
ЈЕ ТО МОГУЋЕ... НИ-
КАД НИСАМ ПУЦАЛА
ДОСАД... А ИПАК...
ПОВУКЛА САМ???

МОЈЕ ЧЕСТИТАЊЕ, ГОСПОДИЦЕ ДИПОН!
ЗАХВАЉУЈУ МИ ВАМА УХВАТИЛИ СМО
ОПАСНЕ ПТИЧИЦЕ! ОДМАХ СМО ЗНАЛИ
ДА СУ У ПИТАЊУ РИКО И ЖИБЛЕН ЈЕР
СМО НАШЛИ ВАША КОЈА И ФОТО -
АПАРАТ! ОДМАХ СМО РАЗВИЈЛИ ФИЛМ...
А И СОПСТВЕНИК БЕНЗИНСКЕ
СТАНИЦЕ НАМ ЈЕ ЈАВИО...

НАЗАД!!

ХМ... И ЗНАЊЕ
СТРАНИХ ЈЕЗИКА
ПОНЕКАД КОРИСНО
ПОСТУЖИ...

ЧУЈТЕ, КОМЕСАРУ... ЗНАТЕ
ЛИ ШТА ЗНАЧИ „ТЕМПЛО“

„ЦРКВА“! ХАЈДЕМО ДА
ПОГЛЕДАМО ОНУ ЦРКВИЦУ...

НЕШТО КАСНИЈЕ
ПОЛИЦАЈЦИ СУ ПРОНАШЛИ
СКРИВЕНИ НОВАЦ...

КРАЈ

СКИД СОЛО

СКИД СОЛО И НЕГОВ ПРИЈАТЕЉ И МЕХАНИЧАР СЕНДИ ПОСМАТРАЛИ СУ ТРКУ ЗА ФОРМУЛУ ТРИ. У ТРЦИ СУ УЧЕСТВОВАЛИ ИСКЉУЧИВО ТРКАЧИ НОВАЈЛИЈЕ...

КЛАДИМ СЕ ДА ТИ ЈЕ ДРАГО ШТО СЕ НИСМО УМЕШАЛИ МЕЂУ ОВЕ ЖУТО-КЉУНАРЕ!

НЕ ЗНАМ, СЕНДИ! САМО... НИЈЕ ИСКЉУЧЕНО ДА САД ПОСМАТРАМО БУДУЋЕГ ШАМПИОНА!

ЈЕР, ЈЕДАН ОД ВОЗАЧА ПРАВИО ЈЕ МАЊЕ ГРЕШАКА ОД ОСТАЛИХ ВОЗАЧА И ПРВИ ПРОШАО КРОЗ ЦИЉ...

АЛИ, ПОБЕДНИКОВ ПОЗДРАВ БИО ЈЕ ВЕЛИКА ПОГРЕШКА...

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА ОБЕ РУКЕ ДРЖИ НА ВОЈАНУ!

КОЈА МУ КЉИЗЕ...

КОЈА СУ СЕ ОКРЕНУЛА И КРЕНУЛА УНАЗАД... У ПУБЛИКУ!

СРЕЊОМ, НИКО НИЈЕ БИО ОЗЉЕЂЕН И ГЛЕДАОЦИ СУ ВОЗАЧЕВУ НЕЗГОДУ ПРИМИЛИ КАО ШАЉУ...

ЖИВЕО СПРЕТНИ ПОБЕДНИК! ХА! ХА!

А ПОБЕДНИЧКИ КРУГ? МОГ'О БИ ДА ГА ПРЕТРЧИШ!

ТРЕБАЛО БИ ГА ВРАТИТИ У ВОЗАЧКУ ШКОЛУ? ХО! ХО! ХО!

ПРАВЕН ПОДРУГЉИВИМ СМЕХОМ ВОЗАЧ ЈЕ СТИГАО ДО ГАРДЕРОБЕ...

СРЕЊНА ПОБЕДА, КИНЕ?

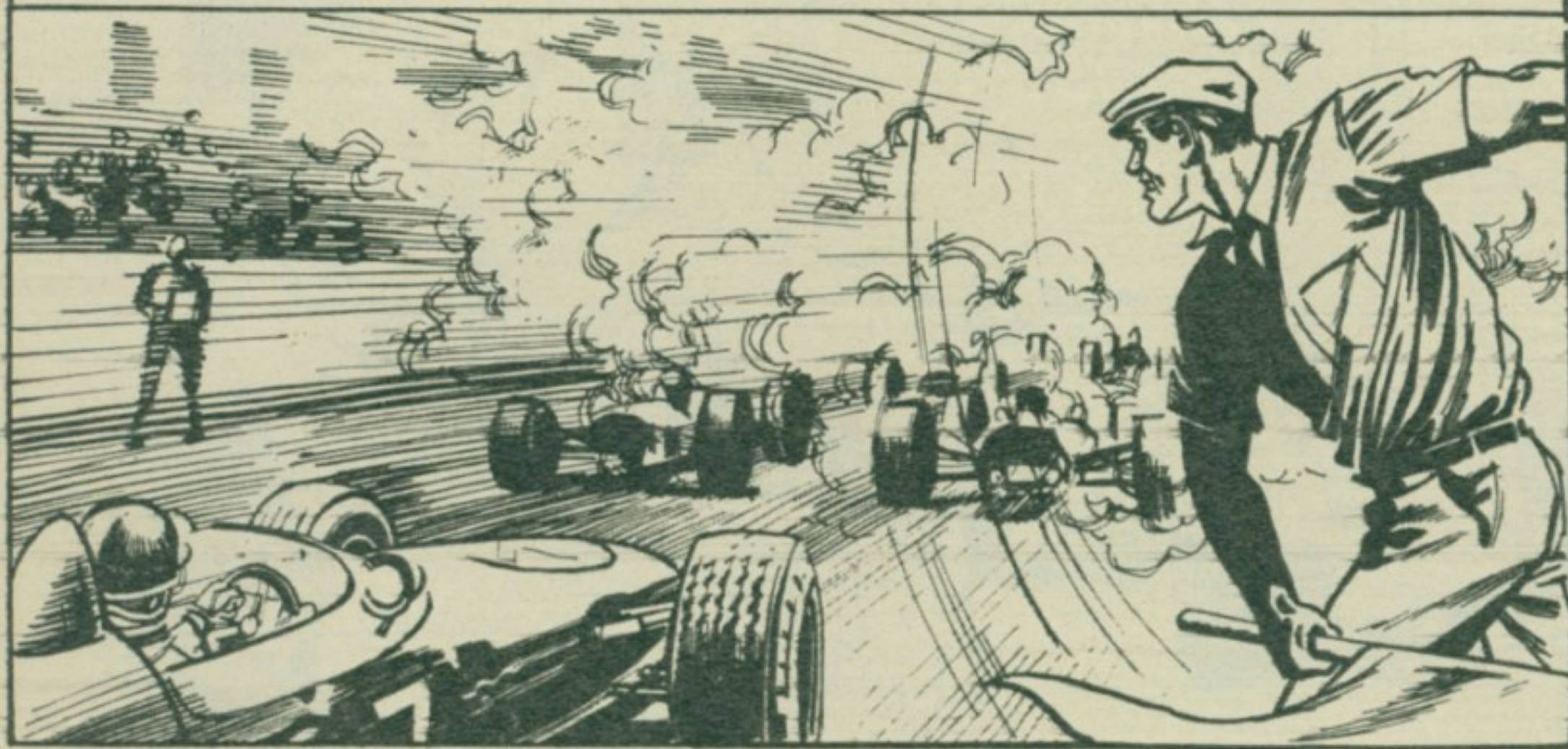
ПУСТИ МЕ! ТОЛИКУ САМ БУЏЕТУ НАПРАВИО ОД СЕБЕ... ОСТАЈЕ МИ САМО ДА СЕ ЗАУВЕК ОДРЕКНЕМ ПИСТЕ!

СКИД СОЛО ЈЕ ЧУО ОДГОВОР НЕСРЕЊНОГ ВОЗАЧА...

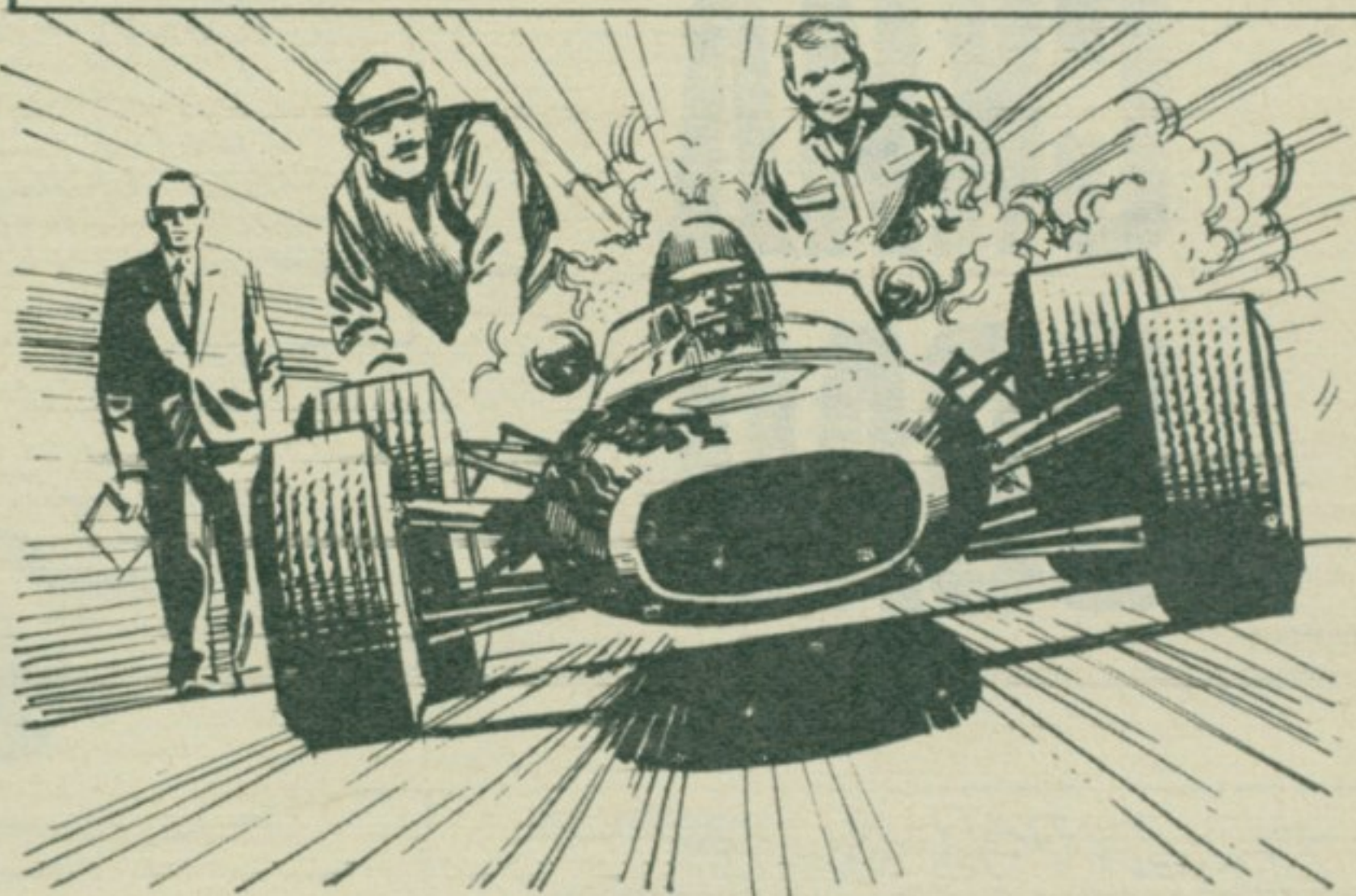
ВОЗИЛИ СТЕ ОДЛИЧНО... А ШТО СЕ ТИЧЕ ГРЕШКЕ НИСТЕ ПРВИ КОЈИ СТЕ ЈЕ НАЧИНИЛИ! ТРЕБАЛО ЈЕ ДА БУДЕТЕ ОВДЕ ПРЕ НЕКОЛИКО ГОДИНА...

... И ТАДА СУ У ТРЦИ УЧЕСТВОВАЛИ САМО НОВАЈЛИЈЕ. ЈЕДАН ОД ЊИХ ЧВРСТО ЈЕ ОДЛУЧИО ДА УСПЕ...

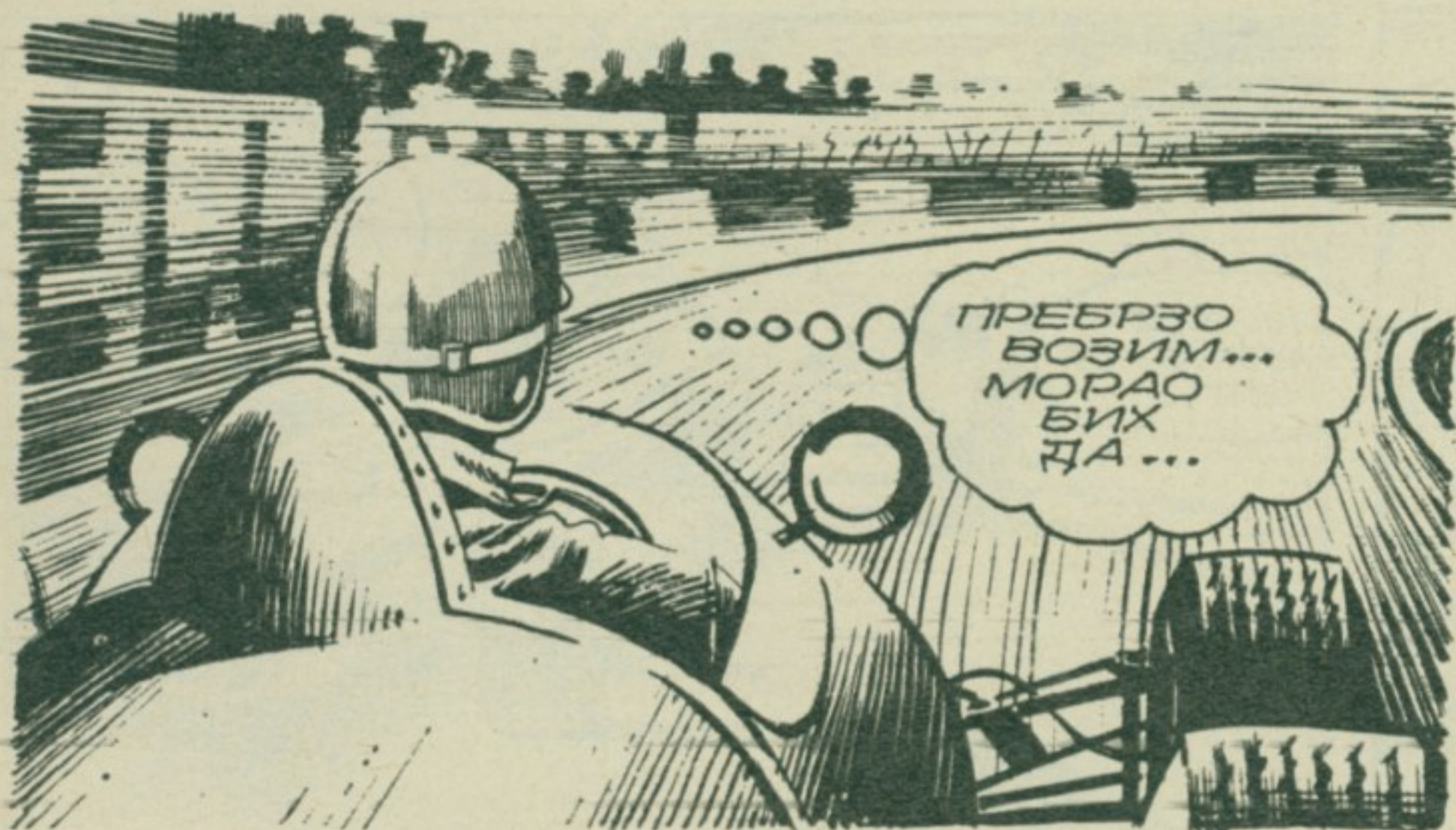
ТАЈ МОМАК ЈЕ БИО ТОЛИКО
УЗБУЊЕН ДА ЈЕ ДИВЉАЧКИ
ПРИТИСКАО КВАЧИЛО ...

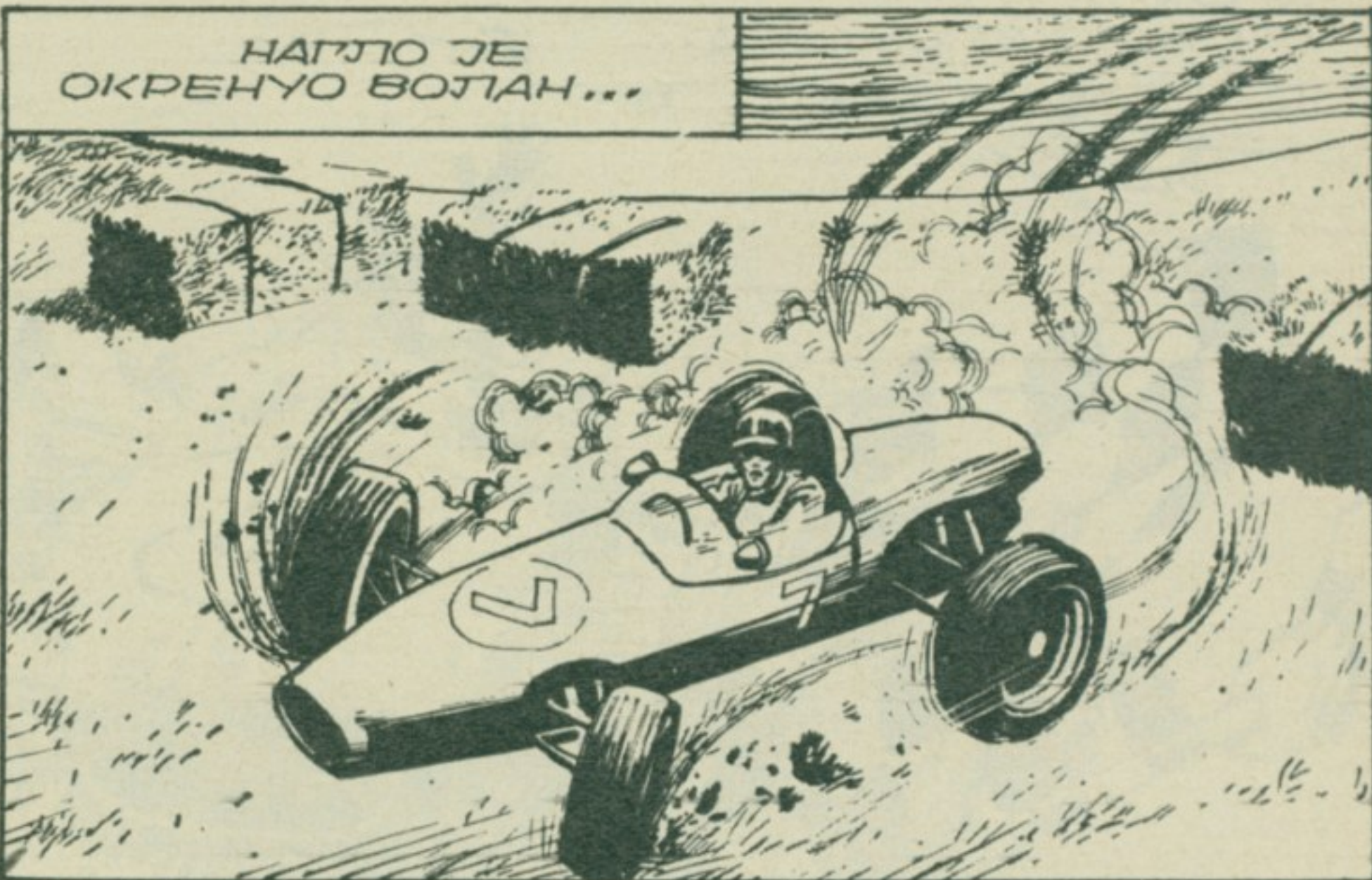
МЕХАНИЦАРИ СУ ГА
ГУРНУЛИ И ОН ЈЕ ПОЛЕТЕО
КАО МУЊА ...

... СВЕ ДО ПРВЕ КРИВИНЕ ...

НАГЛО ЈЕ
ОКРЕНУО ВОЂАН ...

... И НАШАО СЕ ПРЕД ЗАШТИТНИМ ЗИДОМ ОД
СЈАМЕНЕ! СРЕЋОМ МОТОР МУ СЕ НИЈЕ УГАСИО ...

... КАД ЈЕ ИСПРАВИО КОЉА,
УТВРДИО ЈЕ ДА ЗАОСТАЈЕ ПОЈА
КРУГА ЗА ОСТАЛИМ ВОЗАЧИМА ...

... ПОУЗДАЊЕ МУ СЕ
ВРАТИЛО КАД ЈЕ ПРЕТЕКАО
ПРВОГ СУПАРНИКА ...

ТЕК КАДА ЈЕ УШАО У
ИДУЋУ КРИВИНУ, УГЛЕДАО
ЈЕ ОСТАЛЕ ВОЗАЧЕ ...

ПРИ КРАЈУ ТРЕЋЕГ КРУГА
МОМАК ЈЕ СА ЗАДОВОЉСТВОМ
УТВРДИО ДА ЈЕ ЗНАТНО СМА-
ЊИО РАСТОЈАЊЕ ИЗМЕЂУ
СЕБЕ И ОСТАЛИХ. ТАДА ЈЕ
ДОГРАБИО
МЕЊАЧ И...

... УБАЦИО ГА У ТРЕЋУ БРЗИНУ...
ПРЕСПОРО НА ПРАВИМ ДЕЛОВИМА ПИСТЕ
А ПРЕБРЗО ЗА ОКУКЕ ...

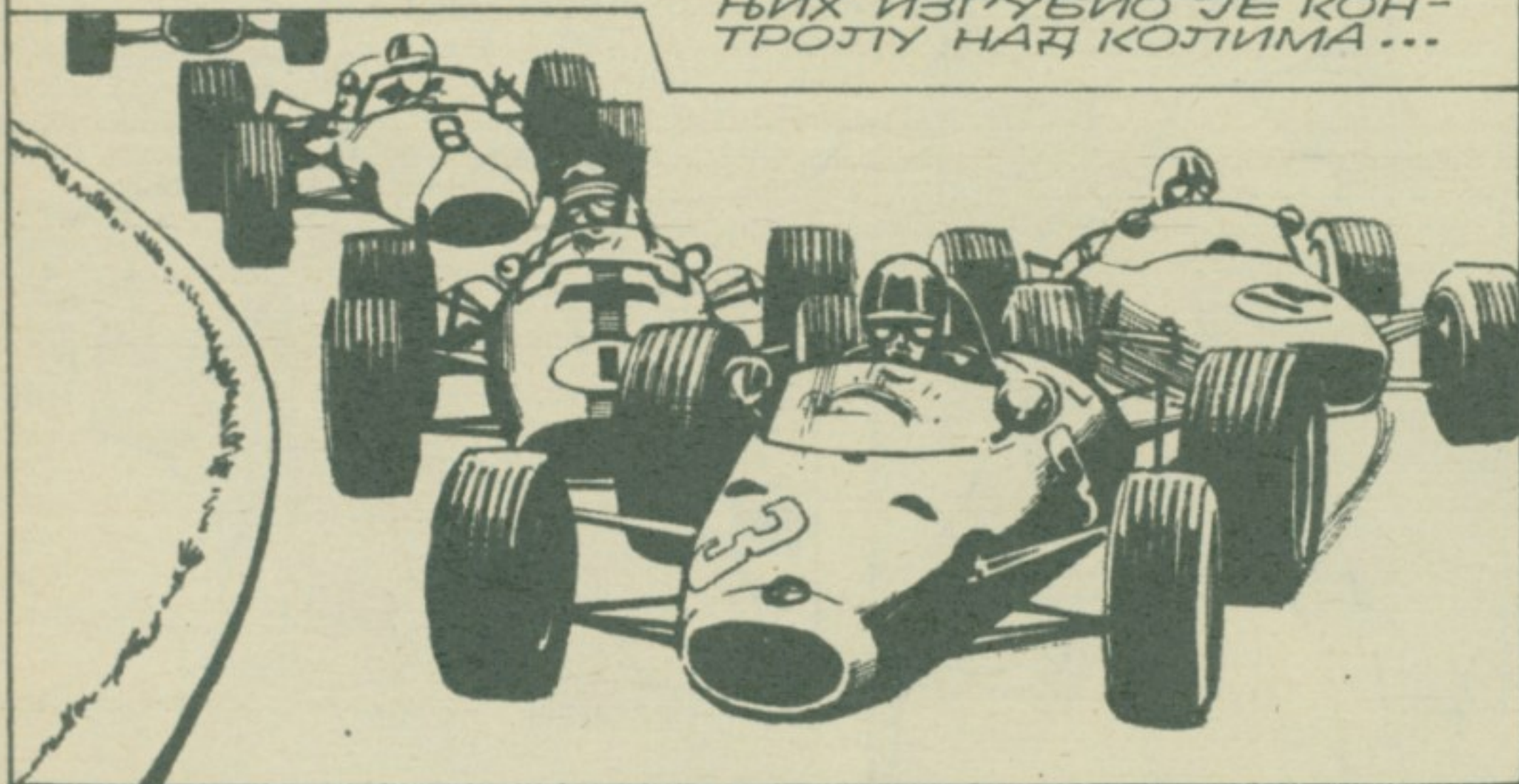

САМО ДА
НАСТАВИМ
ОВАКО!

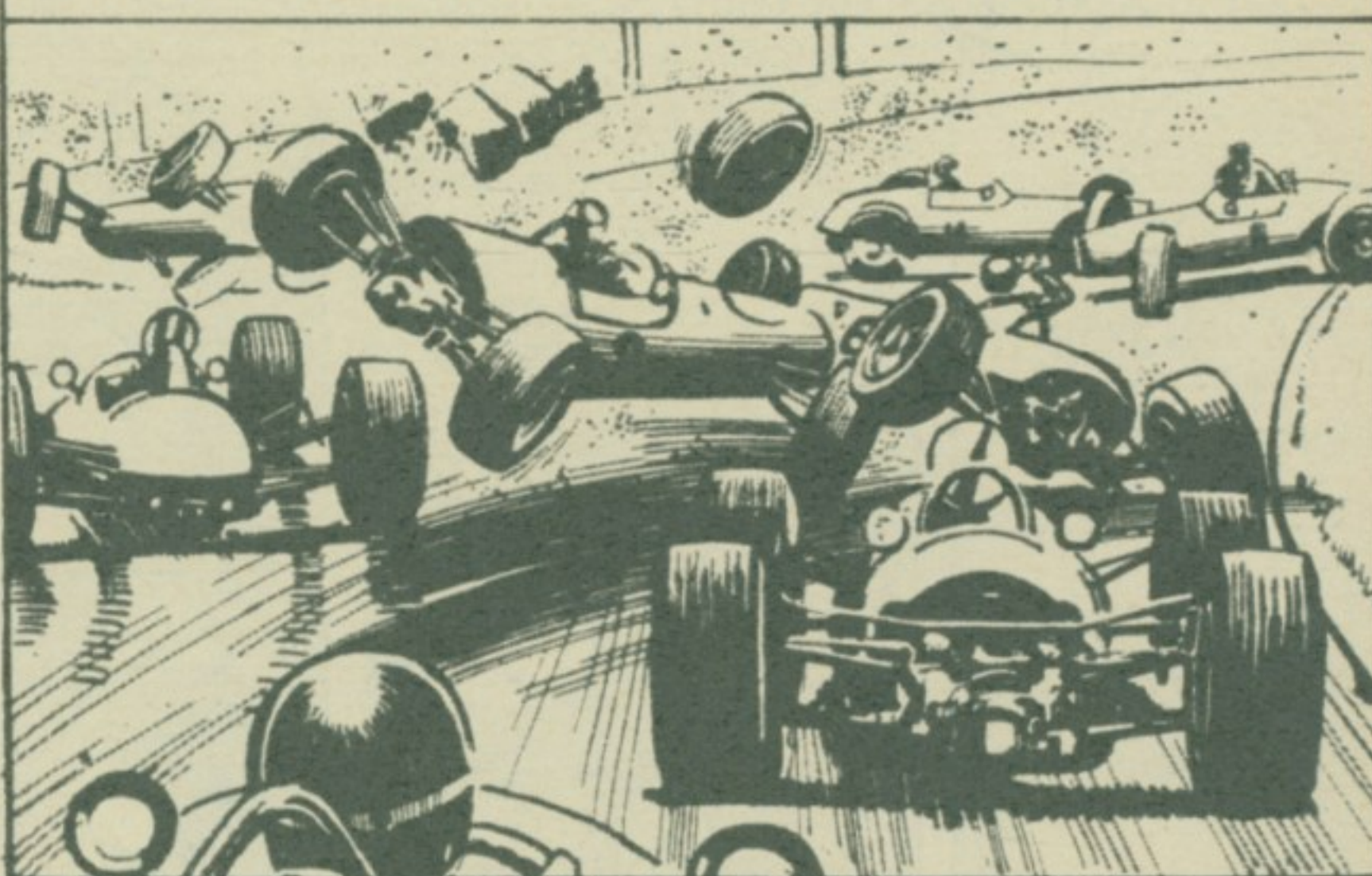
ДА НЕ МИСЛИШ
ДА ПРОБИЈЕШ
ЗВУЧНИ
ЗИД?
ХА! ХА!

ДА ГА
МАЛО МИ
ПОГУРА-
МО!

ПОСЛЕДЊИ КРУГ. ЧЕЛНИ ВОЗАЧИ СУ
СТИГЛИ ДО НАЈТЕЖЕ ОКУКЕ. ЈЕДАН ОД
ЊИХ ИЗГУБИО ЈЕ КОН-
ТРОЛУ НАД КОЛИМА...

... ОКРЕНУО СЕ КАО ВЕТРЕЊАЧА.
ОСТАЛИ СУ НАЈТЕЖИ НА ЊЕГА И...

ЈЕДИНО ЈЕ ПОСЛЕДЊИ ВОЗАЧ
НА ВРЕМЕ ВИДЕО ОПАСНОСТ,
УСПЕО ДА ЈЕ ИЗБЕГНЕ ...

... И ТАКО ПРВИ ПРОБЕ
КРОЗ ЦИЉ ...

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА ЧУЈЕТЕ
ЗАДИРКИВАЊА ПУБЛИКЕ ...

ПОБЕДИО
САМО
ЗБОГ
НЕСРЕ-
ЋЕ
ДРУГИХ!

И ЈА БИХ
ТАКО
МОГАО ДА
ПОБЕДИМ!

МУФЉУЗ!

ТАЈ МЛАДИ ВОЗАЧ
БИО САМ ЈА! ТОЛИКО
САМ БИО ОЧАЈАН
ДА САМ БИО
СПРЕМАН ДА ЗАУВЕК
НАПУСТИМ ПИСТУ!
АЛИ, ТАДАШЊИ СВЕТ-
СКИ ШАМПИОН НА-
ГОВОРИО МЕ ЈЕ ДА
НАСТАВИМ!

СХВАТИО САМ ВАС, МИСТЕР
СОЛО! ХВАЛА! НАСТАВИЋУ
И ЈЕДНОГ ДАНА БУ ПОКУ-
ШАТИ ДА ВАМ ПРЕОТМЕМ
ТИТУЛУ СВЕТСКОГ
ПРВАКА!

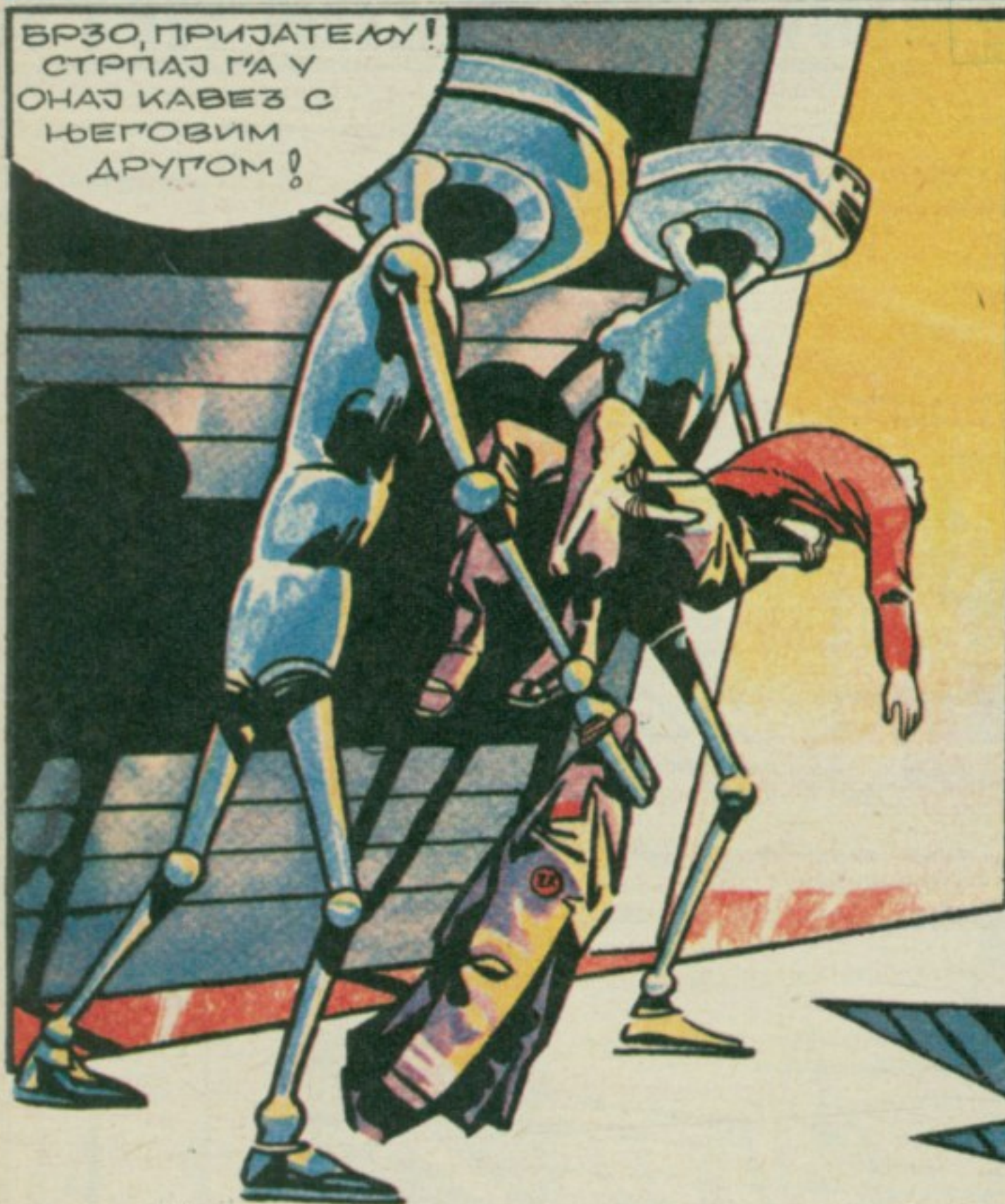
САМО
ХРАБРО, КИ-
НЕ! БИЋУ
СРЕЋАН ДА
ЈЕ ВАМА
ПРЕДМ!

КРАЈ

НУЛА Х ☆☆☆ ЗАВЕРА ПРОТИВ ЗЕМЉЕ

БРЗО, ПРИЈАТЕЉУ!
СТРПАЈ ГА У
ОНАЈ КАВЕЗ С
ЊЕГОВИМ
ДРУГОМ!

МАЛО КАСНИЈЕ ЛИФТ ЈЕ КРЕ-
НУО ПРЕМА ПОВРШИНИ...

ЛИНКТА-
НЕ ЈЕДАН,
МИСЛИМ ДА
ЗНАМ
ШТА СИ
НАУМИО! АЛИ,
ХОЋЕШ ЛИ
МОЌИ ДА
ИСТРА-
ЈЕШ?

ДА! НАШ
СВЕТ ЈЕ
УНИШТЕН...
ПОМОЌИ КУ ИМ
ДА СПАСУ
СВОЈ!

ВОДА ВЕК
НАПРИЗА МО-
ЈЕ ЗГЛО-
БОВЕ! ИЗДР-
ЖАКУ ЈОШ
НЕКОЛИКО
МИНУТА!
НЕ ВИШЕ!
ПОЖУРИ,
ПРИЈАТЕ-
ЉУ!

ОДМАХ!

ЗА СВЕГА ТРИ
МИНУТА БИГА С ДРУ-
ГОГ СВЕТА
СПАСЛА СУ ЗЕМЉУ...

ЛИНКТАН ДВА
РАЗВАЛИО ЈЕ
ВРАТА ЛАБОРА-
ТОРИЈЕ ИЗ КО-
ЈЕ ЈЕ ШИКНУЛА
УСИЈАНА
ЛАВА...

РЕАКТОР ЈЕ ТАЧНО
ПРЕДА МНОМ! БИЋЕ
ЛАКО ДА ГА
ДЕМОНТИРАМ...

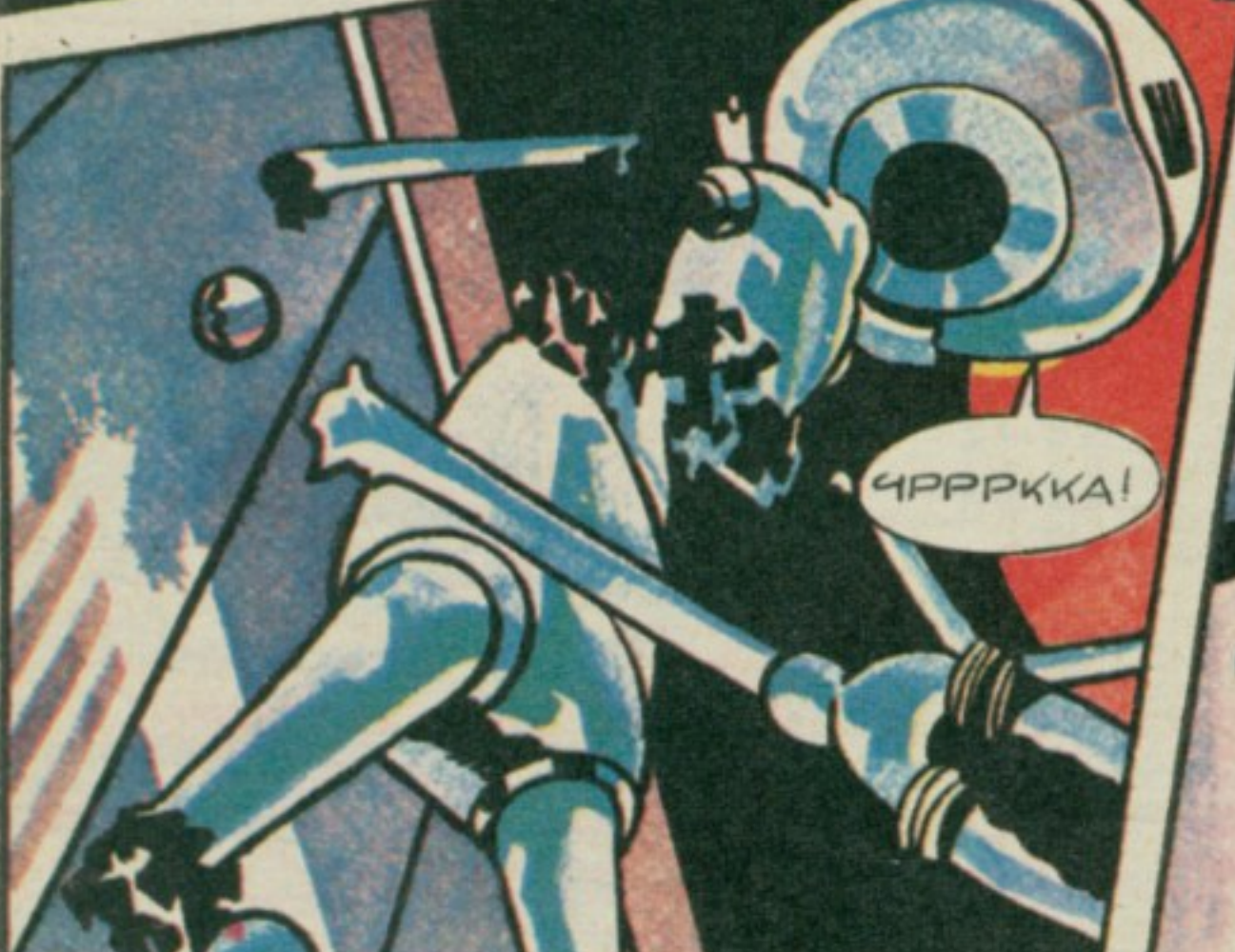
ИЗ-
ВРШИО
САМ
ЗАДАТАК,
ВОЂО!

ОНДА...
ПРОЛАЗИ
БРЗО...
СПАСАВАЈ СЕ ОД
ОВЕ СМРТО-
НОСНЕ
ВЛАГЕ...

САТ КАСНИЈЕ
ЛИНКТАН ДВА
БИО ЈЕ НА
ПОВРШИНИ...

КАЖЕШ
ДА ЈЕ ВАШ
ВОЂА
МРТАВ?
ЗАШТО СЕ
ЖРТВОВАО
ЗА НАС?

ЧРРРККА!

ЛИНКТАН ДВА ЈЕ ПОТРЧАО...
А ОДМАХ ЗАТИМ
ЛИНКТАН ЈЕДАН
СЕ РАСПАО...

ЗАТО
ШТО ЗА
НАС
ВИШЕ
НЕМА
БУДУЋ-
НОС-
ТИ!

МИ
СМО
ОСУЂЕНИ
ДА ДО
СМРТИ
ЛУТАМО ПО
КОСМОСУ!

МОЖДА
КЕТЕ
ЈЕДНОГ
ДАНА
НАКН
НОВ
СВЕТИ
ПОЧЕТИ
НОВ
ЖИВОТ!

НОЋ...
И ЛИНКТАНСКИ БРОД
ЈЕ ОДЛЕТЕО...
ЗАУВЕК...

ЧУДНО,
ЗАР НЕ?
ЈЕДИНА БИЋА
КОЈА СУ
МОГЛА ДА
СПАСУ ЗЕМЉУ...
А САМА СУ
ОСУЂЕНА НА
ПРО-
ПАСТ!

ДА!
КОСМОС ЈЕ
СУРОВ,
ГРЕП! ОН
ИМА
СВОЈЕ
ЗАКОНЕ
КОЈЕ МИ НЕ
МОЖЕМО
ПРОМЕНИ-
ТИ!

1042

Крај епизоде!

3+333

ЕНЕРГОИНВЕСТОВА НАГРАДНА ИГРА

ОДГОВОРИ ЗА НАГРАДУ!

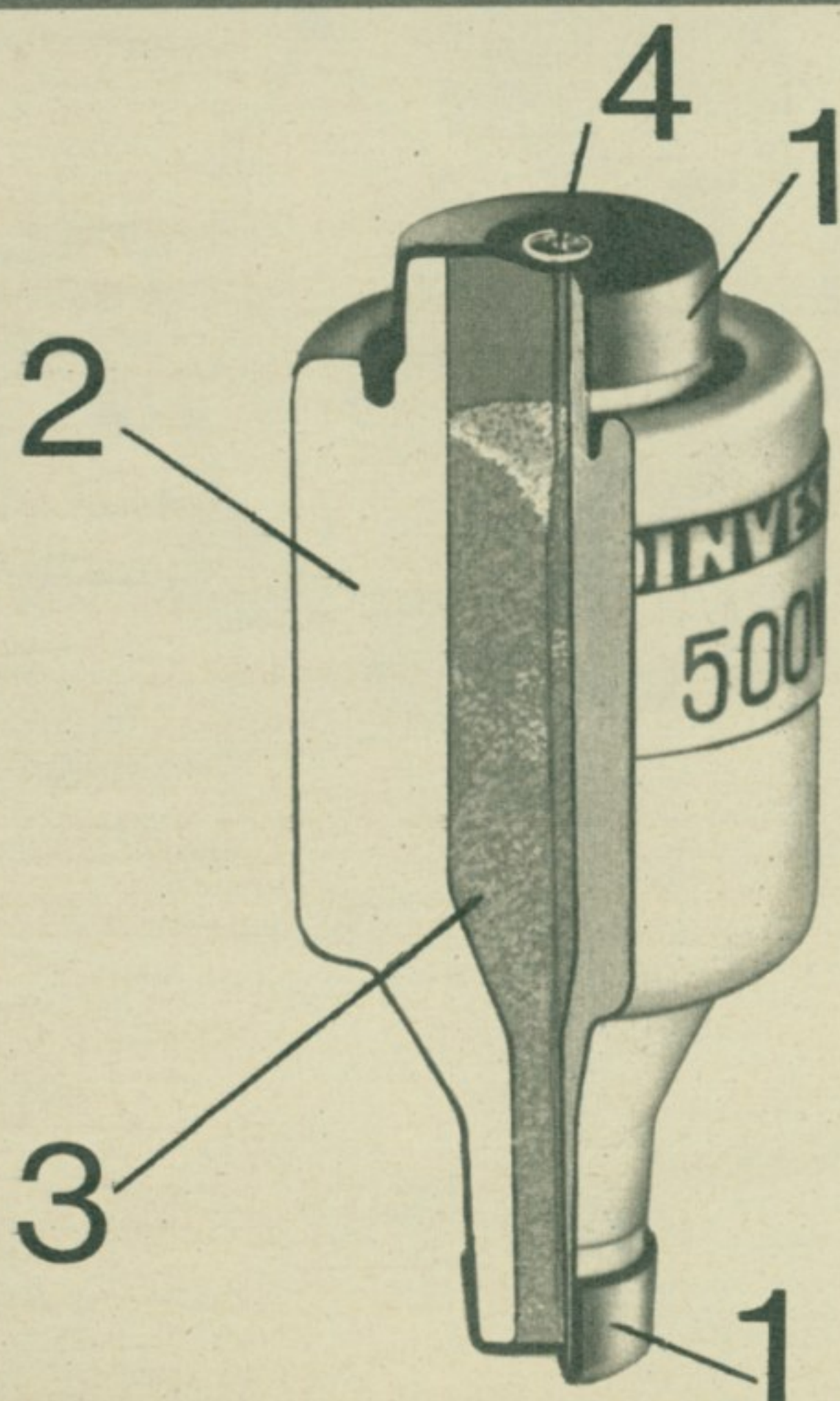
Кад је у стану наступио мрак, Миша се обрадовао да неће морати да пише задатак. Али му радост није била дуга јер је проблем новог осигурача брзо решила најближа самоуслуга. Одговорите: да ли се Енергоинвести осигурачи, осим у индустрији, користе и у кућним инсталацијама?

ENERGOINVEST

Тачан одговор напиши на поштом, исеци и залепи број задатка. На полећини поштомнице испиши своје име и тачну адресу и пошаљи на: **ЕНЕРГОИНВЕСТ** — за квиз — 71001 Сарајево.

ENERGOINVEST * ПРОИЗВОДНИ ПРОГРАМ

ИНСТАЛАЦИОНИ ОСИГУРАЧИ »Д« — ТОПЉИВИ УМЕЦИ ПАТРОНЕ

Топљиви умети инсталационих осигурача употребљавају се за заштиту електричних инсталација и апарата од струјних преоптерећења и кратких спојева.

ЛЕГЕНДА:

1. контактне металне капице
2. изолационо тело од електропорцулана
3. средство за гашење електричног лука
4. окце за показивање прегарања

ИЗМЕЂУ ТАЧНИХ ОДГОВОРА НА КРАЈУ ГОДИНЕ ИЗВУЋИ ЋЕ СЕ ДОБИТНИЦИ ТРИ ПРВЕ НАГРАДЕ: ПУТОВАЊЕ ЗА МЕКСИКО, ЗАМБИЈУ И ДИЗНИЛЕНД (САД) КАО И 333 ДРУГЕ ВРЕДНЕ НАГРАДЕ.

3+333

Да лакше решите задатак, гледајте ТВ-ПОНЕДЕЉАК ЕНЕРГОИНВЕСТА на телевизији сваког понедељка у 19 часова.

ENERGOINVEST

ЗАДАТАК
47

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: НОВА ОПАСНОСТ!

САСТАНАК СА СМРТЋУ

Летим више од 30 година и никад нисам био сујеверан ња нећу ни сад — рекао је маршал Годард збуњеном официру. Али, овој њуша није јоворио истину

Све је почело на једном пријему у Шангају који је одржан 26. октобра 1945. године у част британског маршала Виктора Годарда. Пошто је две године командовао ратним ваздухопловством Новог Зеланда, Бурме и Малаје он се враћао у домовину преко Токија где је требало да се опрости од генерала Макатура и других америчких официра са којима се заједнички борио на Далеком истоку.

Злокобан сан

На пријему је било весело. Рат је био завршен, официри и војници вратили су се кућама. Сер Виктор Годард, професионални летач још од 1915, разговарао је са старим пријатељем америчким генералом Доном Маконелијем. Одједном су до њих допрли одломци једног чудног разговора:

— Како је могуће да се пријем одржава у част маршала Годарда кад је он мртав!

— Ма шта кажеш? — чуо се други глас.

— Да, да. Он је ноћас погинуо у авионској несрећи!

Годард се окренуо и погледао човека који је ово рекао. Био је то неки виши британски поморски официр.

— Господе! — узвикну овај и покри уста рукама кад је спазео Годарда живог и здравог. — Страшно ми је жао, господине маршале... Заправо хтео сам рећи врло ми је мило... Како је све то чудно! Извините...

Маршал се осмехнуо човеку, мада му цела ситуација није била угодна.

— Као што видите још нисам мртав. Али, ко вам је рекао да сам погинуо?

— То је тешко поверовати... Видите, ја сам ноћас то сањао и то тако живо да сам био убеђен чак се несрећа заиста догодила.

На Годардовом лицу видела се радозналост, па официр настави:

— Летели сте обичним авионом, мислим да је био марке „Дакота“, с вама су поред посаде била три цивила, од тога једна жена. Све се завршило у страшном кршу и лому, негде на обали... Али, срећом, сан је лажа... И још једном, извините. Ја сам Дијунг, са брода „Креси“. Тренутно смо овде у луци.

Маршал пружи руку официру:

— Летим већ пуних 30 го

дина и доживео сам многе удесе у ваздуху. Никад ни сам био сујеверан, па ни овог пута.

Виктор Годард ипак није рекао истину: у дубини душе осетио је неку чудну зебњу.

Стиже девојка

Сутрадан ујутру маршал Годард стигао је на аеродром тачно у заказано време. Чекао је лични авион адмирала Маунтбатена „Сестра Ана“ којим је управљала изванредна посада.

Док је разговарао с пилотом Доном Кембелом, при-

шао му је новинар Сејмур Бери из лондонског „Дејли телеграфа“:

— Треба да се вратим кући у Лондон, па бих волео да са вама кренем у Токио — обратио се он Годарду без увода. — Већ сам питао Кембела и он, што се њега тиче, нема ништа против.

— Зашто да не? — сложио се маршал, а у себи није могао а да не помисли: „Ево првог цивила“.

Новинар Бери као да је повукао ногу новим путницима. Није прошло ни 10 минута а момак с аеродрома донео је маршалу телеграм. Џорџ Огден, британски генерални конзул у Шангају, добио је хитну поруку да одмах мора у Токио на састанак са британским високим комесаром. „Жао ми је што вам се намећем, стајало је на крају, али ако икако може ја бих кренуо са вама“.

Како је могао да га одбије кад је то у ствари било наређење Форин-офиса!

Конзул Огден стигао је у друштво једне високе плаве девојке која није имала више од 20 година. Одмах је објаснио:

— Господине Годард, комесар из Лондона, Гарднер, јавио је да тамо уопште немају поузданог стенографа. Морао сам повести Дороти...

— То ми је први лет у животу — процвркута девојка — али надам се да ћу преживети.

Ова примедба штречну маршала и он се наједном сети глупог сна — па зар му онај официр није рекао да ће с њим путовати три цивила и да ће међу њима бити једна жена?

Ушли су у авион. Пилот Дон Кембел саопштио је путницима да временска прогноза није баш лоша и да ће лет трајати око шест часова. Ускоро је „Сестра

Ана“ узлетела и узела курс према Токију, где је требало да стигну негде после ручка. После пола сата маршал, који је те ноћи касно легао, заспа.

Право у олују

Пробудило га је страшно дрмсање авиона. По убрзаном дисању оценио је да се налазе на великој висини. На десном крилу авиона које се назирало кроз маглу спазео је беличасте комадиће. Лед! Дороти и Сејмур су спавали док се генерални конзул Огден му чини хватајући ваздух.

Кембел се појавио из пилотске кабине и тихо саопштио маршалу:

— Морамо да летимо изнад облака. Ако се спустимо ниже, опет ће почети да се хвата лед. Сада смо нешто испод 6000 метара.

— А зар „Сестра Ана“ нема кисеоника — упитао је генерал.

— На жалост, нема — одговори пилот али маршал и не чу његов одговор. Јер још док је постављао ово питање Годард се наједном присети да је „Сестра Ана“ авион марке Дакота. Облигао леденим знојем.

Авион је наставио да се пење. Притисак у ушима и убрзано дисање и даље су расли. Први се онесвестио генерални конзул, па онда и Дороти. Маршал се бојао за њихове животе, а кад се Кембел поново појавио блед од умора и брига, али још увек са осмехом и изразом смирене сигурности, он га упита:

— Зар не можете да се спустите мало ниже до топлијих слојева? Мора да нам је сада преостало и мало горива? Али, шта је мени — трже се. — Радите како сами мислите да је најбоље! Заиста, маршал се никад

Амерички маршал запрепастио се кад је чуо одломке чудног разговора

Ово је крај — мислио је сер Виктор Годард док је помагао девојци и новинару и храбрио конзула.

није мешао у посао пилота, поготову овог пута није било разлога јер је Кембел био на гласу као одличан летач и човек челичних живаца.

Кембел је послушао маршала. Авион поче да се спушта. Настаде пропадање, дрмусање, дизање, чуло се оно злокобно „крц, крц, крц“ на металним боковима авиона. Комадићи леда поново су се одбијали са кракова елисе. Улетели су право у вејаницу у којој ће остати равно три часа!

Без горива

Давно је већ требало да су у Токију а они су и даље летели а да ни сами нису знали куд. Испод њих тамне стене прошаране снегом, о чије су се подножје, уз бесну рику и пену, ломили морски таласи а изнад њих снежна олуја, најгора коју је маршал икад доживео. Колико ће „Сестра Ана“ моћи још да издржи?

Постајало је све тамније. Петнаест минута до пет. У авиону — немир, повраћање, главобоља, болови у ушима и глави и умор. Доле на обали, нигде места да се макар и присилно спусти.

Изненада, стене под њима нестадоше. Видљивост се мало побољшала. Ево опет

неког залива. Неко сеоце под снегом на обали. Крупан шљунак и стење по њему. Па то је оно исто сеоце и залив које су видели пре један сат. Значи, врте се у круг.

Маршал се одвезао од седишта и држећи се рукама да не падне, докотрљао некако до пилотске кабине.

— Дајте да видим вашу карту — рекао је навигатору потпоручнику Андерсону.

На око седамдесет километара од главног јапанског копна налазило се једно острво чији је облик подсећао на испружен какипрст. Звало се Садо.

— То је оно! — рече маршал. — А сеоце на њему мора да је Такачи.

Андерсон погледа и климну главом. Затим рече:

— Најближи аеродром је у Токију, на другој страни острва Нипон. То је готово још 320 километара лета преко планина и облака по мраку!

— А ми смо и без горива — додаде Годард.

Та пуста шљунковита обала с комадима стења била је једино место где су се могли спустити.

Последњи тренуци живота

— Гадна представа, господине маршале — покуша да се осмехне Кембел. —

Ако се слажете, да се спустимо на ово парченце обале. Искакање из авиона не долази у обзир — облаци су сувише ниско, а дува и јак ветар. Шта ви мислите?

— Слажем се — одговорио је маршал.

— Да ли да извучем точкове или да се спустимо на трбух?

— Боље их оставите увучене, не ... Како би било да их извучете и да их при спуштању увучете ако затреба. Уосталом знате и сами. — Кембел климну главом. С обе руке чврсто је држао команде, док му је низ лице зној цурио у потцима.

Маршал се вратио у путничку кабину. Наредио је да сви, сем главног пилота, пређу позади, у репни део авиона. Ту ће бити сигурнији, а и брже ће се извући када се једном буду нашли на земљи. Сви су се добро везали како не би при присилном спуштању летели по авиону. Годард им је по саветовао да се пре везивања добро умотају у ћебад.

Док је храбрио остале и помагао им, маршал је имао једну једину мисао — да су му то последњи тренуци живота.

Када су сви били готови, два члана посаде отворише с муком задња врата на авиону, да не би на крају остали затворени унутра, као у некој мишоловци. Чим се врата отворише, у авион улете снажна струја вазду-

ха, испуњена снегом, да се све што је било од стакла разбило у парампарчад.

Долази оно најгоре

Оно што се после тога догодило тешко је описати. Кљун „Сестре Ане“ полетео је наниже и она трбухом умало не закахи стене на северној страни залива. Грмљавина мотора поче да слаби. Маршал погледа Огдена. Овај је покушавао кисело да се насмеје, али му је на лицу био израз бола. Дороти је затворених очију грчевито стегла наслон седишта. Бери је псовао.

Затим грмљавина мотора изненада престаде. Црне, високе стене појавиле су се са десне стране.

„Сада долази оно најгоре“ — помисли маршал. „Како ће се спустити?“

Трасссс... трессс! Крррррр... — чуло се одоздо. Реп авиона поче да се диже. Да

ли ће се преврнути? Међутим, одоздо закрча још јаче и авион стаде. Маршал осети у врату бол као да га је сломио. Отпозади га нешто тадно тресну. Био је то Огден чије се седиште одвалило.

Настаде мртва тишина. А онда се зачу плускање таласа о стене, ваљање великих облутака на обали и тихо звиждање ветра.

— Опростите, моје седиште се одвалило! — први проговори Огден.

Сви су се насмејали и почели да се одвезују. Маршал је потрчао у кабину до Кембела, који је већ био кренуо ка њима. Чврсто су стегли један другом руку.

★ ★ ★

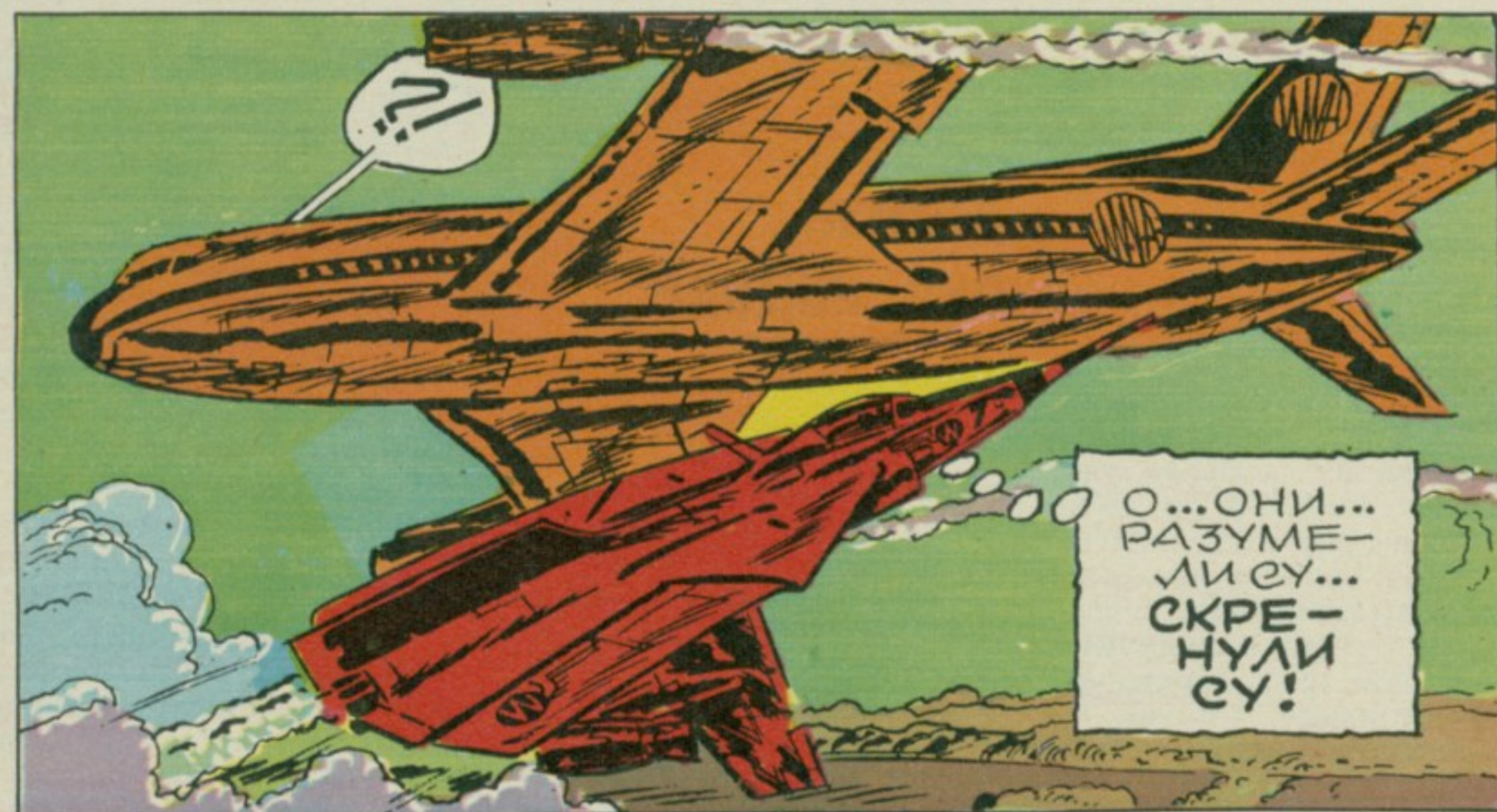
Остатак ноћи су провели у некој крчми у Такачију. Лежећи будан на неком душеку на поду крчмице, сер Виктор Годард био је задовољан: злокобан сан капетана Дјуинга ипак се није остварио ...

М. Ђ.

и љубав је лепша уз
PEPERMINT

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

— Момци, ви мислите да је ово овде сјрашно — обрадио се сјари кајешан својој посади — требало је да буде са мном оне ноћи кад је мој брод одлећео у ваздух. Нашао сам се у води јуној ајкула и одбијао их јолим рукама.

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

Срели смо се 1943. у логору Санто Томас у Манили. Тог јутра кренула сам на свој свакодневни посао — да очистим логорске нужнике. Моја два сина, шестогодишњи Стен и петогодишњи Гејл, носили су метле као пушке, а ја сам склепаним дрвеним колицима вукла Роја који је имао само два месеца! Изненада Стен прошапута:

— Мама, погледај оног човека. Изгледа као гусар!

ЊЕМУ ЈЕ ДО ИГРЕ

Окрнула сам се и спазила чудну прилику: кошчатог шездесетогодишњака у капетанској униформи која је у ритама висила с његових мршавих рамена. Накострешени бели бркови, широка коврцава брада и живе плаве очи давале су му строг и достојанствени изглед.

У једном кораку нашао се крај дечака и гласом као из бачве рече му:

— Ја и јесам био пират, момче, и то страшно!

Нисам била расположена за шалу. Од оне ноћи кад су 1942. године Јапанци заузели Манилу и са упереним бајонетима упали у нашу кућу, живот се претворио у пакао. Радила сам као учитељица, а мој муж Ралф као заступник једне текстилне фабрике. Сада, у јапанском логору, ја сам била чистачица а Ралф је у кухињи прао судове. Али, све би се то некако поднело да није било страха за децу. Шта је вредело што сам стално говорила Стену и Гејлу „све ће бити добро“, кад су они на наше очи копнели од глади? А тек мали Рој?

Погледала сам у старог човека у одрпаној морнарској униформи и журно се удаљила. Деца су се окренула да још једном виде чудног старца.

Неколико дана касније логорске власти дозволиле су да приредим неку врсту концерта. Свирала сам на једној старој виолини популарне песме. На изласку из бараке чекао ме је чудноват мршав старац. Чупкајући своје наkostenе бркове, рекао ми је:

СТЕН НЕШ ИЛИ »ДРВЕНА НОГА«

— Госпођо Неш, вечерас сте свирали „Дени бој“, моју најомиљенију песму. Хвала вам! Ја сам Вилијамс — Хју Хоскинг Вилијамс. Тог часа Гејл провири иза мојих леђа:

— Јесте ли заиста били гусар, господине Вилијамс?

— Ја сам за тебе капетан Вилијамс — шапну старац и као попрети му кошчатим прстом. — А био сам и гусар, младићу, ако те неко упита!

Сутрадан поподне, док сам успављивала бебу у колиби, изненада су се зачули ратни поклици као да се води каква поморска битка: „Бум-бум! Крму десно! Удари по десном боку! Б-у-у-ум! Храбро, момци!“

Провирих из колибе. Капетан Вилијамс стајао је на заповедничком месту замишљеног брода и издавао заповести посади — Стену и Гејлу. Први пут откако смо у логору — били су срећни.

Хју Вилијамс био је у ствари ислужени британски капетан брода. На самом почетку рата његов мали брод за спасавање настрадао је од бомбардовања у луци Маниле. Наравно, Ралф и ја нисмо то испри-

ЛАЖНИ ГУСАР

Следеће седмице команданта логора који је био прилично човечан, заменио је по злу чувени поручник Коники. Стражари су стално носили бајонете, ваздух се проламао од њиховог урлика, а наша оскудна дневна порција пиринча и зеља преполовљена је. Стари капетан дочекао је спреман ову промену. Велики багрем који је растао поред наших барака прогласио је за катарку. Ту је он сакупио своје „буканире“ и причао им док су га гледали широм отворених очију:

— Момци, ви мислите да је ово овде страшно? Ха! Требало је да будете са мном оне ноћи кад је мој брод полетео увис као какав змај. Нашао сам се у мору, усред јата ајкула и одбијао сам их голим рукама!

Деца су га слушала и — заборављала глад.

да ти истину кажем, нисам то досад приметио.

МОРСКИ ВУК НЕ ПИЈЕ МЛЕКО

Али, више ни то није помагало. У јесен 1944. на свима нама појавили су се знаци болести бери-бери. Рој, чија је глава изгледала жалосно велика према измршавелом телу, није више имао снаге ни да плаче. Дечаци, ослоњени на зидове колибе — јер би иначе пали — разговарали су slabим гласом само о храни. Чак ни капетан као да више није знао о чему да прича.

Једног јутра, док сам с Ројем у наручју стајала у реду за воду, капетан ми приђе и пружи пакет завијен у старе новине.

— Никад нисам марио за качамак! Сигурно ни ви, људи? — говорио је капетан Вилијамс и дечаци би се смешкали и заборављали на глад.

чали деци да их не би разочарали. Нити је имао новца, нити пријатеља да му дотури штогод хране, па је његов положај био још тежи од нашег.

Кад је Стен пао са дрвета и сломио ногу, Ралф му је од старих дасака склепао штаке. Чим је стари капетан спазио Стена како се једва вуче логором повикао је:

— Нек ме торнадо однесе ако ово није дугачки Стен Неш „Дрвена нога“, главом и брадом! Шта си то од себе направио, момче?

Ускоро је „Дугачки Стен“ скакутао око капетана Вилијамса који је организовао нову посаду „буканире“ од Лос Бањоса потпуно заборављајући на болове.

Понекад би увече свратио у нашу колибу, али никад није хтео да узме ни залогаја. Стен и Гејл пратили су погледом сваку кашичицу качамака коју сам давала беби. Али кад им је њихов капетан рекао:

— Никад нисам много марио качамак. Сигурно ни ви, људи? — они су се мало насмешили.

Једном је Гејл ипак бризнуо у плач:

— Али ја нисам човек! Ја сам мали и умирем од глади!

Капетан „буканира“ од Лос Бањоса нежно је спустио руку на Гејлово мршаво раме:

— Већ си дуго на мом броду али,

— За будућег гусара — рече ми као озбиљно. — Млеко у праху!

— Не могу то да примим капетане, потребно је и вама!

— Ја и млеко! Госпођо, где сте ви то чули да морски вука пије млеко — насмешио се и пошао даље.

На сам дан Нове године 1945. цело пре подне нисам видела капетана. Посумњала сам у најгоре и потрчала у бараку с болесницима. Сувише касно. Хју Вилијамс је преминуо. Логорски лекар рекао ми је да је умро од акутног колилитиса.

— Само га је млечна исхрана могла да спасе — додао је.

Греј Чепмен Неш

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

ВИКИНЗИ

7

ПРЕМА НЕБУ — Викиншка кућа морала је бити саграђена тако да одоли суровој скандинавској зими. Кров је био веома стрм, као окренуто корито чамца: на таквом крову не задржава се снег, налети ветра „клизе“ низ равни. Кровни покривач од сламе, причвршћен за дрвене греде, био је одлична изолација. Испод самог крова налазили су се мали прозори окренути небу да што дуже задрже дневну светлост. У овако ушушканој колиби, топлој као лога, светлеле су ноћу лампе у којима је горело рибље уље.

8

ПРВЕ САУНЕ — Гост је за Викинга био светиња и он се трудио да га што боље дочека. Госту је давана најmekша постеља, најбоље јело. У оно време кад се на личну хигијену нигде није обраћала пажња у дому

10

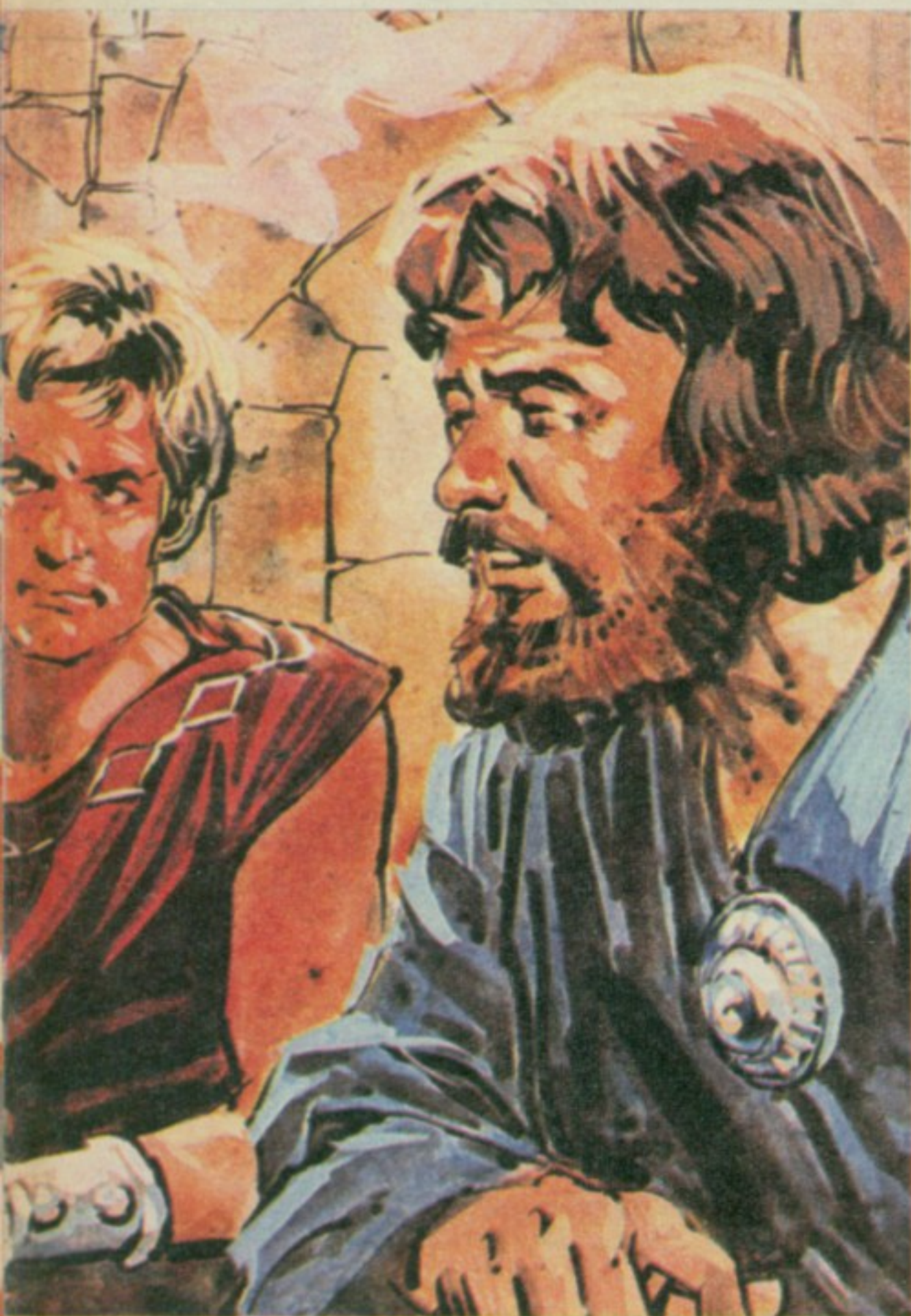
ПОГРЕБНА ЛОМАЧА — Викинзи су мртве сахрањивали или спаљивали. Али, умрлим великашима и владарима приређиване су раскошне погребне свечаности. Ево како један арапски историчар очевидац описује погреб викиншког принца: „У чамцу извученом на суво подигнут је шатор и у њега положен покојник у свечаном руху и као жртве 2 убијена коња, 2 краве и пас. После 10 дана погребних ритуала, брат умрлог потпалио је испод чамца ломачу а затим су бакље принели и остали и ватра је букнула“.

11

КРАЉИЧИН БРОД — Овај бродић који се данас налази у Поморском музеју у Ослу пронађен је случајно 1904. године. У њему је лежала викиншка краљица. Утврђено је да је чамац, пре но што је постао краљев

Гробница у чамцу

Викинга госта је очекивало купатило — сауна. Археолошки налази сведоче да је на тлу Данске пре 1000 година сауну имала свака викиншка кућа. Ово типично скандинавско наизменично купање у пари, трљање снегом и шибање прућем сада је у великој моди у целом свету.

9

КЉУЧ ЗА ПАСОМ — Кад нису били у гусарском походу, Викинзи су облачили панталоне и широке кошуље од платна или свиле а преко тога крзнене бунде. На глави су носили сукнену или крзнену капу. Око појаса редовно су имали сабљу а коње су јахали као што ми данас возимо аутомобиле. Жене су се облачиле веома укусно: преко свилених хаљина носиле су тунике од вуне са златним и сребрним нитима и доста накита. Удатим женама звецкали су око паса кључеви од куће — знак да су господарнице.

ска гробница, најмање 50 година секао таласе мора. Одлично је сачуван захваљујући глини којом је био облепљен. На основу њега реконструисан је сложен начин на који су Викинзи правили тако брзе и издржљиве бродове да су на њима стизали чак до обала далеке Америке.

12

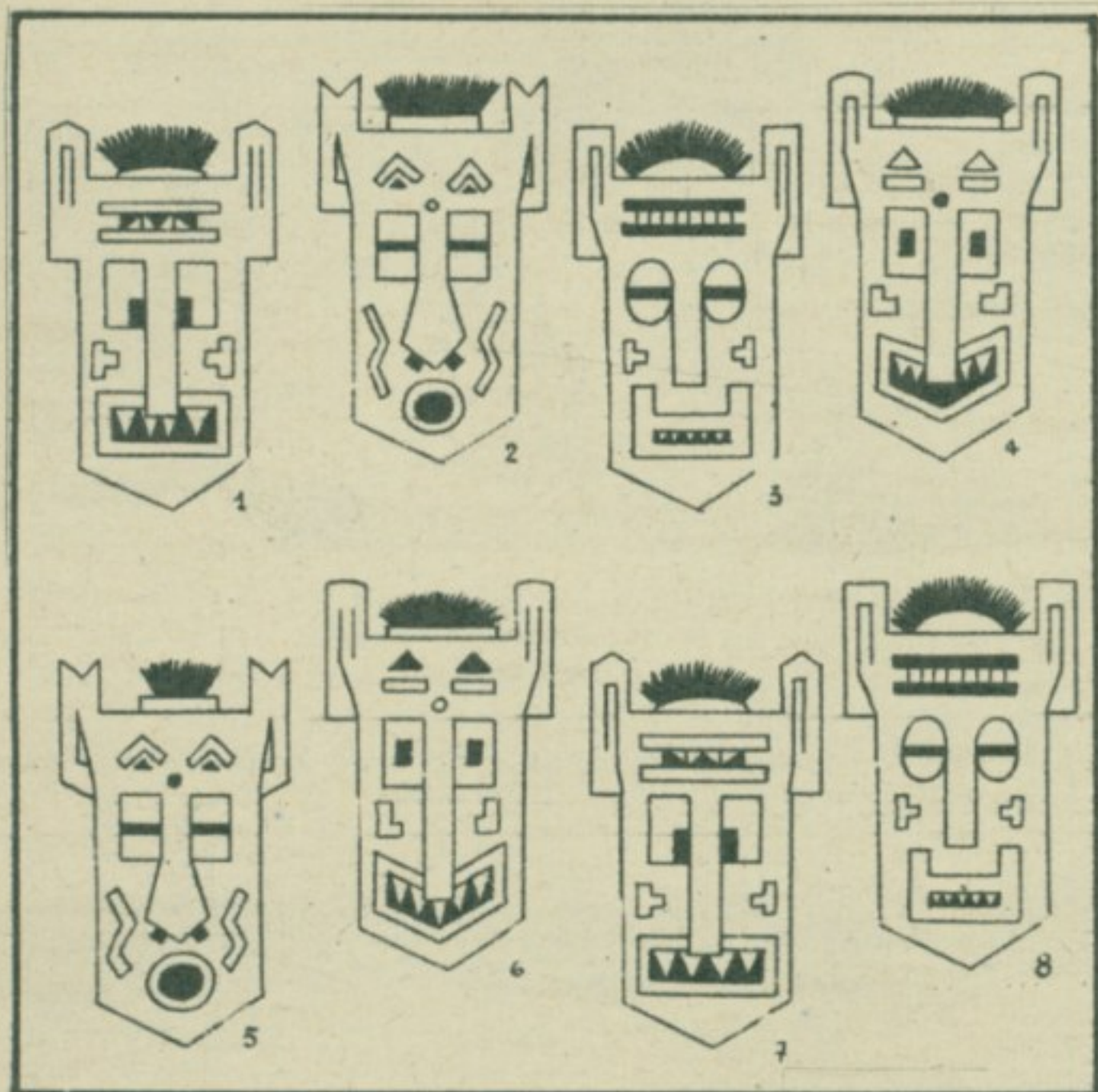
ХРАМ ОД ЗЛАТА — У Гамла Упсали у Шведској налази се старо викиншко гробље са преко 1000 огромних надгробних каменова. Ту су сахрањени викиншки владари и ратни хероји. Историчар Адам из Бремена који је живео у XI веку написао је да се на месту где је данас стара црквица некада налазио велики многобожачки храм обложен чистим златом. Био је посвећен богињи љубави Фреји и богу рата Тору. Викинзи су молили Тора да им да смрт на бојном пољу да би били примљени у друштво богова.

НАСТАВИТЕ СЕ

У продавници ЕНЕРГОИНВЕСТА на Скендерији у Сарајеву специјалан жири извукао је на срећу међу тачним одговорима имена 19 учесника 42. Енергоинвестове наградне игре. Називи награда које ће добити знаће се на крају квиза у завршној емисији ТВ ПОНЕДЕЉАК ЕНЕРГОИНВЕСТА 3. I 1972. године.

Имена извучених добитника: 1. ГОРДАНА БРАДАЧ, Селска цеста 78, 41000 Загреб; 2. ЛЕОНИД БЕНЂЕ-СКОВ, А. Дугачки 50/II, 54300 Вели Манастир; 3. ЈЕЛИЦА ПЕТРОВИЋ, 1. маја 8/IV, 74000 Добој; 4. МИО-ДРАГ РИСТОВИЋ, Панета Ђукића 10, 19000 Зајечар; 5. СЛАВАНА ИЛИЋ, Венац В. Кидрича 41, 54000 Осијек; 6. МАНУЕЛА РАДОЛОВИЋ, Трг под Луковима 1, 52210 Ровињ; 7. АНЂЕЛКА ДИМИТРИЈЕВИЋ, Топличина 4, 19000 Зајечар; 8. ЗЕБА ГОРДАНА, Вијенац М. Пијаде 21, 54000 Осијек; 9. ИВАН ШТЕКЛ, III, Албахарија 5/IV, 71000 Сарајево; 10. АДМИРА СИЛАХИЋ, Фахрета Де-дића 7/II, 78000 Бања Лука; 11. МИР-КО АНГИРЕВИЋ, Радничка 8, 54551 Велишће; 12. ЕЛИЗАБЕТА МИШКО-ВИЋ, Устаничка 25, 74000 Добој; 13. АНА БЛАГОЈЕВИЋ, 31000 Титово У-жице, 7. јули 26; 14. ГВОЗДЕН ЂОР-ЂО, Пост-рестант, 78418 Нова Топо-ла; 15. ВЕСНА РИСТИЋ, Ул. 120. бр. 8, 91000 Скопље; 16. ДАВОР БУЈАНО-ВИЋ, Браће Обрадовић 122, 77000 Би-хаћ; 17. БАКИЈА ТУГО, 57210 Био-град н/м; 18. НЕНАД ВУКОЈЕВИЋ, Радојке Лакић 15, 11050 Београд и 19. БАКИЈА АНТУН, 57210 Биоград н/м.

АФРИЧКЕ МАСКЕ

Иако на први поглед све ове афричке маске изгледају исте, оне то нису. Само су две потпуно једнаке, остале се у неким детаљима разликују. Знаш ли које су две маске исте?

ОДГОВОР:

Маске број 3 и 8.

$$3x + 5y = 5(x+y)$$

„ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ за прве разреде средњих школа — једина књига у нашој земљи из које ученици могу лако да науче **КАКО СЕ ИЗРАЂУЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ!** Књига садржи **КОМПЛЕТНУ ИЗРАДУ СВИХ ЗАДАТАКА.** Испорука одмах. Плаћање приликом преузимања од поштара. Цена 30 н. дин. Наручите писмом или дописницом на адресу: **МАТЕМАТИКА, Сарајево, Д. Манџина 16.**

7
дана
увек
с вама

radio
tv
РЕВИЈА

и љубав је лепша уз
РЕРЕРМINT

хумор

— Ко је од вас рекао да је то крава?!

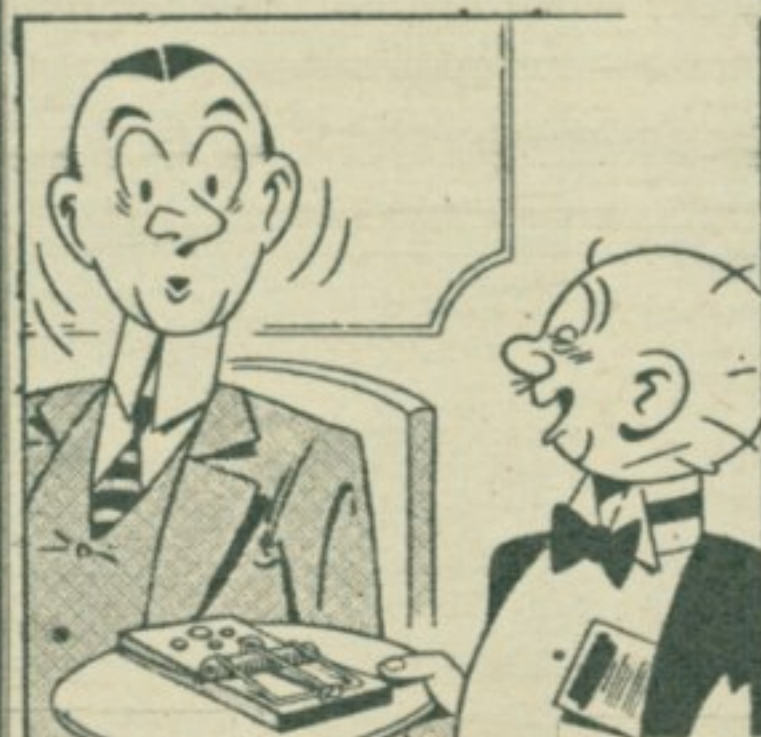
БЕЗ РЕЧИ

— Шта то значи „Ја разарам једну велику љубав“?

БЕЗ РЕЧИ

— Ево кусура, господине!

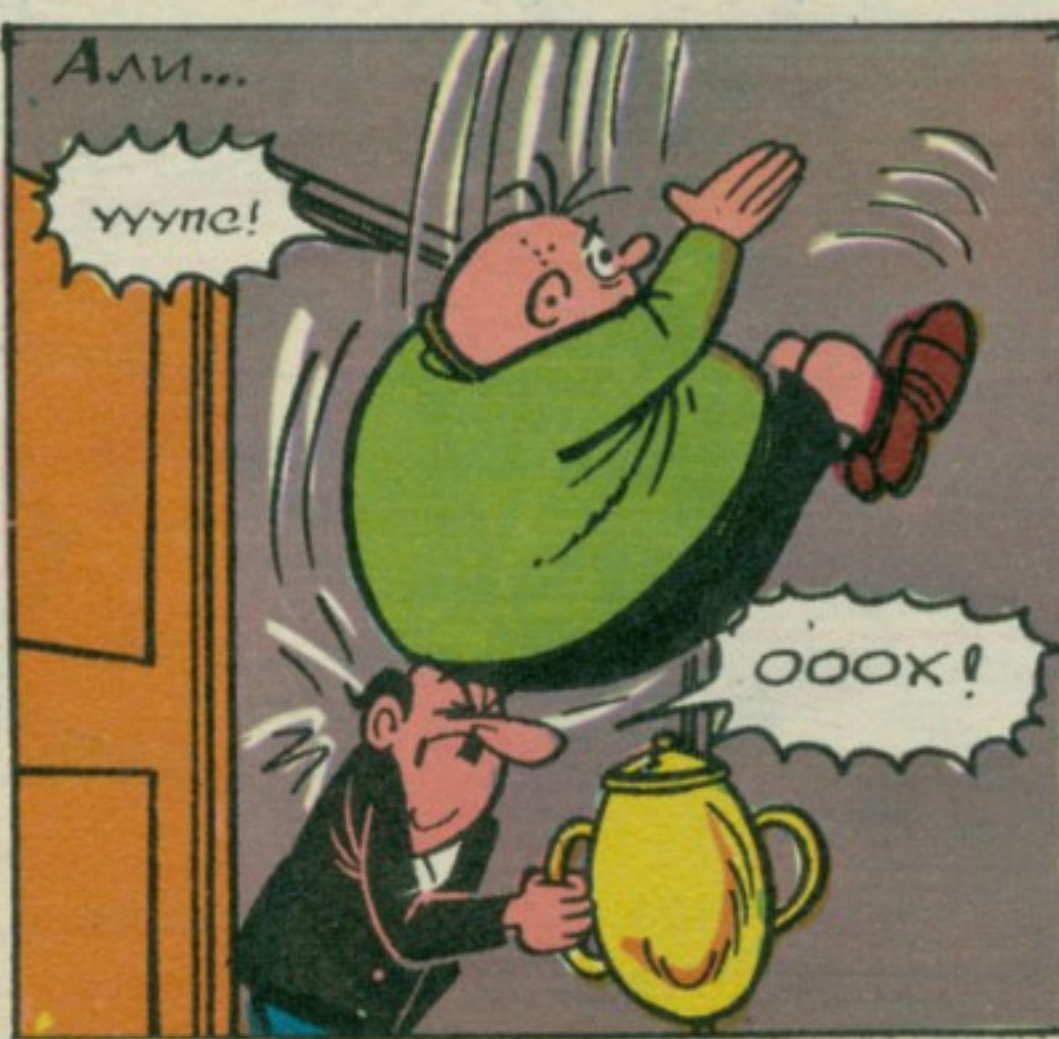
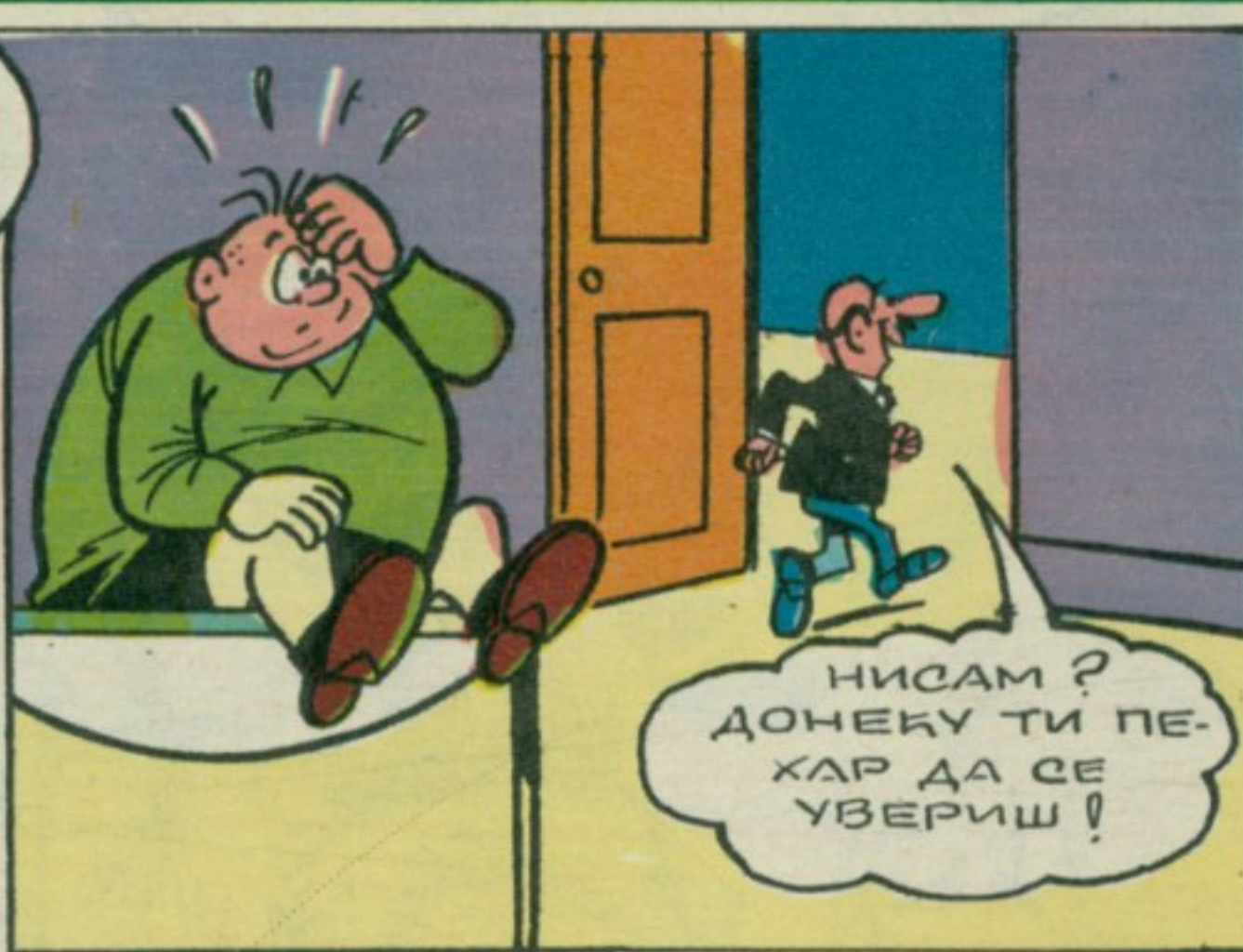
**ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА**

Ласкавац се умори више од жетеоца
(Кинеска пословица)

ЏОЏЕВ РОЂЕНДАН

Мој јешаша луд за спортом

ИГРА ЛУТАКА

— РАДУЈЕМ СЕ ШТО ЈЕ НАЈВИША РАСА У ГАЛАКСИЈИ
ИПАК ЉУДСКА — С ОЛАКШАЊЕМ ЈЕ УЗДАХНУО
ПУКОВНИК КАД МУ ЈЕ ГРАНТ ОТКРИО ТАЈНУ

Чудовиште је стигло у Чери-
бел врелог августовског да-
на, јашући на магарцу кога
је водио седобради истраживач ру-
де (проспектор). Чудовиште је би-
ло високо два метра и седамдесет,
али толико танко и суво да није
могло имати више од педесет кила!
Међутим, оно страшно није било
његова висина већ његова кожа.
Онако црвена и храпава изгледала
је као да ју је неко одрао с њега
па је поново ставио, али наопако
— са унутрашњом страном напоље!
Иначе, у сваком другом погледу
било је као човек, наравно, ако се
изузму ситнице — и очи и коса би-
ли су му бледоплаве боје.

Први их је приметио Кејси, влас-
ник крчме. На удаљености од сто
метара, он је видео да на магарцу
седи нешто чудно, и док се нео-
бични трио приближавао, његово
се изненађење постепено претвара-
ло у ужас.

Стари проспектор је стао на
двадесетак метара од крчме. Чудо-
виште је сјачало са магарца и село
на песак.

— Ова планета има врло јаку
гравитацију — рекло је. — Не мо-
гу да издржим дуго стајање.

— Могу ли да напојим свог ма-
гарца? — упитао је проспектор
Кејсија. — Сигурно је врашки же-
дан. Морали смо уз пут да остави-
мо воду и храну како би могао да
носи овога... — И он показа на цр-
веноплаво биће.

Обавесџише власџи!

Кејси је управо посматрао то би-
ће са све већим чуђењем. Кожа му
је изблиза била врло груба и, чи-
нило се, влажна. Била је прекри-
вена мрежом крвних судова који
су се налазили споља уместо из-
нутра. Тако нешто Кејси никад ра-
није није видео. Осећао је нешто
иза својих леђа и окренуо се. За-
иста, људи су већ почели да се о-
купљају.

— Мућнос! — викнуо је. — Дај
те воде за магарца!

— Зовем се Дејд Грант — рекао
је проспектор и пружио руку. Овај
ју је одсутно прихватио.

— Ја сам Мануел Кејси — уз-
вратио је. Проспектор је показао
на биће које је седело.

— Он се зове Гарвејн и тврди да
није са Земље.

„То верујем“, помислио је Кеј-
си.

— Што могу да учиним за вас,
господине? — упитао је. — Али,
пре свега, зашто се не склоните с
тог сунца?

— Не, хвала. — Странчев глас је
био изненађујуће дубок и трепе-
рав. — Овде је, додуше, нешто
хладније него што су ми рекли, али
се осећам сасвим пријатно. А што
се тиче првог питања — могли би-
сте да обавестите власти о мом
присуству.

„Наишао си на правог човека“,
помислио је Кејси, чији је рођени
брат био пуковник у ваздухоплов-
ној бази у Таксону.

— Само тренутак, господине Гар-
вејн — рекао је. — Идем да теле-
фонирам. Господине Гранте, мож-
да бисте ви желели унутра?

— Хвала, по читав дан сам на
сунцу, па сам навикао. Осим тога,
Гарвејн ме је замолио да останем
уз њега док не обави посао који
овде има. Обећао ми је нешто вео-
ма вредно, нешто електронско...

— Цепни електронски детектор
рудних наслага — допунио га је
Гарвејн. — Згодно мало средство
које на удаљености од две миље
открива не само присуство руде
већ и количину, квалитет и дубину
на којој се налази.

— Занимљиво — рекао је Кејси и
извинио се. Прогутао се кроз рас-
тућу гужву и ушао у крчму. Одмах
је добио пуковника на телефон, али
му је требало око пет минута да
га убеди да ништа није пио.

Почињу разговори

Пола часа касније на пешчано тло
спустио се хеликоптер. Из њега
су изишли пуковник Кејси, мајор,
капетан и поручник који је управ-
љао летелицом. Гарвејн је са очи-
гледним напором устао, представио
се и уз извињење, објаснивши за-
што то чини, поново сео.

— Шта можемо да учинимо за
вас, господине? — упитао је пу-
ковник.

Гарвејн начини гримасу коју је
вероватно требало схватити као ос-

мех, откривши при том своје бле-
доплаве зубе.

— Желим да budete веза изме-
ђу мене и вашег председника. Али,
пре него што започнемо разговор,
имам само један захтев: да се све
сними на магнетофонску траку, ка-
ко би ваш председник имао тачан
увид у њега.

Хеликоптер с магнетофоном по-
јавио се пре него што су официри
попили хладно пиво а Кејси кафу.

— Пажња — рекао је пуковник.
— Седите сви у круг.

То и учинише. У средини круга
висио је микрофон на малој пе-
цаљки. Нешто даље, мирно је ста-
јао магарец. Још даље, у великом
полукругу седело је читаво ста-
новништво Черибела.

— Зовем се Гарвејн — поче чо-
веколико биће тихо и разговорито.
— Долазим са планете из система
једне звезде која се не налази у ва-
шим списковима, мада вам је група
од деведесет хиљада звезда у ко-
јој се налази позната. То је на
удаљености од преко 40.000 свет-
лосних година, одавде према цен-
тру галаксије. Међутим, ја овде
не представљам своју планету већ
долазим у својству Првог мини-
стра Галактичког савеза, то јест

федерације просвећених цивилиза-
ција наше галаксије. Мој задатак
је да на лицу места просудим да ли
сте дорасли да приступите нашем
савезу. А сада, постављајте сас-
вим слободно питања. Ипак, задр-
жавам право да на нека питања
одговорим накнадно, пошто будем
донео одлуку. Да ли вам то одго-
вара?

— Да — рекао је пуковник. —
Како сте стигли овамо? Васион-
ским бродом?

А корисџи?

— Тачно. Он се сада налази у
орбити на висини од 22.000 миља
и окреће се заједно са Земљом та-
ко да је стално изнад нас. Он ме
директно контролише и то је је-
дан од разлога што желим да ос-
танем на отвореном.

— Како то да течно говорите наш
језик? Имате ли телепатске спо-
собности?

— Не. Ваш језик сам научио. Га-
лактички савез већ вековима на
вашој планети има своје посматра-
че. Ја очигледно не могу да про-
ђем као Земљанин, али неке друге
расе су то могле. Само, они нису
никакви агенти или шпијуни и не
желе да утичу на вас. Они желе са-
мо да посматрају.

— Какве су користи од прилаже-
ња вашем савезу, уколико би до
њeга дошло?

— Као прво, добили бисте кра-
так курс из основних друштвених
наука чиме бисте стали на пут ме-
ђусобном уништавању или бар на
учили да зауздате своју агресив-
ност. Пошто то савладате, имали
бисте могућност да путујете по све
миру...

— А ако не будемо примљени?
Или, ако одбијемо?

— Онда ништа. Бићете оставље-
ни сами себи, па ћете се или сатрти
за следећих сто година, или ћете
можда и сами савладати друштве-
не науке...

— Под претпоставком да је на-
ша одлука повољна, шта ће рећи
друге владе? Ми не можемо да од-
лучимо у име целог света.

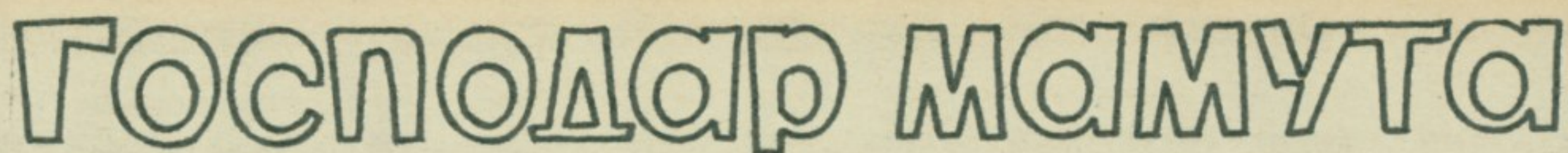
— Вас смо изабрали за почетак.
Друге владе ће пристати. Зар мис-
лите да ће се оне задовољити тиме
да се и даље петљају око Месе-
ца, док ви посећујете удаљене пла-
нете?

Положен џрби исџиџ

— Звучи сувише лепо да би било
истинито... Али, ви малочас реко-
сте да сада и овде треба да одлу-
чите о нашем пријему. Могу ли да
упитам на чему ће се заснивати
ваша одлука?

— А сада, шта оно рекосте о највишој раси? — упита
магарец. — Која је то раса?

53

ПРВДИЦА БЕЗВЕЗИ

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Имам 17 година и похађам саобраћајно-техничку школу. Волим кошарку, поп и забавну музику. Скупљам разгледнице и фотографије састава и певача. Благоја Цветковски, Ул. 801, бр. 29/II, 91000 Скопје.

Дописивали бисмо се са другарицама и друговима из цијеле Југославије. Волимо фудбал и навијамо за „Сарајево“. Имамо по 17 година. Вахид и Мухамед Коро, Кошћан — 71240 Хаџићи.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 16 година. Скупљам налепнице и значке. Милан Ивошевић, М. Тита 463, 21235 Темерин.

Желим бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 14 година. Волим забавну музику, а од певача Кићу, Ђорђа и Миру. Мирко Копривица, Логорска 5, 71230 Калиновик.

Имам 12 година. Навијају за „Црвену звезду“. Скупљам: поштанске марке, салвете, разгледнице, „Кандит“ марке и фотографије другарица и другова. Волим Харди Кригера и Зорана Лековића. Снежана Залужак, Студентска 3—19, 11070 Нови Београд.

Желим да се дописујем са другарицама и друговима из Југославије и СССР. Језик дописивања српскохрватски и руски. Имам 15 година. Скупљам поштанске марке. Дара Ђурчија, Хајдук Вељка 56, 25221 Кљајићево.

Имам 15 година. Жељела бих се дописивати са друговима и другарицама из наше земље. Скупљам флашице мини-бар, салвете, значке, разгледнице и марке. Волим спорт и поп музику. Весна Дејановић, Топничка 15, 41000 Загреб.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Скупљам сличице „звезде микрофона“ и „земље и градови свијета“. Вељко Милаков, Лазо Трповски 1, 91400 Титов Велес.

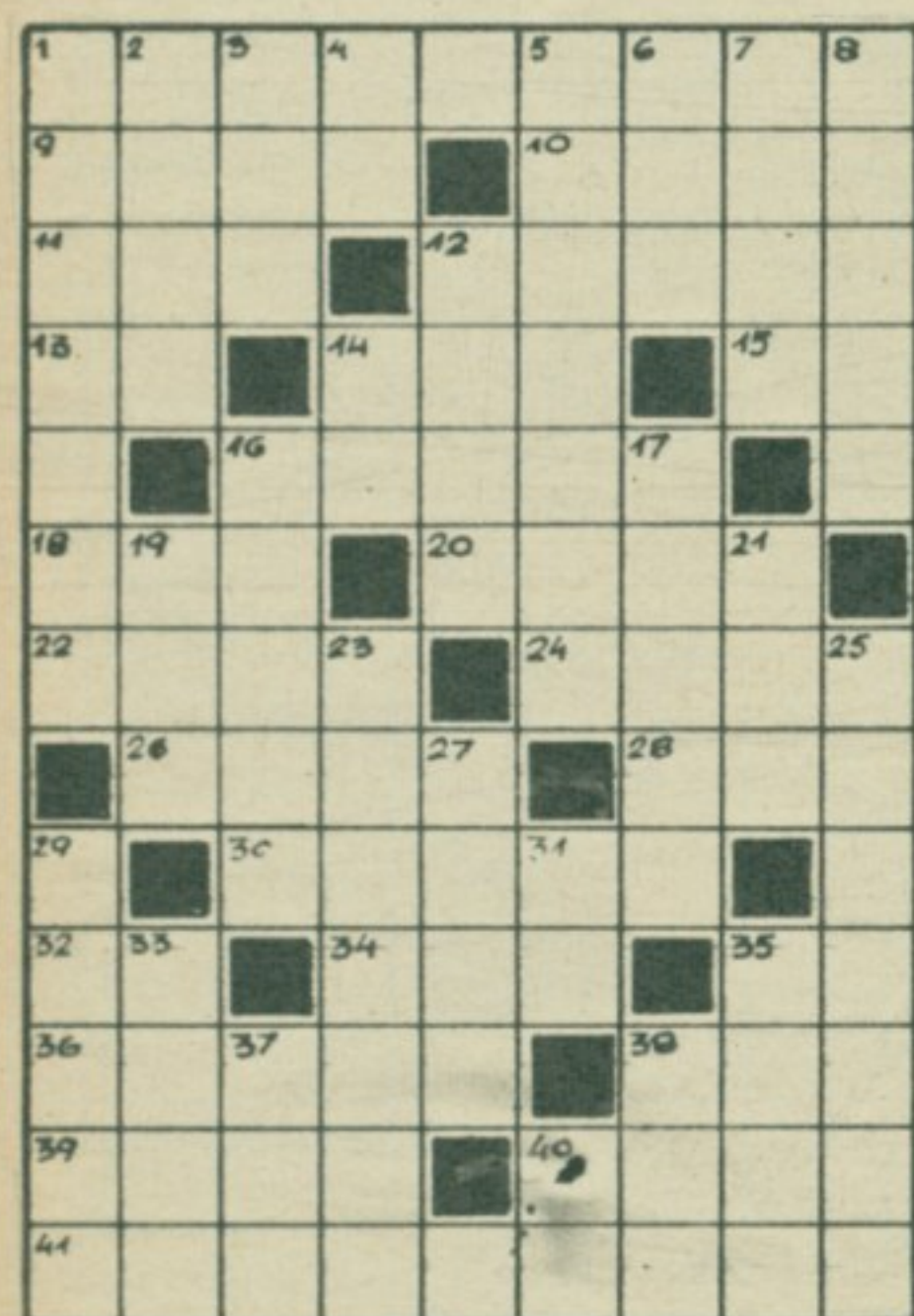
Ученица сам I разреда гимназије. Жељела бих да се дописујем са младима који воле забавну музику и поезију. Волим Арсена Дедића, Габи Новак и Кићу Слабинца, и скупљам њихове фотографије. Љубица Сударевић, Биково 471/а, 24000 Суботица.

Имам 12 година. Жељим да се дописујем са другарицама и друговима. Навијају за „Црвену звезду“. Скупљам салвете и разгледнице. Споменка Арежина, М. Голубића 15, 71000 Сарајево.

* укршћене речи *

Водоравно: 1) временска непогода; 9) град у Француској; 10) град у Шпанији; 11) име глумице Мањани; 12) врста аустралијског торбара; 13) иницијали нашег шаховског велемајстора; 14) проналазач телефона (Александар); 15) хемијски знак за алуминијум; 16) украс; 18) старо

име острва Виса; 20) врста гљива, живе паразитски на травама; 22) дрвено буре; 24) четинарско дрво; 26) део брода; 28) име певачице Фиццерад; 30) садржина неког списа; 32) хемијски знак за сребро; 34) музички термин; 35) аутомобилска ознака за Светозарево; 36) стена, громада; 38) показна заменица; 39) полуострво у Грчкој; 40) врста жуте боје; 41) ударачки музички инструмент.

Усправно: 1) весник, гласило; 2) боксерско борилиште; 3) изумрла птица тркачица са Новог Зеланда; 4) два сугласника; 5) гудачки музички инструмент; 6) богиња срибе код старих Римљана; 7) ништица; 8) летописи; 12) врста пецива; 14) хемијски знак за баријум; 16) скица, план; 17) бреме; 19) спортска торба; 21) врста тканине; 23) љубичасти полудраги камен; 25) димије; 27) стара мера за течност; 29) дво-рац; 31) хемијски знак за калај; 33) бања у близини Бихаћа; 35) човечанство; 37) умокац; 38) стара мера за тежину (множ.); 40) два суседна слова.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) палатум; 7) Пор; 8) вапаш; 10) уљез; 12) јута; 13) лонче; 15) рит; 16) Спа; 17) та; 19) ја; 20) Парма; 22) сиал; 24) соба; 26) овце; 27) есеј; 28) роман; 30) ЈЕ; 31) ел; 32) ока; 34) ада; 36) Тулон; 38) Инка; 40) сова; 41) Кирка; 42) Вис; 43) као; 44) моћ.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владислав Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у странијој валути: DM 52 — \$ 14 — £ 7,40 — Sfr 61,60 — Skr 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

МУЦАЊЕ ЈЕ ВРЛО ЧЕСТО

Друже уреднице,

Кад је моја млађа сестра имала две године, много се уплашила због нечега и после неколико дана почела је да муца. Иначе, веома је паметна и бистра. Сада има пет година и жао нам је због њене будућности. У једном броју ЗАБАВНИКА прочитала сам да постоји један лекар у Београду који лечи ову ману (болест). Да ли можете да ми дате адресу тог лекара преко „Мале поште“.

В. САХАЦИЋ

Драги Забавнице,

Редован сам читалац вашег листа већ пет година, те бих вас молила да ми одговорите на следеће питање: у вашем ЗАБАВНИКУ бр. 1010 од 7. V 71. на страни 45. читала сам чланак „Моје муцање“ у коме описујете да има добар лекар из Београда који лечи болест муцања.

Молила бих вас да ми пошаљете његову адресу како бих му се могла обратити ради даљих упутстава и савета.

ПЕРКОВИЋ НАДА, Тузла, XVIII хрватске 33

Муцање је честа говорна мана, обично настаје код деце у периоду развоја говора, између 3. и 5. године живота. Разлози који доводе до ове појаве су многи и сложени. Поред муцања постоје и друге говорне мане, тепање на пример, при чему се тешко изговарају неки гласови, или се замењује један глас другим. Данас се говорне мане успешно лече у разним центрима, али и при школама које имају специјалног педагога — логопеда. У Београду се овом проблематиком бави Институт за експерименталну фонетику и патологију говора, Одељење за патологију говора, Господар Јевремова бр. 35, затим Клиника за уво, грло и нос, Вишеградска бр. 26, Клиничка болница, Баје Секулића бр. 172, а и многе школе и обданишта имају своје логопедске кабинете који успешно раде. Познато нам је да логопеди

(логос на грчком значи реч) раде и у неким другим већим градовима, али је та служба још недовољно развијена. Пре почетка лечења говора увек је потребан и преглед специјалисте за уво, грло и нос, а некада и савет неуропсихијатра.

ДОКТОР

НИЈЕ ГРЕШКА

Драги Забавнице,

У Забавнику број 1033 у рубрици „Веровали или не“, приметио сам грешку. Писало је да је немачки цар Фридрих II владао од 1194—1250. године. Познато ми је да је Фридрих II владао од 1220—1250. године, а у неким књигама сам прочитао да је владао од 1212. до 1250.

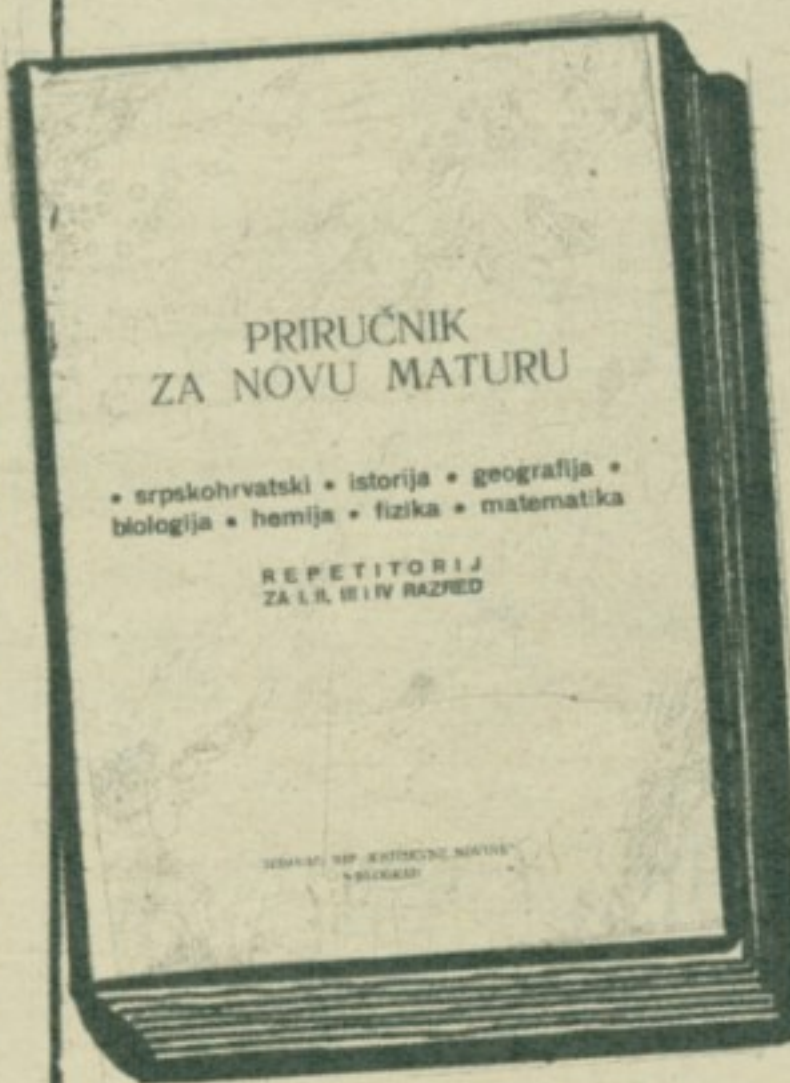
БРАНКО ПИЛИШЕР, ученик, Велушка 15, 38000 Приштина

У нашој рубрици „Веровали или не“ из имена Фридрих II ставили смо у загради године његовог ро-

ђења и смрти (1194—1250). Нигде, међутим, нисмо написали да је владао од 1194. Иначе, Фридрих је постао краљ Двеју Сицилија 1197. године, а немачки краљ и римски цар 1212.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊОШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ И МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поузећем, по цени од 40 н. дина. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наручином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

НОВИ ПРИРУЧНИК ШТЕДИ ВРЕМЕ И ТРУД МАТУРАНТИМА!

